

Tealoy D.

Kw...

at

1862

13

3. Flor.

585895 I

Mag. St. Dr.

~~Feet. 6745~~

sublet 200
35.632
T

7-11

[Faint, illegible handwriting]

3/4

1883. I. 72.

F A

ALU

Tot

For

Nov

REPT

Accu

Typi

Geor

FASCINUS

ALuthero, Zyvinglio, Calvino,
aliisque Hæresiar chis

Tot Animabus, Populis, Provin-
ciis injectus:

Seu

FRAUS

Eorundem Hæsiarcharum
Novâ, facili, & dilucidâ Methodo

DETECTA

Per

R. P. JOANNEM KWIATKIEWICZ
Societ. JESU Theologus

EDITIO ALTERA.

Accuratior & auctior cum Indice Re-
rum locupletissimo.

Permissu Superiorum.

Typis & Sumptibus Monasterii Oli-
vensis S. O. C. Imprimebat

Georgius Franciscus Fritsch, Factor.

1683.

MEMORIAL: 1714

BOHEMIA

Concedo ut librum
hunc libri S. Joanni
Baptista

J. Marianus Cypriani
M. L. S.
1714

585895

I

VLA

Palat

Prusli

ac

Dom

N

ceuin

nobis.

sum, pu

Gemon

assabre

clusa, pi

Eruditor

folis, se

tionem m

nime re

etiq; M

semper

autem v

dunt. D

margari

busq; Au

Illustrissimo ac Excellentissimo

Domino, Domino

VLADISLAO COMITI

A DOENHOFF,

Palatino Pomeraniæ, Terrarum
Prussiæ Thesaurario, Skartzeviensi,
ac Kolcierzynensi Capitaneo.

Domino ac Patrono gratiosissimo.

NUnquam eodem licet sole
oriente recurrens dies ingratus est
mortalibus; & annum in circulum,
ceu in annulum redeuntem, gratulamur
nobis. Aurum quantumvis sapius seu resu-
sum, purius, seu recusum, nitidius redditur;
Gemma atq; margaritæ artificis manu magis
assabrè factæ operi, ceu novo domicilio in-
clusæ, pretiosius Cimelion inhabitant. Sic &
Eruditorum Virorum elaboratæ seu ad lucem
solis, seu ad lucernam Cleanthis lucubra-
tiones in publicum prodire etiam repetitò mi-
nimè reformidant: Vel ideò, quia bonis, do-
ctæq; Minervæ sacratis Pectoribus ferentior
semper diem facere consueverunt; & avidis
auræ veritatis mentibus, ceu aurum auro ad-
dunt. Deniq; tot velut pretiosis gemmis, tot
margaritis, quot probatis sententiis, sensu-
busq; Autorum libros reddunt locupletiores.

72
Conspexit ante Decennium hanc diem Fascie
nus à Luthero, Zōv inglio, Calvino, aliisque Hæ-
resiarchis, tot animabus, populis, Provinciis
injectus, seu fraus eorundem Hæresiarcharum
novâ facili & dilucidâ methodo detecta per R.
P. Joannem Kōviatkievici Societatis Jesu, O-
livenſi Typo publici Juris factus. Qui ita oculos
mentesq; legentium rapuit, ut dum fascino
falsæ doctrinæ noxiè humanis mentibus inje-
ctum detegit, ipse eisdem fascino injecti sē
innoxiè tamen videatur: tantò nimirum ma-
gis exambitur etiam ab A catholicis, quanto
minùs eisdem parcit in fraude detegenda, & ve-
ritate palam ante oculos statuenda. Nimirum
solis splendorem imitatur, qui è densa nubium
nebularūq; caligine clarior refulget: nec au-
ro dissimilis, quòd etiam inter scorias suum
pretium nusquam amittit. Gemma demum
est, quæ & inter cineres nequit sepeliri. Ne-
cesse proinde erat ut velut pretiosa Cimelion
in lucem iteratò proferretur. Hoc in officio
nulli primas in secundis concedere voluit Ty-
pographia Olivensis, cui illud primùm in lu-
cem dare non postrema fuerat concessa felici-
tatis. Cui verò potiore jure hæc suas secun-
das curas circa tam pretiosam Cimelion Ty-
pographia nostra dedicaret, quàm Tibi Illu-
strissime & Excellentissime Domine, quem
Prusſia nostra & Palatinalis Subsellii dignitate
eminentem, & Thesaurarii honore prædivitē
veneratur & æstimat. Detectum, detractumq;
&

& Tibi aliquando Calvinianum fascino in-
genuè agnoscis, sumnumq; in modum gratularis, atq; Te jam in numero verarum Aquila-
rum salvificæ irretortò oculo contemplanti-
um veritatis Solem intueris. Permittes igitur, ut
Gentilitio Tuò Illustrissimæ Dœnhoffiorum
Prosapix A pro, apertam hoc in fascino verita-
tem orbi iterato, cum novi anni auspiciis com-
mittamus deferendam. Faciet ille ne in
fraudum latebris hareat, quin in Apricum
prodeat pulchra veritatis imago: qui Viros
semper tot Illustrissimorum Heroum, tot Ge-
storū pro Deo & Patria celeberrimorū secum
in gentilitio Tuò Dœnhoffiano Insigni circum-
fert Characteres. De monstrabit palam univer-
so orbi non jam è fabuloso Jovis Cerebro, nā-
tam Palladem; sed verè non nisi liberales mentes
atq; generosa Heroum Capita, à pernicioso er-
rorum fascino sese eliberare posse; & Verita-
tis orthodoxæ omni humano seposito respe-
ctu amplectendæ, esse capacia. Quam dum in
Te heroicam virtutem suspicimus. Nos unā
cum reassumpto labore nostro in Typum de-
bitæ venerationis, & obsequii dedicamus &
devovemus.

Olivæ 1. Januar. Anno 1683.

**Illustrissimæ ac Excellentissimæ
Dominationis Tuæ.**

Humillimis Servus.

Fr. Joan. August Hoffman S. O. Cist.

Præfatus Typographiæ Olivensis.

FACULTAS

R. P. Præpositi Provincialis Societatis Jesu per Poloniam.

Cum opus, quod inscribitur, Fascinus à
Luthero, Zvinglio, Calvino aliisque hæ-
resiarchois tot Provinciis injectus &c. à Joanne
Kobiatickovic Societatis Nostræ Sacerdote
compositum, aliquot ejusdem Societatis Theo-
logi recognoverint, et in lucem edi posse pro-
baverint: potestate mihi facta ab Admodum
Reverendo Patre Nostro Joanne Paulo Oliva
prædictæ Societatis Generali Præposito, facul-
tatem concedo. ut typis mandetur, si iis, ad quos
pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ has
litteras manu meâ formatas sigilloque munitas
ædi. Leopoli 15. Novemb. Anno 1670.

Alexander Lorencowic
manu propria.

LI.

Socie-

cinus à
sq; hæ-
à Joan-
cerdote
s Theo-
se pro-
modum
o Oliba
facul-
ad quos
tia bas
nunitas

LICENTIA
LOCI ORDINARII.

Reimprimatur.

JOANNES JOSEPHUS
MARTINI, Præpositus Deca-
nus Mevensis, Officialis Geda-
nensis, & Pomeraniæ Sur-
rogatus Judex.

L.

HOSTIBUS
ROMANÆ
FIDEI,

Proinde

Et Sux̄ Salutis

Auctor veram Fidem, Salu-
tem, ac in primis Lucem
de Cœlo.

ADeste, quotquot estis ab
Orthodoxa fide, ab Ec-
clesia Romano-Catholi-
ca alieni, Fascinum à vobis colle-
re, auferre velamen ab oculis
vestrâ omnium, mihi propo-
situm est, quod vobis vestræ re-
ligio.

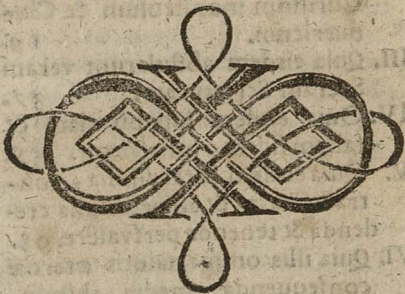
ligionis authores, jurati vestrae salutis hostes per summam injuriam injecerunt. Fidem ab illis propinatam vobis arbitramini? Fraudem potius credite in quam vos subdolâ svavitate induxerunt. Aperio vobis eorum fallacias, & obtentam dolis hostilibus larvam fideliter detego. Legite hæc, per æterna vos obtestor, legite, & quàm turpiter vobis illuserint, quàm perniciosè imposuerint Lutherus, Zuinglius, Calvinus, & alii novitiæ & commentitiæ fidei inventores, hinc facilè colligetis.

Clara hic omnia; nec enim vos in tenebris ultrà esse velim: facilia; neullam excusationem

coram iudice Deo habeat deinceps induratio ac in errore obstinatio, quem videre hic lippiens etiam possit. Alii idem vobis gratiæ præstiterunt in materiis particularibus; ego universaliter vos ac vestra impugno, nec tam venenatis (quos alii strenuè obturârunt) rivulis hic immoror, quàm fontibus. Utinam hi penitus exarescant, ex quibus non unus derivatur ad inferos aquæductus! Utinam exarescant, qui vobis non vitam propinant, sed animæ venena, simulq; vos in tot errorũ, simul in orci barathrum præcipitant ac demergunt. Sic vobis omnia, sic rivi & fontes errorum, sic fon-

¶(o)¶

fontium ex Acheronte primi de-
ductores illudunt! Sic nihil sine
dolo vobis, nil sine fascino pro-
pinârunt. Sed moneo rursus,
hæc lege, & dolos ac fascino
Tibi & quidem perrenniter
noxium evasisti.

Summa & Index Capitum
hujus Libelli.

Graviter Hæresiarchas suis Sectariis imposuisse.

- I. Quia sui erroris sequacibus alium Deum obtruserunt pro vero. 1.
- II. Quia eisdem obtruserunt alium Christum monstruosum & Chimericum. 19.
- III. Quia eisdem abstulerunt veram Sacram Scripturam. 37.
- IV. Quia eisdem supposititiam & falsam fidem obtruserunt. 58.
- V. Quia eisdem incredibilia, contradictoria, & absurdissima credenda & tenenda persuaserunt. 98.
- VI. Quia illis omnia salutis æternæ consequendæ media abstulerunt. 154.
- VII. Quia illis imposuerunt falsis & ad

ad speciem tantum alicubi ap-
parentibus argumentis, in re
nullis. 181.

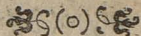
VII. Quia illis fidem pertraserunt,
quæ in summum Sectariorum
dedecus redundat. 213

IX. Quia illis fidem Catholicam dis-
traserunt, quam ipsimet toties
falsi sunt esse veram: Suam ve-
rò pertraserunt, quam falsi non
ex Deo natam. 242.

X. Quia falsò pertraserunt Sectari-
is, Catholicam Ecclesiam defecif-
se aut errasse: cui fundamento
eorum hæreses innituntur. 255.

Eheu !

*Quis vos fascinavit non obedire
veritati? Gal. 3. v. 1.*

Videte, ne quis vos decipiat per in-
nem fallaciam. *Coloss. 2. 8.*
Multi Pseudoprophetae surgent &
seducent multos. *Matth. 24. v. 11.*

Sed tamen

Frustra jacitur rete ante oculos pen-
natorum. *Prov. 1. v. 17.*

Quales sunt Catholici, qui adherent Romanæ
Sedi Petri filii columbæ,

DE

Fascinus! Hæresiarch.

DECEPTIO I.

A catholicorum ab eorum

Hæresiarchis.

Qui à Catholica, Romana fide
pertinaciter disfidetis : eheu ! quàm
graviter à Luthero; Calvino, Zuinglio, alijsq̃;
suae ac vestrae fidei auctoribus illusi
deceptique estis hinc in-
primis:

*Quia hi vestri hæresiarche alium
vobis Deum obtruserunt, sub-
lato Deo vero : adeoq̃ vos effe-
cerunt pæne Atheos, quia sine
vero Deo.*

Id, quod dixi, non tam punctura est, quàm
ipsissima Veritas, quam

Demonstro manifestè Calvinistis:

Primò.

Verus enim DEUS est teste
Scripturâ Sanctus & ter San-
ctus; odit peccata & punit, prohibet
ab

ab iisq̄; deterret; non verò est iuasor
aut incensor peccati vel causa illud
inducens aut volens juxta illud Ps. 5.
v. 5. *Non Deus volens iniquitatem tu es.*
Et illud Sap. 14. v. 9. *Odio sunt Deo,
impus & impietas ejus.* Et Habac. 1. 13.
*Mundi sunt oculi tui, ne videant malum
& respicere ad iniquitatem non poteris.*
Et illud 1. Joann. 3. 8. *Qui facit peccatum
ex Diabolo est.* Et Eccl. 15. 21. *Ne-
mint mandavit Deus impiè agere.* Atqui
Calvinus lib. 1. Inst. c. 3. §. 23. Do-
cuit DEUM esse causam peccati,
iuasorem, suggestorem, & auctorem
volentem peccatum & proprium esse
opus Dei ut vocationem Pauli, ita
adulterium Davidis, ac Judæ impieta-
tem. Et lib. 1. Instit. c. 18. §. 1. Di-
cit, quod Deus mandet, urgeat, inci-
tet Satanam, ut homines ad peccan-
dum inducat; quòd homines volun-
tate Dei peccent, & Satanæ præcepto
ac ordinatione Dei sit mendax. An
ergo

ergo
vero &
prium
liorum
xta Jo
ò qua
Deum
esse ad
ni Deu
Diabo
multi
illo Jo
missi
deu)
catis,
de qu
est; Qu
sic au
um, &
inter
Athe
Sec
opera

Fascinus Heresiarch.

3

ergo Deus Calvini non est alius Deus
vero & Sancto Deo? Imò si opus pro-
prium Dei est peccatum Davidis & a-
liorum; qui autem facit peccatum, ju-
xta Joannem v. 3. 8. ex Diabolo est,
ò quàm grandem blasphemiam id in
Deum inducet! imò non DEUM
esse adstruet, aut certè novum Calvi-
ni Deum qui ex Diabolo sit. Imò si
Diabolus est author peccati (ut ex
multis Scripturæ locis colligitur &
illo Joan. I 3. 2. Ubi *Satanas*, in cor judæ
misisse dicitur, ut Christum traderet ju-
dæis) si inquam, Dæmon auctor pec-
cati, Calvinus Deus, Dæmon est. Ad-
de quòd Basilius in Homilia cui titulus
est; Quòd Deus non sit causa malorum;
sic ait; Eadem est dementia negare DE-
um, & authorem peccati asserere. Unde
inferri potest, Calvinum cum suis
Atheum esse.

Secundò. Veri DEI perfecta sunt
opera. (Deuteron. 32. 4.) nec repræ-
hensi-

hensibilia, utpote à sapientissimo profecta. At Calvinus *lib. de predestinat. pag. 329.* dicit esse mendacium & delirium, si quis dicat Deum omnia sine reprehensione agere. An ergo Deus Calvini non est alius à vero Deus?

Tertiò. Deus verus teste Scripturâ sacrâ est omnipotens. Gen. 17. v. 1. cap. 28. v. 3. cap. 35. v. 11. cap. 43. v. 14. Ego Deus Omnipotens. Sapient, 18. 15. Omnipotens sermo tuus Domine. Sap. 12. 18. *subest tibi, quo volueris posse.* At Calvinus in *Ecclat. 23.* inquit: *Commentum illud de absoluta potentia DEI, execranda blasphemia est.* Idem ait, *detestabile. lib. 3. Instit. c. 23. §. 2.* Item Deo tantùm Omnipotentiam tribuit, quæ in continuo actu versetur, non otiosam & ferè sopitam, consequenter quæ se non extendat ad alia passibilia. *lib. 1. Inst. c. 16. §. 3.* quod etiam est

est con
est Deus
ba. Et
tibi pos

Hin
assecle
esse ur
Propos
li. Luc.
Deum o
alius o
pote
sit ab
Bezarr

4.
verus
etiam
nus (q
vinus
Epist.
per gi
Filius,
tabilic

est contra illud Matth. 3. 9. Potens est Deus de lapidibus suscitare filios Abrahæ. Et Marci 14. v. 36. Pater, omnia tibi possibilia sunt.

Hinc & Theodorus Beza Calvini assecla lib. contra Titelman. ait non esse universaliter credendam illam Propositionem Gabrielis Archangeli. Luc. 1. 37. Non erit impossibile apud Deum omne verbum. An ergo non est alius omninò Calvinianus Deus, utpote qui secundum Calvinum non sit absolutè omnipotens; secundùm Bezam, nec omninò in dictis verax?

4. Quartò. Pater qui est Deus verus semper generat Filium, ut etiam expressè profiteretur S. Augustinus (quem lib. 3. Inst. c. 3. S. I. Calvinus aliis Patribus anteponit) dum Epist. 174. ad Palcentium ait: Semper gignit Pater, & semper nascitur Filius. Et hoc idem docet Immutabilitas Dei quoad intrinseca a deoq;

dedq; actiones immanentes, cō-
gnita ex fide & Scripturis. Mal. 3. 6.
Ego Dominus & non mutor. At Calv. lib.
1. Inst. c. 13. §. 29. ait: *Stultè fingitur
in DEO actus perpetuus generandi. O ve-
rè alium Calvinus Deum!*

Quintò. Veri Dei Filius est æqualis
Patri, ut habetur Joan. 5. 18. *Patrèm suū
dicebat Deum, æqualem se faciens Deo.*
Et ad Philip. 2. 6. *Non rapinam arbitra-
tus est, esse se æqualem Deo.*

At Calvinus in Joann. 1. 4. 28. ex-
ponens verba illa Christi, *Pater major
me est*, Sanctos Patres arguit, ceu non
rectè & non consentaneè solverint
quòd ea verba Christi de Humani-
tate intelligerent. Et in caput 5. Joann.
dicit nullam fuisse causam, cur se
tam anxie torquerent in repellenda
Arrii calumnia.

Deinde hoc ipso negat æqualem
Patri, quòd Patrem nunc vocet Deum
per excellentiam seu prærogativam
(lib.

(lib.
appell
excess
Valen
temp
te, ub
tiva el
Calvi
sex
Creat
Joan
sunt
Joan
hec e
A
num
non e
terra
Perlo
tor, &
Se
mat
us no
unum

(lib. 1. *Inst.* c. 13. § 23.) hunc eundem
appellet Deum propriè secundùm
excessum, contra Prothesim decimã
Valentini Gentilis. Quomodo au-
tem possit esse æqualitas in Divinitate,
ubi propriè excessus & præroga-
tiva est Deitatis? An ergò non alius
Calvino Deus?

sextò. Veri DEI Filius est verè
Creator cœli & terræ. Juxta illud
Joan. 1. v. 3. Omnia per ipsum facta
sunt, & sine ipso factum est nihil. Et
Ioan. 5. 19. Quæcunque Pater facit,
hæc & Filius similiter facit.

At Calvinus lib. contra Valenti-
num Gentilem pag. 1924. ait: Filium
non esse propriè Creatorem cœli &
terræ, habitã ratione distinctionis
Personarum. En alius Calvini Crea-
tor, & consequenter Deus!

Septimò. Deum esse unum cla-
mat Scriptura, Deuteron: 6. 4. De-
us noster, Deus unus est. Ephes. 4. 5.
Unum Baptisma, unus Deus. At

At Beza Calvinus discipulus videtur tres Deos asserere, quia tres Divinitates, seu Divinam essentiam asserit realiter, verè, & ab æternitate in tres Personas distinctam. Ita habet in Confessione suæ fidei. *punct. seu cap. I. art. 2.* Nonne alium Calvinista hic Deum somniat!

Octavo. Deum verum esse unum & trinum. I. Joannis 5. 7. 8. docemur; *Et hi tres unum sunt.* At Calvinus epist. ad Polonos. ait: *Rejicio ut stolidum dictum eorum, qui volunt, in Deum credere, esse in Trinitatem credere.* pag. 1973. Ibidem illa precatio, *Sancta Trinitas unus Deus;* Calvinus displicet, & barbariem redolet. Quis hic non addubitet, quòd Calvinus alium fingat Deum, cui Trinitas illa non est Deus!

Nonò. Quid mirum quòd & alter Calvinus nepos Conradus Vorstius de Deo turpissimè erraverit, ac eosdem errores suis propinavit?

Na
Plal. I
finit.
infinite
pag. 23
De
Baruch
finem e
stius ne
dum su
in coel
nebric
Cali ce
illud le
ego imp
Deus
Quod nu
septum
tem est
am lac
transmu
10. A
esse sim

Nam Deus est infinitus juxta illud
Plal. 144. 3. *Magnitudinis ejus non est
finis.* At Vorstius negat Deum esse
infinitum in essendo & operando
pag. 234.

Deus est immensus juxta illud
Baruch 3. 25. *Magnus est, & non habet
finem excelsus & immensus.* At Vor-
stius negat Deum esse ubique secun-
dum suam substantiam, sed tantum
in coelo pag. 235. Ceu hic miser te-
nebrius non legerit illud 3. Reg. 8. 27.
Celi calorū capere te non possunt. Et
illud Ierem. 23. 24. *Celum & terram
ego impleo.*

Deus est æternus. Ad Rom. 16. 26.
*Quod nunc patefactum est secundum præ-
ceptum æterni Dei.* & Dan. 13. 42. I-
tem est immutabilis juxta illud eti-
am Iacob. 1. 17. *Apud quem non est
transmutatio nec vicissitudinis obumbra-
tio.* At Vorstius negat decreta Dei
esse simpliciter æterna, nec æterni-
tatem

tatem Dei totam esse simul. pag. 207.
 Item pag. 213. ait: *Absoluta & simplex immutabilitas DEO attribui non debet.* Et pag. 212. *Deus aliter atque aliter se habere potest.* Hæc ille, *Deus bone! quale monstrum! qualis hic Calvinistarum Deus! imò qualis hic Atheismus!* Mitto Valentinum Gentilem ad tempus Calvinii discipulum, qui tres Divinas naturas, tres Divinos Spiritus numero differentes asseruit.

Demonstro idem Lutheranis:

Primò.

VERIDEI natura non generatur, nec generat, sed Persona, ut Fides cum Concil. Lateranen. cap. 2. pridem docet. Et quia alioquin si essentia gignit & gignitur, essent duæ essentia. Nec enim intelligi potest unum & idem à seipso gigni; nec

nec
 mus
 ctos
 A
 bylon
 peram
 vinam
 go no
 illas,
 Sec
 num
 At
 nec at
 plicat
 subm
 miser
 Prefat
 quis h
 Luther
 Tert
 tralis
 quod
 Joann

nec Patrem & Filium aliter probamus ex Scripturis esse reipsâ distinctos nisi quia hic ab illo producitur.

At Lutherus lib. de Captivitate Babylon. to. 2. pag. 607. inquit: *Perperam est determinatum, Essentiam Divinam nec generare nec generari.* An ergo non alia fingitur à Luthero Divinitas, consequenter alius DEUS?

Secundò. DEUM esse unum & trinum paulò antè diximus ex Joanne.

At Lutherus unius Dei Trinitatem nec audire potest. Proinde ex supplicationibus Ecclesiæ omninò illud submovit; *Sancta Trinitas unus DEUS miserere nobis.* Testatur Bellarm. in *Prefat. controversiæ de Christo.* An aliquis hinc non subinferat, alium esse Luthero DEUM ab uno & trino?

Tertiò. Dei Filius est consubstantialis Patri, seu est Homousios, id quod contra Arium colligitur ex Joann. I o. 30 *Ego & Pater unum sumus.*

B

Et

Et Joan. 14. 10. Ego in Patre, & Pater in me est. Et Joan. 17. 10. Pater, omnia mea tua sunt, & tua mea sunt. Et Ambrosius lib. 3. de fide c. 7. ait: *Rectè homouſion Patri Filium dicimus, quia hoc verbo, & Personarum distinctio, & Naturæ unitas significatur.*

At Lutherus lib. contra Jacobum Latomum, osor est Conſubſtantialitatis, dum ait: *Odit anima mea hoc vocabulum homouſion.* Certè non aliter Arrius diceret, ſi cùm prima illa cæcitate reſurgeret. Imò idem Lutherus lib. de Conſiliis falſò imponit Sancto Hieronymo acſi à Damaso Papa lamentabilibus literis expoſceret, ut iſtud vocabulum, Homouſion, expungeret. Cùm tamen è contrà Hieronymus epist. illâ ad Damasum ſic dicat: *Obteſtor Beatitudinem veſtram per Homouſion Trinitatem, ut mihi epistolis tuis ſive tacendarum, ſive dicendarum Hypoſtaſeon detur auctoritas.*

Quar

Qu
vel pa
pugna
ſuprà e
duxim
quam
Regi ſe
ſoli De
cùm d
natur
Secund
eſſe pa
Divini
tificati
ſto igit
matur e
76. Aët
te in ſeip
tate ipſe
epist. ad
vel verb
iſſam De
guſtinus

Quartò. Deitas non potest mori vel pati, sepeliri, &c. Tum quia id repugnat immutabilitati Dei, de qua suprâ ex Scripturis testimonium adduximus tum immortalitati Dei, quam illi tribuit Paulus 1. Tim. I. 17. *Regi seculorum immortalis & invisibili soli DEO:* tum quia etiam Scripturæ, cum docent Christum in tempore natum, passum, mortuum, addunt, *Secundum carnem*, quo indicant non esse passum vel mortuum secundum Divinitatem. Sic 1. Pet. 3. 18. *Mortificatus quidem carne.* Et c. 4. 1. *Christo igitur in carne passus.* Idem confirmatur ex Patribus. Epiphanius hæ. 76. *Aëtis inquit. Dominus passibilitate in seipso suscepta verè passus est, Deitate ipsius à passione alienâ.* S. Athanasius epist. ad Epictetum. *Quis ita impius, ut vel verbis diceret, vel animo cogitaret, ipsam Deitatem circumcisam fuisse.* S. Augustinus l. de hæ. c. 73. *Est inquit, hæ-*

vestis, quæ dicit in Christo Divinitatem
 aduisse, cum figeretur caro ejus in cruce.
 Qui error etiam fuit Eutychetis.

At Lutherus toties dicit Divinitatem
 esse passibilem, imò in Cruce esse
 passam. Ita habet *lib. de Consiliis,*
 & in *Confessione de Coena Domini.* An
 ergo non alia ex ejus mente Divinitas
 & Deus?

Quintò. Jam verò Trinitarii ex
 Lutheranismò profecta pestis negârunt
 Patrem, Filium, & Spiritum
 Sanctum esse tres Personas; Item
 docuerunt, unam esse Naturam seu
 Deitatem omnibus communem, non
 tamen Divinam essentiam; Item
 docuerunt, unum quidem esse DE-
 um, sed solum Patrem esse verum
 Deum, Filium & Spiritum sanctum
 non esse illum verum Deum: Essen-
 tiam Divinam non videri in se, nec
 videndam ab Angelis & ab homi-
 nibus. Testatur hæc *Præcol. v. Dei-*
sta,

sta, T
 profec
 DEUS

Sex
 scende
 os; It
 non in
 sentia;
 ele Ser
 Sacros
 ruat C
 ne m t
 tantum
 nam t
 Flamm
 quam t
 Luther

Addo
 nepos
 rolstad
 aliquis

stæ, Trinitarii. Et Gault. Alius, alius profectò horum Lutheranorum DEUS!

Sextò, Tritheitæ à Luthero descendentes, asseruerunt tres esse Deos; Item Antitrinitarii tres Personas non in se subsistere, sed in Divina Essentia; Item Servetiani duce Michaeli Serveto (quod quis non horreat!) Sacrosanctam Trinitatem appellârunt Cerberum tricipitem & Geryonem tricorporem; adedq; dicebant tantùm esse unam in Deitate Personam teste Sander. Præcol. Genbrand, Florimund. l. 2. c. 15. Gault. Pròsquam monstruosus, & novus planè Lutheranorum Deus!

Contra Zuinglianos.

Addo Primò. Cùm Zuinglius sit nepos Lutheri, utpote discipulus Carolstadii qui fuit discipulus Lutheri; aliquis hinc arriperet occasionem

idem sentiendi de alio Deo Zvinglii à vero Deo, ut dictum de Deo Lutheri & Lutheranorum. Sed illud fortius est, quod

Addo Secundò. Alium & Zvinglius Deum asserit. Nam de Deo vero dicitur. Psal. 83. I 2. *Gratiam & Gloriam dabit Dominus.* Item Deo Scriptura tribuit, quòd ejus gratia sit necessaria ad benè ac congruè vitæ æternæ meritum operandum. Nam 2. ad Cor. 3. 5. *Non sumus sufficientes ex nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est.* Item I. Cor. I 5. I 0. *Gratia sum id quod sum, & abundantius omnibus laboravi, non ego autem, sed gratia Dei mecum.* Et Joan. I 5. 5. *Sine me nihil potestis facere.* Ad Philip. 4. I 3. *Omnia possum in eo qui me confortat.*

At Zvinglius (teste Prateolo, v. Zvinglius Gaulterio) Gratiam Dei rejicit, aut saltem, cum Pelagio, gratiæ necessitatem, dum hominem solis viri-

viribu
tis glo
& de
in suo
bro, f
Ada
nità i
næ de
illum e
dicer T
nibus v
glum
rem; l
næ, in
stantia
longè
richrist
bertate
(ut illu
lolatra,
vocare
tam, i
univer

viribus naturalibus propriisq; meritis gloriam posse adipisci docet, ut & de Catone ac Scipione dicit, quos in suo contra Urbanum Regium libro, salutem asserit consecutos.

Addo Tertio. Nescio an & Calvinistæ in Zuinglio aliquid suæ doctrinæ de Deo alio non agnoverint, cum illum ejusq; fidem tantoperè deprædicet Theodorus Beza, ut *in suis iconibus virorum illustrium* vocet Zuinglium Ecclesiæ Tigurinæ instauratorem; Item Zuingli excellenti doctrinæ, incredibili fidei, ac Inviictæ constantiæ Alpinarum gentium partem longè maximam assertionem ex Antichristi tyrannide in Christianam libertatem debere. Hæc Beza *Calvini* (ut illum non nemo vocat) penè idololatra, utpote qui audeat Calvinum vocare Os Domini, verum Prophetam, inreprehensibilem, maximum universi lumen ad Ecclesiam Dei di-

rigendam. Ita habet *in vita Calvini & testamento.*

Addo Quarto. Quòd Henricus Bullingerus Zvinglii Successor dicat tres quidem esse in Divinitate Personas, sed gradu, formâ & specie differentes, quod vix Arriani dicere aucti essent.

Ex dictis Infero.

Graviter vos à vestris deceptos Pseudo-Apostolis, qui vobis novi ac monstri DEI notitiam cultumque obtruserunt, sublato vero Deo:

Qui enim tollit veri Dei naturam, proprietates & attributa, is tollit verum Deum. Sed vestri hæresiarchæ tollunt hæc omnia, ut hæctenus probatum est. Verum igitur Deum sustulerunt; & vos, quod initio dicebam pæne Atheos effecerunt.

Et hos sequi dignum judicabitis, qui ne Deum verum agnoyerint &

DE-

ACA

Gravis
bis Lut
ex

Quia vo
vero

Et rame
ta etern
rum, &
stræ aut
verum v
dis &
vo

Demonst

Vera
esse

DECEPTIO II.

Acatholicorum ab eorum
Hæresiarchis.

Gravis & hæc impostura est, quâ vobis Lutherus, Zuinglius, Calvinus, aliiquæ eorum familiis propagati hæresiarchæ illufère:

Quia vobis alium Christum obtraserunt, vero ablato:

Et tamen, ut dicitur Joan. 17. 3. *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Jesum Christum.* Vestræ autem religionis auctores, & Deum verum vobis abstulère, ut proximè ostendis; & insuper pro vero Christo alium vobis monstruosum obtrufère ac persuasère.

Demonstro id Calvinistis clarissimè:
Primò.

Vera Fides confitetur Christum esse Deum de Deo. Tum quia id

Scripturis conforme, cū Christus de se dicat Ioan. 7. 29. Ego scio eum (Patrem) quia ab eo sum. Et Ioan. 5. 26. Pater dedit Filio habere vitam in semetipso. Et Ioan. 10. 29. Pater meus quod dedit mihi majus omnibus est. Et Ioann. 16. 27. Ego à Deo exivi. Tum quia S. Augustinus Tract. 31. in Jo. ait: Quidquid est Filius, de illo est, cujus est Filius; ideo Dominum Jesum Christum dicimus Deum de Deo. Et S. Athanasius apud Vigil.: Propriè Filius est Deus de Deo, lumen de lumine. Tum quia idem ante Augustinum docuere plusquam trecenti Patres Concilii Nicæni, in quorum Symbolo fidei Christus dicitur Deus de Deo.

At Calvinus l. 1. Inst. c. 13. §. 25: dicit Christum esse Deum ex se; & non esse propriè Deum de Deo. Hinc idem ait Filium Dei non accipere essentiam divinam à Patre; cū in epist. ad Polemos vocat blasphemiam, Iesum Christum

Christi
Et libri
Verbum
quam il
intra p
illi sui
se ipso e
cius, q
I. Int
Deit at
natici
quatu
za, c
Hypo
tum
illud P
ni te
Mini
lanen/
Dei e
gine
Filiu
ellen

Christum esse à Patre essentiatum.
Et libro contra Valentinum Gentl. ait :
Verbum semper fuit Deus, quare neuti-
quam illi à Patre datum est, ut esset. Et
infra pag. 194.8. Cùm dicis essentiam
illi fuisse datam à Patre, negas illum à
se ipso esse, cui rei contradicit Spiritus San-
ctus, qui æternum illum vocat. Item I.
I. Inlt. c. 13. §. 26. inquit : Pater est
Dei itis principium non essentiando, ut fa-
natici loquuntur, sed ratione ordinis. Se-
quitur Calvinum ejus Discipulus Be-
za, dum lib. contra Smidelin. de unit.
Hypostat. ait Christum non esse gen-
tum de Patris essentia, etiam contra
illud Psal. 109. 3. Ante Luciferum ge-
nui te. Sequitur & Daniel Chamberius
Minister Montilienfis in Collatione A-
lanensi Act. l. 2. 5. 7. 19. dicens Filium
Dei esse improprie Verbum ac ima-
ginem Patris. Et Act. I 8. 19. 21. Dei
Filium non accipere verè ac proprie
essentiam suam à Patre. Idem cen-

Suerunt Authotheani Calviniani Ministri dicentes Christum esse à se non à Patre. En ut Calvinus cum sui sequacibus novam & fictitiam Christo Deitatem tribuit, veram pernegat! At hoc est Christum verum tollere, monstruosum vobis substituere.

Secundò. Christus nunquam peccavit. Unde ipse ait Jo. 8. 46. *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Et I. Pet. 2. 22. dicitur de Christo: *Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.* Et ab Hebr. 4. 25. *Tentatum per omnia pro similitudine absque peccato.*

At Christus Calvinus, peccator est. Tum quia in *epist. ad Galat* 3. dicit: Christum suscepisse Personam nostram, ut peccator fuerit & maledictionis reus: Tum quia *lib. 2. c. 16. §. 12.* ait Christum tempore Passionis inquinatum affectu vitioso; & eum in horto vocem sine ratione edidisse, quam ut non satis medita-

tam

tam ce
26. M
Christ
pereun
sempit
ubi vo
trariu
vini C
fictitiu
Ter
thesau
Paulu
ignora
21. 17
S. Aug
rem. ca
modo c
quo Ver
gorius
Proficie
aliquod
gratia e
quid be

tam celeriter castigavit; ut ait in caput
26. *Matth.* Tum quia juxta Calvinum
Christus in cruce desperavit, ac si
pereundum illi foret internecone
sempiternâ. *lib. 2. Inst. c. 16. §. c. 1. l. 2.*
ubi vocat nebulones indoctos, con-
trarium sentientes. Non ergo Cal-
vini Christus est quid monstri ac
fictitius?

Tertiò. In Christo erant omnes
thesauri Sapientie & Scientie Dei, ut ait
Paulus ad *Coloss. 2. 3.* adeòq; nulla
ignorantia. Hinc eidem Petrus Ioan.
21. 17. Domine tu nôsti omnia. Adeòq;
S. Augustinus *lib. 2. de pecc. mer. &*
rem. cap. 29. Ignorantiam; inquit, nullo
modo crediderim fuisse in infante illo, in
quo Verbum caro factum est. Et Gre-
gorius Nazian. orat. in Basilium ait;
Proficiebat Sapientiâ, non ut incrementum
aliquod acciperet, cum ab initio Dominus
gratiâ & sapientiâ absolutus esset, sed
quod hæc hominibus ignaris apparerent.

At Calvinus in *Harmon. Evang.* ait Christum puerulum ignorantia laborasse. Et in caput 24. *Matth.* inquit, Christum nostri causâ se ignorantia subiecisse ita ut usu quotidie factus sit sapientior. Unde Theodorus Beza lib. contra *Andream Jacobi de duab. naturis Christi* cum de hoc errore argueretur, respondit se in hoc secutum esse Calvinii sententiam & Lutheri. An igitur Christus Calvinii non alius à vero?

Quartò, Christum quis nescit pro omnibus mortuum testante id Paulo 2. ad Cor. 5. dum ait: Pro omnibus mortuus est Christus. Et I. Ioan. 2. 2. Ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed & pro totius mundi. Et I. Tim. 2. 6. Qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus. Sed Christus Calvinii tantum mortuus est pro electis & prædestinatis, ut colligitur ex l. 3. *Inst.* c. 22. §. 10. ubi

ubi e
dem c
Alius i
Qui
mund
5. 9.
Itai. 5
I. Ioan
omni p
At
fuisse
râsse
scele
lib. 2.
eum
henn
anim
ma cr
nis pe
Chri
præd
s
imò
ub

ubi etiam ait per Christum dari fidem tantum filiis, quos adoptavit. Alius illi Christus.

Quintò Christi Passio & mors mundum redemit, ut patet ex Apoc. 5. 9. *Redemisti nos in sanguine tuo.* Et Ilai. 53. 5. *Cujus livore sanati sumus.* I. Ioan. 1. 7. *Sanguis ejus emundat nos ab omni peccato.*

At Calvinus mortem Christi non fuisse nobis profuturam ait, nisi tolerasset poenas damnatorum, & quæ sceleratis à Deo infligitur, ut habet *lib. 2. Inst. c. 16. §. 10. & 12.* Hinc at eum accensum flammis inferni, gehennam gustasse non minus, quam animæ damnatorum, diros in anima cruciatus perditam damnati hominis pertulisse. Alius certè Calvino Christus, quàm fides & Scriptura prædicet.

Sextò. Christum veracem esse, imò plenum gratiæ & veritatis Ioan. 1. 14. di-

I 4. didicimus. Et ipse de se ait Joans
I 4. 6. *Ego sum via, veritas, &c.*

At Christus juxta Calvinum, non est verax in dictis ac promissis. Nam Joans. 6. 51. promiserat: *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita:* Et tamen juxta Calvinum non dedit panem hujusmodi qui sit caro Christi, sed tantum signum, seu figura carnis suæ, ut docet *lib. 4. Inst. c. 17.*
§ 12. Ubi etiam obiter addo, quod infirmum ac nimis impotentem Christum fingat Calvinus, quia talem, qui non possit panem mutare in carnem per suam divinam potentiam, quod fit etiam naturaliter in nutritione hominis. O longè alium Christum Calvini! maximè si insuper recolas, quæ contra Filium Dei ex Calvino attulimus sub *Decept. Prima.*

Septimè. Christum esse Deum clarissimè Scripturæ loquuntur, patet quæ id ex Joans. I. 14. *Ubi Verbum caro factum*

estum

etum d
DEUS est
Ex illis
qui est p
cula.

At C
versus
mente
licè in
illum f
mitas, U
impia
quario

O
nianu
Contro
ad Mag
nibus
gnare
sua ad
xit illo
dum &
Act. 7

ctum dicitur, de quo ibidem antea :
DEUS erat Verbum. Et Roman. 9. 5.
Ex illis est Christus secundum carnem,
qui est super omnia DEUS benedictus in sæ-
cula.

At Calviniani Galli in locum sexti
versus octavi Psalmi Davidici à Cle-
mente Maroto repositum concinunt Gal-
licè in suis conventiculis sic: Talem,
illum fecisti, nihil ut ei desit nisi Divi-
nitas. Ubi quàm clarè in Arrianismum
impingunt ! testatur id Gaultierius
quarto sec. pag. 294.

Octavo. Petrus Richerius Calvi-
nianus Minister (ut videre licet in
Controversiis Villagagnoni, & in epist.
ad Magistrat. Genevens. in Attestatio-
nibus adjunctis) ausus fuit propu-
gnare, Christum non esse in carne
sua adorandum : Item hæreticum di-
xit illum, qui censet Christum oran-
dum & invocandum esse, contra illud
Act. 7. 58. ubi Stephanus orat : Do-
mine

mine Jesu accipe Spiritum meum. Et contra Matth. 2 II. Et procedentes adoraverunt eum. Utiq; in carne, tunc natum. Et contra illud Pauli ad Heb. I. 6. Et cum iterum introducit primogenitum in orbem terre, dicit, & adorent eum omnes Angeli ejus.

Nonò. Christus est mediator inter Deum & homines tantum secundum Naturam humanam. Nam non sine causa Paulus I. Tim. 2. 5. addit. Unus mediator Dei & hominum. Homo Christus Jesus.

At Calvinus in epistolis duab. ad Polonos, docet, Christum exercere officium Mediatoris secundum Naturam etiam Divinam. Quem etiam sequuntur Ministri Tigurini. Mitto, quòd Beza lib. contra Brentium de omnipotentia carnis Christi, & lib. contr. Andream Jacobi de duab. Unionibus Hypostaticis in Christo ait, quod est Nestorium suscitare.

Vide-

Vid
vini &
vero!

Off

CHR

qu
At

Divina

quo S

tus m

Mitur

Chri

alius i

Sec

ex Scr

cant n

rancia

At

ni, ait

agnov

Videte ergo qualis Christus Calvini & Calvinistarum! quàm aliis à vero!

Ostendo idem Lutheranis.

Primo.

CHRISTUM esse Deum, Scriptura quam proximè adduxi, testatur.

At Lutherus *Disp. I. unit. de Essent. Divinae assert. I 4.* Audet dicere nescio quo Spiritu; Nihil mirum, inquit, si totus mundus Christum neget esse Deum; Mirum sanè imò monstruosum de Christo effatum Lutheri! An non alius illi Christus?

Secundo. Contra Calvinum citata ex Scripturis testimonia clarè indicant nullam in Christo fuisse ignorantiam.

At Lutherus *Conc. de Natali Domini*, ait Christum non omnia semper agnovisse, non quovis tempore omnia

omnia

omnia intellexisse. En alius Lutheri ab indicato in Scripturis Christus!

Tertiò. Christum fuisse Agnum immaculatum & incontaminatum adeòq; sine peccato, tum I. Petri. I. 19. dicitur, tum aliàs sæpe; ut attuli contra Calvinum.

At audite hinc blasphemiam Lutheri, qui in epistolam ad Gal. 3. illud contra Christum evomuit: Omnes Prophetae inquit viderunt hoc in spiritu, quòd Christus faturus esset omnium maximus latro, homicida, adulter, fur, sacrilegus, blasphemus. Et hom. I. fit gravissimus & longè omnium maximus & anticus peccator. Hinc infra ait illum præcipuè baptisano eguisse in remissionem peccatorum, & imprimis propter Christum à Patre ordinatum fuisse baptismum. Prò qualis est Lutheri Christus? quantæ in verum Christum blasphemix Lutheri!

Quartò. De Christo ut homine dicitur

citur
Eripi
At
noru
tem e
theru
mini,
Dei b
sione
ua Do
Witt
man
tem
carn
tribu
sentia
mani
hære
ter lo
nitat
Dei S
stori
stus?

Fascinus Hæresiarch. 31

citur Marci I 6.6. *Surrexit, non est hic.*
Et ipse de se Joan. II. I 5. *Non eram ibi.*

At Christus Lutheri & Lutherano-
rum etiam secundum Humanita-
tem est ubique. Nam ita docet Lu-
therus tom 2. *Conc. de Sacra Coena Do-*
mini. Item Brentius lib. *de Majestate*
Dei hominis. Et in *Apologia pro Confes-*
sione VVittenbergensium in tract. *de Coe-*
na Domini. Item Smidelinus in *Repetit.*
VVittenbergensi. Nam docent hi Hu-
manitatem Christi esse omnipoten-
tem & immensam, conlequenter
carni Christi attributum Divinitatis
tribuunt: Quod si putant uniri es-
sentialiter Humanitati, sic fiet Hu-
manitas idem cum Deitate, quod est
hæresis Eutychiana; Si accidentaliter
idem attributum uniuert Humanitati;
Sic distinctæ erunt Personæ
Dei & Hominis, quod est hæresis Ne-
storiana. En qualis eorum Chris-
tus? quàm alius à vero!

Quintà

Quintò. Quid alii Successores Lutheri? Quàm de Christo aliena à Christo?

1. Nam Anabaptistæ illum dicunt non sumpsisse carnem veram de Virgine, teste Lindan. *Dial. 2. Dubitantii.* Item Canisius *l. I. de corruptelis Verbi Dei* testatur. Anno Domini 1571. in Palatini ditione prope Heidelbergam ab Anabaptistis Lutheri propagine potestatem factam, in dubium adducendi, num Christus ex Virgine carnem sumpsit, num aliunde? Et alium Christum!

2. Galpar Stencfeldius Antilutheranus, & Memnonitæ Christum ratione Humanitatis esse verum Deum docuere. Et quidem Stencfeldius Humanitatem Christi non esse naturam, sed esse genituram Spiritûs Sancti, & eandem esse omninò Deum effectam post Ascensionem. Teste Prateolo v. Stencfeld. & Florimundo

l. 2. 1.
 sis Eul
 Baron.
 Onov
 3.
 nies di
 riæ &
 Dei. E
 Nam t
 Socrate
 Christu
 esse D
 qualis
 4.
 comin
 Necess
 Divina
 Natura
 multas
 quod v
 aut agr
 turæ L
 sis aliqu

l. 2. d. 16. *Sandero b. 191.* quæ est hæresis Eutyriana apud *sand. b. 102.* apud *Baron. ann. 448.* Hiccine est Christus? O novum sanè Eutyrianismum!

3. Brentius Lutheri vera progenies distingvit Filium Dei à Filio Mariæ & in hujus Filio dicit esse Filium Dei. En Lutheranus hic Nestorizat! Nam teste S. Augustino *hæres. 89.* & *Socrate l. 7. c. 32.* Nestorius docebat, Christum ex MARIA natum non esse DEUM sed Hominem! prò! qualis Lutheranorum Christus!

4. Philippus Melancthon in locis communibus 39. editis fol. 9. inquit: *Necessè est in Filio aliquid esse Naturæ Divinæ.* Et fol. 10. *In Christo est aliqua Natura Divina.* En Lutheranus hic vel multas agnoscit Naturas Divinas, quod voluit etiam novi Tritheistæ; aut agnoscit multas esse partes Naturæ Divinæ, quæ est antiqua hæresis aliquantò Arriano absurdior, de qua

qua Augustinus *lib. de hæres. cap. 74*
 Quam ergo novam & confictam
 Deitatem Christo hæc Lutheri asseda
 tribuit!

5. Martinus Kemnitius *lib. de
 duab. Naturis* absurdum censet dicere,
 quòd Christus sit Mediator secun-
 dùm humanam Naturam, ut supra
 dictum de Calvino contra *I. Tim. 25*.
 Alius & huic Christus.

6. Michaël Servetus negabat in
 Christo esse duas Naturas. Teste
 Gualterio *pag. 795*. Nempe is etiam
 Creatorem cum Creatura ita con-
 fundebat, ut DEum in lapide esse la-
 pidem diceret, in trunco truncum
 (ipse truncus) ut patet *ex ejus epist. 6.
 ad Calvin.* En Lutheranorum Chri-
 stum, & DEum!

Ad
 res, le
 alium
 tra ci
 Scrip
 fessio
 sti Sap
 Ide
 no Z
 inqu
 am co
 mente
 la aug
 assump
 stum.
 Ad
 teste L
 ribund
 non tu
 alium
 gianu
 illi Ch

Contra Zvinglianos.

Addo Primò. Eos hic non meliores, seu non meliùs tenuisse de Christo aliumq; à vero agnovisse. Nam contra citatam superiùs contra Calvinũ Scripturam Sacram, Zvinglius in confessione ad Carolum V. Act. I. dicit Christi Sapiẽtiam paulatim crevisse.

Idem docet Bucerus ex Luthera-
no Zvinglianus, qui in cap. 24. Matt. inquit de Christo: *Humanam scientiam & ignorantiam, rationem videlicet mentemq; humanam, quæ per interval- la augetur & accrescit sive diminuitur, assumpsit.* En Zvinglianorum Christum.

Addo Secundò. Quod idem Bucerus teste Lindan, Dial. 2. Dubitantii, moribundus dixerit JESUM CHRISTUM non fuisse verum illum Messiam sed alium nobis expectandum. En Zvinglianus hic judaizat! alius profectò illi Christus!

Addo Tertio. Quod Zuinglius ad Nestorianos videatur deicivisse, cum verba illa Ioan. 1. 14. *Verbum Caro factum est.* legit sic: *Verbum Caro facta est.* testatur id Lutherus. *Vide idem apud Gaullerium 755.*

Addo Quarto. Martinus Bucerus Sacramentarius digniorem fide censuit malignum spiritum quam Christum de presentia reali corporis Christi in Eucharistia, quam negavit suggerente sic dæmone, ut testatur Lutherus in *Colloquio VVittemberg.* Item Sander. *Repetit. I. de Euch. c. 10.*

O verè alium etiam apud Zuinglianos Christum! Verus porrò Christus utpote ipsa Veritas contrarium clarè asserens, quomodo non fide dignior præ Patre mendacii Diabolo!

Concludo.

Sic ergo duces cecos sequimini, qui ne Christum quidem cognoverint, in quo est salus,

salus
alium
rinc
✠✠✠

At ve
bis

Quia

ve

st

Fraus

videri

Jude

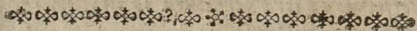
ora

S

Perin

vera

*Salus, vita, & resurrectio nostra; sed longè
alium vobis, & monstro similem perluasc-*
runt? O illusio non ferenda!

DECEPTIO III.

**A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.**

At verò an non supra modum vo-
bis imposuit Lutheri, Calvini aliorumq;
novæ fidei inventorum pervicacia
etiam inde:

Quia vobis veram Sacram Scripturam seu
verum DEI Verbum (prò dolor!) su-
stulère.

Fraus hæc ac impostura vobis longè gravior
videri debet, utpote quibus norma fidei &
Judex Controversiarum est Scriptura Sa-
cræ, atq; id tantùm credendum vide-
tur, quod in Scriptura.

Sicut asserui vos esse deceptos.

Probo inprimis:

P**Erinde est acsi vobis abstulissent**
veram Sacram Scripturam vestri hæ-
resis-

reſarcha : Quia abſtulerunt indicia & ſigna, ex quibus certò colligi poſſit ac diſcerni vera Sacra Scriptura ab aliis ſuppoſitiſſima & non ſacra.

Hæc autem abſtulère : Näm ſeculſâ novâ & ſpeciali nec ulli illuſioni obnoxia revelatione, ſola & unica traditio vel definitio Eccleſiæ (hæc eſt Columnæ & firmamenti veritatis, ut eam Paulus I. Timoth. 3. v. 5. vocat,) ſola inquam eſt, quæ nos certos reddit hanc, quam de facto habemus, eſſe veram Sacram Scripturam.

Sed veſtræ religionis auctores rejiciunt Traditiones, & Eccleſiæ definitionem nil curant. Näm Calvinus traditiones impugnat *lib. 4. Inſtit. cap. 8. §. 6. 7. 8. & alibi.* Item Brenzſius in *Prolegomenis contra Petrum de Soto.* Similiter Kemnitius in *Examine Conc. Trid. Seſſ. 4.*

Lutherus in ſuper *lib. contra Regem Angliæ,* teſtatur ſe nihil facere mille
 Augu-

Augustinos, mille Ecclesias. Ergo hi vobis unicum illud medium, quo internoscere poteratis Sacram Scripturam à non Sacra, sustulerunt.

Nunc enim unde id probabitis? unde internoscetis? Quem hic iudicem hujus controversiæ appellabitis? Num ipsam Scripturam? At probandum prius est hanc verè esse Sacram Scripturam. An Spiritum privatum ac internum? At unde huic infallibilis veritas ac certitudo? imò, cum, quot hæretici sunt, tot variis spiritibus agitentur, cuius potiùs Spiritui credendum erit? Unde colliges hunc potiùs Spiritum esse à Deo (quod monet Apostolus, *Probate Spiritus si ex Deo sint* I. Joan. 4. 1. Maxime cum aliqui, ut infra adducam, facti fuerint sibi pleraq; sua dogmata inspirata à Diabolo?

An ad Lutherum hic, vel Calvinum & similes appellabitis? At unde

de his duobus homuncionibus major auctoritas, quàm tot antiquissimis Ecclesiæ Patribus, quos passim rejicitis; quàm sapientissimis per orbem Academiis & Doctoribus per tot jam sæcula mirè contentientibus, quos minimè curatis?

Probo idem Secundò.

Quia vestri Pseudomagistri vel omnes libros Canonicos, vel plures pro libitu è Canone ac numero sacrorum librorum contra omnem antiquitatis sensum eraserunt, nempe ut facilius suos vobis errores persvaderent, exclusis iis sacris voluminibus, qua illos ac vos manifestè refutassent, & falsitatis arguere potuissent.

Osten-

Prin
ti-Lu
Script
quam
ritu in
felice
ram q
autem
Se
nepo
tus T
dicta
lorum
Prop
que L
gârur
Ter
theru
blionu
none

Ostendo id ipsum per
Inductionem.

Primò enim Stencfeldiani (qui Anti-Lutheranis annumerantur) totam Scripturam Sacram rejecerunt tanquam literam occidentem, solo Spiritu interno contenti, Scripturam scilicet rejicientes propter Scripturam quæ dicit: *Litera occidit, Spiritus autem vivificat.* 2. Cor. 3. 6.

Secundò. Anabaptistæ (Lutheri nepotes) in *Colloquio Franckental.* Vetus Testamentum ceu à malo Deo dictatum repudiârunt. Quippe illorum errores ac impudentiam, tam Prophetarum, quam Salomonis aliisque Libri Veteris Testamenti castigârunt.

Tertiò. E veteri Testamento Lutherus & Zvinglius in *Præfation. Bibliorum à se converterum* è sacro Canone excludunt librum Tobix, Judith,

dith, Sapientiæ, Ecclesiastici, & Machabæorum. Imò Lutherus in *Assertion. Art. 37.* libros Machabæorum vel maximè nullius auctoritatis esse contendit. Idem in Colloq. mentalib. & in Præfationib. librorum Novi Testamenti ait : *Odi librum Esther, & cuperem non existare: Liber Judith est, inquit, figmentum compositum instar Virgilianæ Aeneidos, aut Illiados Homeri.*

2. Priores quinque Libros expungit & Brentius in *Confess. VVittenberg. cap. de Script. Sacr.* Item Magdeburgenses *Centur. I. lib. 2. Coll. I.*

3. Calvinus cum libro Tobix & libris Machabæorum (ut patet ex Bibliis Genevensibus) rejicit insuper librum Sapientiæ *lib. I. Inst. c. II. § 8.* Item Ecclesiasticum *lib. 2. Inst. c. 5. §. 18.* Item librum Judith videtur rejicere in *Antidot. Concil. Trid. Sess. 4.* Rejicit adhuc Prophetiam Baruch *l. 3. Inst.*

Inst.
pica D
errore

4
contr

(quos
rum li

Nimir

des, q
fest. us

geloru
bertar

Sancti

operib
ribusc

tur, ill

Q
Conviv

Testam
sibi vi

turum
Præter
triarch.

Inst. c. 20. §. 58. Item aliquot capita Danielus teste *Gaulterio sac. I 6.* errore Calvinistarum nono.

4. At quâ id auctoritate fecere contra veterum Patrum sensum (quos ultimo loco referam) hi Sacrorum librorum arbitrarii Censores? Nimirum ibi eorû signum & fraudes, quibus vos illaqueârunt, manifestus deteguntur. Nam ibi de Angelorum patrocinio, de arbitrii libertate, de oratione pro fidelibus, de Sanctorum intercessione, de bonis operibus, de jejunio & oratione pluribusq; aliis fides Catholica roboratur, illorum hæreses enervantur.

Quartò. Item Lutherus *Sermon. Convival. lib. tit. de libr. Veteris & Novi Testamenti,* auctorem Ecclesiastæ ait sibi videri ocreis & calcaribus destitutum, equitare tantum in soccis. Præterea *Sermon. Convival. tit. de Patriarch. & Propb. librum Job vocat*

fabulæ argumentum, affirmat quæ se non omnia credere, quæ in eo libro narrantur. Ibi quæ multa ridicula & stulta contineri. DEUS bone! qualis Verbi Dei censor! quantus illator! Quippe ibi etiam se miser impugnari sensit. Nam Eccl. 12. 13. dicitur, *Deum time & mandata ejus observa, hoc est enim omnis homo.* At Lutherus fidem sufficere volebat.

At verò Job 13. 1. Ejus impudentia clarè arguitur: *Pepigi foedus (ait Job) cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de Virgine: Cùm tamen nefarius apostata Lutherus cum dicata Deo Virgine sacrilegum inièrit Matrimonium & ipse Monachus.* Ibidem v. 9. 11. Job ait: *si deceptum est cor meum super muliere; hoc enim nefas est & iniquitas maxima: Cùm tamen Lutherus dicat impudentissimè: Si nolit Domina, veniat Ancilla.* Item Job 42 8. dicitur: *Job servus meus ora-*
bit

bit p
loco
litur.

Ha
bris S
super
libru
§. 8. U
tantar
ceder
mæ f
men
Sapie
Scrip
tur,

Qu

Lu
It
lib. 2
Kern

bit pro vobis, faciem ejus suscipiam. Quo loco intercessio Sanctorum stabilitur.

Hæc de Veteris Testamenti libris Sectarii. Nisi quòd Calvinus in super blasphemè arguat mendacii librum Sapientix lib. I. *Instit.* cap. II. §. 8. Ubi nempe & bonorum operum tantam commendationem, & mercedem justitiæ Sanctorum & plurimæ suæ sectæ videt contraria, & tamen in *Psychopannychia* citat cap. 9. Sapient. cum ait: *Melius docemur à Scripturis Sacris; Corpus quod corrumpitur, aggravat animam.* Sap. 9. I 5.

Quid iidem de Sacris libris
novi Testamenti?

I.

Lutherus in *Prologo Epistolæ Jacobi.*
Item *Magdeburgenses cent. I.*
lib. 2. cap. 4. Col. 54. Item *Brentius,*
Kemnitius Epistolam Jacobi Apostoli

penitus contemnunt. Lutherus eam contentiosam, tumidam, aridam, stramineam, & indignam Spiritu Apostolico blasphemè asserit. Nempe hæc Epistolâ confessus est miser, cum in sola fide iustitiam statueret contra Jacob 2.

I I. Idem Lutherani Epistolam Catholicam Judæ, secundam Epistolam Petri, secundam & tertiam Joannis, Epistolam ad Hebræos, suâ auctoritate aut penitus rejiciunt, aut dubitarent: Ita Lutherus in *Prologis hanc Epistol.* Brentius in *Confessione VVitemberg.* Kemnicus in *Examine 4 sess Trident.* Nimirum Epistola Judæ hortatur ad perseverantiam in bonis operibus, à flagitiis deterret, quæ tamen Lutherus dicebat non obesse, si fides adsit. Teste *Castr. V. Peccatum H. 5.* Epistolæ verò Joannis, traditiones & charitatem commendant. Ibi enim dicitur: Joan. 3. 13. *Nolui per*
atra-

atram
 sed ore
 tri Epi
 nis &
 At ho
 siarch
 sacris
 viserr
 ptura
 Sacra
 III
 item B
 placet
 IV.
 Evang
 nem, c
 cum, p
 bus lon
 Prefat.
 ta hom
 furand
 V. E
 Piffacen

atramentum & calamum, scribere tibi, sed ore ad os loquemur, &c. Secunda Petri Epistola agit de virtutibus Christianis & hæreticorum erroribus, &c. At hoc ipsum suspectos vobis hæresiarchas potuit reddere, quod ita è sacris libris eliminant, quæ suis novis erroribus opponi vident, ac si Scriptura illis, non illi potius Scripturæ Sacræ se conformare deberent.

III. Præterea *Luthero (in Prologo) item Brentio, Kemnitio, U. cc.* non placet Apocalypsis.

IV. Adhæc Lutherus nullum ferè Evangelistam agnoscit præter Joannem, cujus Evangelium vocat unicum, pulchrum, verum, aliisq̃ tribus longè ac latè præferendum. *In Præfat. in Novum Testamentum.* Quanta hominis libertas in Scripturis censurandis!

V. Porrò Calvinistæ *in Confessione Pissiacensi Art. 3.* Epistolam Pauli ad He-

Hebræos dicunt esse incerti auctoris.
Sicut & Calvinus dubitat, sitne Bar-
nabæ an Lucæ in institutione impressa
Anno 1554. cap. 10. §. 83.

En ut vestri Neo-Doctores Sacram Scri-
pturam vobis mancam & laceram obtulere!
Quod si in libris, quos excludunt pro libitu,
non est Verbum Dei: unde colligent in iis
quos retinent esse?

Probo idem Tertiò.

*Quia vobis malam falsamq; Bibliorum ver-
sionem vestri heresiarchæ tradidere.*

I.

NAM Lutherus ipse (teste Coch-
læo in actis Lutheri, & Lindano
in Dubitant.) post annos 20. factus est
se crebrius errasse, eò quod Rabbi-
norum glossis nimium credidisset:
Etsi alioquin versio Lutheri Biblica
eo plausu primò sit accepta, ut teste
Matthæσιο Lutheri discipulo, Festum
Translationis Bibliorum à Luthera-
nis fuerit institutum, quamvis in il-
la plu-

la plures postea quàm mille errores fuerint deprehensi teste *Bec. tit. I. Calvin.*

I. Ejusdem Lutheri versionem carpunt & irrident Tigurini (teste *Stolzio in defens. Lutheri*) & Osiandri- ni, qui Luthero exprobrant dolum & falsitatem. Eidem Bucerus ipse manifestos lapsus objicit: Munsterus verò eidem exprobrat multorum versum omissionem.

II. Versionem Biblicam Theodori Bezae damnat ipse Castalio in *Prefat. ad Anglam.* Versionem Sebast. Castellionis vicissim damnat Beza ut ineptam, falsam, imperitam, blasphemam, ridiculam, execrandam, impiam, perverfam. *Hæc Beza.*

IV. Versionem Sebast. Munsteri perstringunt Tigurini, & Pelicanus, in *suis Prefation.* Biblia Tigurinorum damnat & Lutherus, illud Typographo oblatis sibi eorum Bibliis effatus:

Nul-

Nullam cum eis commercium, nec eorum libros recipere aut legere volo, quandoquidem ipsi damnati sunt, & alios homines secum ad inferos deducunt. Ita refert Hospinianus Calvinista in Historia Sacramentaria Anno Domini 1544.

V. Porro easdem vestrorum versiones oppugnant Cochläus in Actis Lutheri, Genebrandus Prefat. in Nigen. Serarius in Prolegomenis Bibli, Gretserus, quæ eas indicant esse corruptas ac vitiosas, aridas & insipidas, inter se pugnantes, inconstantes, & quæ Grammaticam magis quam Theologiam sapiant, quod ultimum in Castalione etiam Beza carpit. Quæ fusius ostendit Becan. titulo I. Calvin.

Probo idem Quartò.

Seu potius Tertiam Probationem confirmo ;

Quis

Quis vo
pluri
Scrip
uvin
Det
Scriptur
Nam
ste Bee
torum
Tradeba
rant des
Item
Saragite
tionera
Omitte
audeat
puris,
stendi
Aude
cis comp
Nar
nisset
bare,

Quia vobis pluribus locis detruncatam,
pluribus item auctam pro suo arbitrio
Scripturam obtrusere pro vera ac ge-
nuina.

Detruncatam esse ab Hæresiarchis
Scripturam locis compluribus ostendo.

Nam Beza aliq; Evangelici (te-
ste *Beza. titulo 1. Calvin.*) omittunt
totum illum versiculum Actor. 6. 4.
Tradebant eis custodire dogmata quæ e-
rant decreta ab Apostolis & Senioribus.

Item, ubi ait Apostolus 2. Petri 1. 10.
Satagite, ut per bona opera certam voca-
tionem & electionem vestram faciatis.
Omittunt, *ly, per bona opera.* Sed quidni
audeant aliqua verba ejicere è Scri-
pturis, cum ex illis tot libros, ut o-
stendi proximè, ejecere.

Auctam verò esse ab Hæresiarchis in lo-
cis complurib. Sacram Scripturam patet.

Nam Lutherus cum nullum inve-
nisset locum in Scriptura, quo pro-
baret, solam fidem justificare; aucto-

ritate propriâ in Epistola ad Rom. cap. 3. 28. apposuit hanc particulam, sola: & cum ibi esset, *Arbitramur hominem justificari per fidem*, ille posuit, *Per solam fidem*. Cumq; de hac re post monitus esset, respondit insolentissimè: Sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas.

2. Idem Lutherus ad illud Apostoli I. Cor. 9. 5. *Nunquid non habemus potestatem mulierem, sororem circumducendi?* Addidit de suo, *in uxorem*. Teste Bec. supra. Prò impudentem apostatam, & divinarum literarum falsarium!

3. Item illud Christi Ioan. 6. 41. *Ego sum panis vivus*: Beza, ut realem corporis Christi in Ecclesia præsentiam impugnet, ponit sic: *Ego sum panis ille vivificus*. Significans Christi corpus non nisi per suos effectus hic recipi, sicq; panem materiale pro Pane vero de Coelo descendente substituit.

tituit. O quàm vera apud vos Scri-
ptura !

Probo idem Quintò.

Quia vestre fidei Auctores & sequaces
ineptam & falsam vobis Sacra Scriptu-
ra interpretationem tradidère.

Patet id Primò.

Cum Christus dicit Matth. 19. 17.
*Si vis ad vitam ingredi, serva man-
data.* Id à Christo dictum esse non se-
riò at ironicè, Calvinus censet, sic ea
verba interpretans: *Ne serves man-
data, quia id nec prodest, nec est possibile.*
O præclarum interpretem ! colligitur
id ex l. 3. Inst. cap. 24. S. 13. vide Bec-
tit. 1. Calvin.

Brentius verò ita eadem verbain-
terpretatur, ut putet Christum hìc
verbis indicasse viam ad æternam da-
mnationem. Unde secundùm Bren-
tium sensus esset. *Si vis æternùm
damnari, serva mandata.*

Patet

Patet idem Secundò. Illa Christi verba: *Hoc est Corpus meum*, Calvinus exponit (lib I. Inst. c. 13. §. 12.) *Hic panis est figura seu imago Corporis mei*. Zuin-
glus (ut patet ex lib. Subsidiu de Euchar.) sic exponit: *Hic panis significat corpus meum*. Lutherani sic exponunt: *Hic panis est corpus meum*. Nempe ita ut sit & panis & Corpus Christi ibidem.

Bucerus (teste Prateolo v. Bucerus) ait hunc esse sensum: *Hoc est protestatio & memoriale beneficiorum Dei*.

Carollstadius sic dicta verba explicat: *Hic, id est, ad hanc mensam sedet corpus meum*. Seu: *Hoc est arcanum quod hic mense assidet*.

VVestphalus tradit sic prædicta Christi verba à Calvino exposita seu corrupta esse. *Hoc id est, non panis, sed uniuersa coenæ actio est corpus meum*.

Plessæus lib. 4. de Euchar. c. 2. verba illa, *Hic est Sangvis meus*, sic interpretatur

F
retatur
assio, qu
En
& in cla
am tam
erpreta
orpus m
Sangv
Quibus
tus clar
bat, esse
gvinem
de acer
coenæ
ne men
de vino
figura C
ligis quia
effusum
pus & Sa
in super
tiva refu
reitur Pr

retatur : *Hac est acerba illa mors & passio, quam sustinebo.*

En quanta Scripturæ perversio, in clarissimis verbis hallucinatio ! tamen contra plerasque has interpretationes sit additum : *Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur : Hic est Sanguis meus, qui pro vobis effundetur.* Quibus verbis cum indicârit Christus clarissimè, id quod Apostolis dicit, esse corpus tradendum, esse sanguinem effundendum ; utique id nec de acerba illa morte, nec de universa cœnæ actione, nec de protestatione memoriali beneficiorum Dei, nec de vino vel pane, nec de imagine vel figura Corporis Christi, potest intelligi, quia horum nihil est traditum aut effusum pro nobis, sed verum Corpus & Sanguis Christi. Lutheranos super ipsa Pronomina demonstrativa refutant, *Hoc, Hic*, nec sic verificaretur Propositio, ut de hac re fusiùs Theo

Theologi. Carolstadium ipse verborum Evangelii contextus refutat, *Accipite & comedite, hoc est enim, &c.* quàm ineptus enim contextus ac rerum nexus est: *Accipite & comedite, hic enim sedet corpus meum.*

Patet Tertiò. Illud de Christo ex Symbolo Apostolorum: *Descendit ad inferos*, Calvinistæ in Catechismo Heidelbergensi sic explicant: *Acerbos cruciatus in morte pertulit.* Calvinus verò lib. 2. Inst. c. 16. §. 10. sic exponit idem: *Omnes poenas damnatorum perpessus est.*

Beza verò in Annotationibus in Acta Apost. per *Inferos* hic intelligit *sepulchrum*. Unde & illud Psalmi 15. 10. *Non derelinques animam meam in inferno.* Sic explanat cum Calvinò. *Non derelinques cadaver meum in sepulchro.* En quales Verbi Dei interpretes, & in tanta claritate cæci? Maximè cùm contra Bezam & illud

fit

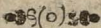
fit, quod
dictum
nec ibi
ut hic r
rus esse
Eph. 4
descendi
non si
vel sep
erat, sed
anterior

plūs v
putastis.
tum seu
insuper v
surrig

lit, quòd jam immediatè in Symbolo dictum sit de sepulchro: *Et sepultus est,* nec ibi repetantur ulla bis myſteria, ut hîc repeteretur de ſepultura, ſi verus eſſet ſenſus Bezæ; & illud Pauli ad Eph. 4. 9. *Qui aſcendit, ipſe eſt qui & deſcendit in inferiores partes terræ;* quæ non ſignificant terræ ſuperficiem vel ſepulchrum quod ſupra terram erat, ſed partem terræ, aliis partibus inferiorem.

Ex dictis Infero:

Plûs vobis nocuiſſe Hæreſiarchas, quàm cutâſſis. Nam cùm & Verbum Dei traditum ſeu Traditiones vobis diſſuaſerint, & ſuper Verbum Dei ſcriptum vobis verum ſurripuerint, ſic vos penè omni Verbo Dei ſpoliârunt.

DECEPTIO IV.

A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Tribus prædictis Hæresiarcharum fraudibus succedit quarta, & quæ vos certò inter illos reposuit, quibus Christus dixit Marci ult. v. 16. *Qui serò non crediderit, condemnabitur.* Ad eòque, ubi maximè vobis consulere velle videbantur vestræ religionis

Duces, hic vos maximè defraudârunt

Quia vobis ablatâ verâ Fide, suppositivam Fidem pro vera obtruserunt.

Multiplici argumento, ut spero, clarissimè id quod asserui, evincam.

Argumentum primum.

NAM vera fides habet authorem Deum & Christum, juxta illud Pauli ad Hebr. I 2. 2. *Aspicientes in Autorem Fidei & consummatorem Jesum.*

At

At
Diabo
Nam
testatu
sam et
Diabo
sas, &
specie
fides,

Zu
no lib.
glio
Euchar
Strina
mnis,
veritat
à quod
ignorant
didicit
menum,
corpus
ait Zu

At Lutherus fatetur, se authore
Diabolo docuisse, quæ suos docuit.
Nam in libro de Angulari Missa fol. 28.
testatur sese à Diabolo edoctum, Mis-
sam esse rem malam, & rationibus
Diaboli convictum se abolevisse Mis-
sas, & Communionem sub utraque
specie induxisse. Hæccine est vera
fides, quæ à dæmone inspirata Lu-
thero?

Zuinglius similiter (teste Sleida-
no lib. 1. Imò iplomēt fatente Zuin-
glio lib. quem inscribit, *Subsidium*
Eucharistiae) dixit scripsitq; se Do-
ctrinam de Cœna accepisse in to-
mnis, & quâ ratione Eucharistiæ
veritatem impugnaret, edoctum se
à quodam monitore spiritu, sed se
ignorare, albus an ater fuerit; à quo
didicit, illud verbum, *Hoc est corpus*
meum, debere sic exponi, *Hoc significat*
corpus meum. Hanc Schluseburgius
ait Zuinglio doctrinam hanc à dæ-
D mone

mone inspiratam. O auctorem fidei
Sacramentariorum !

Item de Martino Bucero scribit
iple quondam ejus Magister Luthe-
rus in Colloquio VVittenbergensi,
& refert Sanctes, Malignum esse
spiritum, qui eum edocuit negare
Christi Corpus & Sangvinem verè
acre ipsa in Eucharistiæ Sacramento
existere.

Cùm item Calvini doctrina de Eu-
charistia sit eadem quæ Zuingli, &
idem Calvinus cum Bucero literis
pluribus religionis foedus sanxerit,
& librum integrum scripserit de suo
cum Zuinglianis in materia Sacra-
mentorum consensu, aded, ut Beza
Epist. I. ad Andream Dudithium calu-
mniatores vocet, qui ajunt non benè
Calvinum cum Zuinglio consentire;
Præterea cùm idem Calvinus (*lib. I.
de lib. arbitr. contra Albertam Pighium*)
pro insigni Apostolo Christi habeat
Luthe-

Luthe-
que
rata
cum
rifid
Chri
vid P
cam a
tam.

Ac
Patre

Luthe-
ba
esse v
Nos fa
boni Ca
stianita
venisse
esse Scr
Sacram
mission

Lutherum: Hinc ut Bucer, Zvingli-
que doctrina est à Dæmone inspi-
rata: etiam Doctrina Calvini, qui
cum illis se consentire dicit, & Luthe-
rifidem approbat ceu ab Apostolo
Christi profectam. Hinc ipse Da-
vid Paræus Doctrinam Calvinisti-
cam ait Zvinglio à dæmone instilla-
tam.

At quomodo sit vera Fides, quæ à
Patremendacii Diabolo inspiratur!

Argumentum Secundum.

Lutherus ipsemet lib. contra Ana-
bapt. Fidem Catholicam fateetur
esse veram & optimam, cum ait:
Nos fatemur, sub Papatu plurimum esse
boni Christiani, imò omne bonum Chri-
stianitatis, atque illinc etiam ad nos de-
venisse. Quippe fatemur in Papatu veram
esse Scripturam, verum baptismum, verum
Sacramentum Altaris, veras claves adre-
missionem peccatorum, verum predicandi

officium, verum Catechismum, ut sunt, Oratio Dominica, Decem Præcepta, Articuli Fidei. Dico insuper sub Papata veram Christianitatem, imò verum esse nucleum Christianitatis. Hæc omnia Lutherus.

Ergo cùm homo hic subdolos vobis persuaserit contraria Articulis Fidei Catholicæ, quam sicut veram approbat, hoc ipso vobis veram Fidem abstulit, falsam ac supposititiam obtrusit. Nequit enim non esse falsa Fides, quæ veræ opponitur. Hinc

Argumentum Tertium.

Vera Fides juxta Paulum ad Ephes. 4. 6. est *Una Fides*. Ergo cùm juxta proximè citatum Lutheri textum, sub Papatu sint veri Articuli Fidei, adeoq; vera Fides; si insuper V. G. Lutheri Fides utiq; Papali contraria esset tenenda ut vera, Fides esse

set una, & non una. Una juxta S. Paulum; non una ob alteram Lutheri fidem.

Sed independenter ab eo Lutheri sensu textuque discurrendo, quomodo Lutheri est *una fides*, cum (ut testatur Staphylus,) adhuc vivente Luthero, Secta Lutheranorum sit divisa in diversas 36. Sectas; Postea vero numeratae fuerint ferme centum diversissimae Sectae à Luthero prodeuntes, nempe Carolstadianorum, Ubiquistarum, seu Brentianorum, Servetianorum, Osiandrinorum, svencfeldianorum, &c. Sub Calvinii etiam Secta comprehenduntur Puritani in Anglia sic dicti, quod puram se Calvinii doctrinam tenere profiteantur: Piccarditae in Boemia; Geusii in Belgio; Hugonotti in Gallia. Item Evangelici, qui rejecta traditione, solo Evangelio sunt contenti, & firmiter se ajunt apprehen-

dere Promissiones Evangelii : Item
Sacramentarii, Calvinoturcistæ : de
quibus vide Staphylum.

Item Bucerus primò Catholicus
Monachus, post Lutheranus, dein-
de Zvinglianus, iterum Lutheranus,
denique novæ Sectæ molitor fuit,
quæ cum Lutheranis Sacramentario-
rum copularet: teste *Gault. pag. 756.*
En *Una Fides!* Item Carolstadius an-
tea Lutheranus, deinde Berengarianus,
& ex addictissimo Fratre Lutheri
hostis ei infensissimus. En quàm *Una*
Fides, ac proinde quàm vera!

Argumentum Quartum.

Vera Fides ne in uno quidem pun-
cto Fidei est falsa. Nam tota Fi-
des nititur auctoritate Dei revelan-
tis semper veracis. Hinc Paulus
I. ad Thessalon. 2. I 3. ait : *Cum à*
nobis accepissetis verbum audit us Dei, ac-
cepi-

cepiſtis illud non ut verbum hominum, ſed ut eſt verè, Verbum Dei.

At veſtræ fidei auctores plurima apertè falſa docuerunt, quia contra claram ac receptam ab omnibus Scripturam, ut patebit ex argumento ultimo ſtatim afferendo: & hic oſtendo.

Sic apertè falſum docet Calvinus loco ſup. citato, expreſſè contra Paulum 2. ad Corinth. 5. 14. Dum hæreſiarcha hic dicit Chriſtum non eſſe pro omnibus hominibus mortuum.

Sic apertè contra Jacob. 2. aliaque loca Scripturæ infrà ponenda Lutherus docet ſolam Fidem juſtificare.

Sic item Calvinus Harmon in Matt. 27. falſò docet, non futurum Dei iudicium de peccatis noſtris. Quia id expreſſè eſt cõtra illud Matt. 12. 36. Omne verbum otioſum quod locuti fuerint homines reddent rationem de eo in die iudicii. Et illud ad Rom. 2. 5.

Secun-

Secundum duritiam tuam & impenitens cor, thesaurifas tibi iram in die ire & revelationis justi iudicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera ejus. Et 2. Cor. 5. 10. Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat quisque propria corporis prout gessit, sive bonum, sive malum.

Sic idem Calvinus lib. 2. Inst. c. 8. §. 3. Falsò asserit fidem esse charitate nobiliorem; quia contra expressam Scripturam 1. Cor. 13. 13. Nunc autem manent, Fides, Spes, Charitas; tria hæc, major autem horum Charitas.

Sic idem Calvinus docet apertè falsum (in Responso de Usuris inter epistolæ num. 354. Usuram non esse damnandam. Cùm id sit contra clara Scripturæ testimonia; nam Christus Luc. 6. 35. ait: Date matuum nihil inde sperantes, Et eritis Filii Altissimi. Et Psalm. 14. I. Domine, quis habitabit in habitaculo tuo? Resp. Qui pecuni-

am suam non dedit ad usuram Ibid.
v. 5.

Similiter Lutherus (teste Castr.
verbo Baptismus) falso docet, bap-
tismo non deleri peccata; quia id
contra Scripturam Act. 2. 38. Bap-
tetur unusquisq; vestrum in remissionem
peccatorum.

Idem Lutherus docet non esse
exhibendam obedientiam Prælati
quibuscunque etiam voto promissa
foret teste Prateolo: Sed id
contra illud ad Eph. 6. 5. Ope-
dite Dominis carnalibus, sicut Christo.
Et ad Hebr 13. 17. Obcedite Præpo-
sitis vestris & subjacete eis. Et illud Psal.
75. 12. Vovete & reddite, &c. En quot
in punctis falsa manifestè isto-
rum fides!

D 5. Argu-

Argumentum Quintum.

Vera & justificans Fides est, quæ per
charitatem operatur. ad Galat. 5. 6.
 Item cùm sit à Deo inspirata, nihil
 non sanctum præcipit, ad cultum
 Dei & amorem virtutum incitat, à
 vitiis retrahit. Nec enim arbor bo-
 na, qualis est vera & bona fides, ma-
 los fructus potest facere, ut ait Christus
 Matth. 7. 18.

At Lutheri, Calvini, aliorumq; si-
 milium fides excludit bonæ operæ; ab
 his dem deterret dicendo illa esse pec-
 cata mortalia (ita Lutherus apud
 Præteolum, Sanderum, ita & Calvi-
 nus lib. 2. *Inst. c. 12 §. 4.*) Imò opera
 bona esse æternâ damnatione digna
 censet Calvinus in *Antidot. Conc. Trid.*
Sess. 6. c. 11. Eadem illorum Fides do-
 cet legem Dei esse impossibilem, ut
 licentiùs violetur: Nulla flagitia no-
 cere, dummodò fides adsit, ut sic li-
 beriùs in vitia prouatur. Item casti-
 tatem,

tatem, vitæ perfectioris studium impugnat. Nam Calvinus cœlibatum & vitam monasticam damnat *lib. 4. Inst. c. 13. §. 3. 17. 19. 21.* ubi vota hæc *Captiosa Satanae retia* vocat. Similiter Lutherus inhibatum ait esse cœlibatum, virginitatem esse rem malam, & Dei mandato adversariam: & vota monastica dicit esse *impia, diabolica, retractanda*, apud Prateol. Sander. &c. Contra clarissima Scripturæ loca, in quibus & castitas laudatur, ut Apoc. 14. 4. *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, virgines enim sunt.* Et Sap. 4. 1. *O quam pulchra est casta generatio &c.* Et I. ad Cor. 7. 38. *Qui Virginitatem suam matrimonio non jungit, melius facit.* Et studiū vitæ perfectioris à Christo non improbat, sed suadet: *si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes & da pauperibus.* Matt. 19. 21. Et vota in universum in Scripturis celebrantur. Ps. 115. 14. *Vota*

mea Domino reddam Et Pl. 75. 12. Vovete & reddite.

Hæccine fides est à Deo inspirata, quæ præterquam quòd licentiosem vitam & vitia non refrenet, adhuc contra ea quæ laudat Spiritus Sanctus in Scripturis, pugnat? O fidem vestram! O fraudem ac deceptionem!

Argumentum ultimum ac præcipuum.

Quia hæresiarchæ illam vobis fidem tradiderunt ac persuaserunt quæ neq; ex Scriptura S. neq; ex Traditionibus neq; ex Conciliis, neq; ex Sanctis Patribus probari potest.

Hoc argumentum per partes declaro.

S. I.

Hereticorum Fidem ex S. Scriptura probari non posse.

HOc non tantum inde deduco, quòd Sacram Scripturam pro vestro

stro
terpr
veros
titulo
quia
riculo
cum
ctetis
ex eo
prop
in o
Pr
mirun
babe
O
U
lib
sine
di, qu
Ut
Chri
rare p

Atro libitu recipitis vel rejicitis ac interpretamini, inò & textus ejusdem veros corrumpitis, ut ostensum sub titulo, *Deceptio tertia*: Sed tum ex eo, quia nullus propriè vestræ fidei Articulus in Scriptura Sacra habetur, cum tamen nihil vos velle credere jactetis, nisi quod in Scriptura: Tum ex eo: Quia potiùs Sacra Scriptura propriè vestræ Fidei contraria est, & in omnibus adversatur.

Primam partem hujus rationis; quòd nimirum nullus Articulus propriè vestræ fidei habeatur in Sacris Scripturis:

Ostendo per Inductionem.

Ubi enim est in Scriptura, quòd hi libri è canone Sacrorum librorum sint ejiciendi, quos ejicitis; recipiendi, quos recipitis?

Ubi in Scriptura, quòd Ecclesia Christi universalis erraverit vel errare possit?

Ubi

Vbi in Scriptura, quòd Romanus Pontifex sit Antichristus ?

Vbi in Scriptura est, non dari Purgatorium, nec iuari fidelium precibus vitâ functos ?

Vbi in Scriptura, per Sanctorum invocationem fieri Christo injuriam? Vel Sanctorum & Christi imagines, & Divorum reliquias esse ejiciendas? & nullo honore afficiendas?

Vbi in Scriptura, tantùm tot esse Sacramenta, quot statuitis ?

Vbi in Scriptura Impanatio Eucharistica ? vel quòd in Eucharistia sit tantùm figura corporis Christi, non ipsum corpus ?

Vbi in Scriptura, Missas esse abolendas, vel in Missa non offerri Deo Sacrificium ?

Vbi legitis in Scriptura, quòd sumptio Eucharistiæ sub una tantùm specie panis non conferat vitam æternam ?

Vbi

Ubi in Scriptura, Deum esse, Autorem peccati, illudque velle, ac præcipere? vel hominem carere libero arbitrio?

Ubi in Scriptura quòd Præcepta Dei sint servata impossibilia?

Ubi in Scriptura, ea quæ docetis de vocatione ministrorum, vel quòd sola fides iustificet?

Ubi in Scripturis quidquam est contra Indulgentias, contra vota, contra cœlibatum, vel quòd status continentia sit imperfectior ac deterior Matrimonio?

Ubi denique in Scriptura, quòd omnes infantes habeant in baptismo fidem actualem?

Ubi alia quæcunq; propria vestrae fidei dogmata?

Secundam partem posita hic sub §. i. rationis; quòd nimirum potius sit contraria vestrae fidei sacra Scriptura, & in omnibus eadem adversetur;

Osten-

Ostendo per aliam Indu-
ctionem.

De TRADITIONIBUS ad-
vertatur vobis Scriptura 2 ad Thes-
salon. 2. I 5. State & tenete Traditio-
nes, quas didicistis sive per Sermonem, sive
per Epistolam nostram.

DE ECCLESIA quam defecisse,
errasse, aut esse invisibilem docetis,
advertatur vobis Scriptura I.
Tim. 3. I 5. Ecclesia Dei vivi est Columna
& firmamentum veritatis. Luc. 22. 32.
Rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides
tua. Ioan. I 4. 16. Alium Paraclitum dabit
vobis Spiritum veritatis, ut maneat vo-
biscum in eternum. Matth. 16. 18.
Porte inferi non prevalearunt adversus
eam (Ecclesiam) Matth. 5. I 5. Non po-
test civitas abscondi supra montem posita:
Vos estis lux mundi, &c.

Ecclesiam Romanam, quam im-
pugnatis expressè Scriptura com-
men-

men
Paulus
in uni
fides!

DI
EIUS
ria vo

v. 15.
oves m
Matth
per has
am.

Quod

Tum
tu cor
tuos.

dit qu
gelista
summu
ramus

ram d
Pasto
ctum

mendat ad Romanos I. 8. quibus Paulus dicit: *Fides vestra annuncietur in universo mundo.* En qualis Romana fides!

DE PRIMATU PETRI ET
EIVS SUCCESSORIBUS contra-
ria vobis Scriptura. Tum Ioan. 21.
v. 15. Ubi Petro soli dicitur: *Pasce oves meas. Pasce agnos meos.* Tum Matth. 16. 18. *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam. Et tibi dabo claves regni caelorum. Quodcumq; solveris super terram, &c.* Tum Luc. 22. 32. Petro dicitur: *Et tu conversus aliquando confirma fratres tuos.* Tum ad Ephes. 4. 11. *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios Evangelistas, alios Pastores & Doctores in consummationem Sanctorum, donec occurramus omnes in unitatem fidei.* Ubi vides tam diu non defuturos in Ecclesia Pastores (quibus utique in Petro dictum, *Pasce oves meas, &c.*) donec occurrat

curramus omnes in unitatem fidei, proinde ad consummationem mundi ac iudicii diem. Huc potest & illud referri Joann. 10. 16. *Erit unum ovile & unus Pastor.*

DE CONCILIORUM AUCTORITATE, cui derogatis, contraria vobis Scriptura: Tum Auctor. 15. 28. Vbi in primo Concilio Apostoli dicunt: *Visum est Spiritui Sancto & nobis.* Tum Matt. 18. 17. *Dic Ecclesie: Si Ecclesiam non audiet, sit tibi velut Ethnicus & Publicanus.* Et Petro Christus dicit Luc. 22. 32. *Tu confirma Fratres tuos.*

DE PURGATORIO ET ORATIONE PRO MORTUIS ad verfat vobis Scriptura 1. Cor. 3. 15. *Ipse tamen salvus erit, sic tamen quasi per ignem.* Quod etiam S. Augustinus Homil. 16. ex Homiliis 50. & Theodoretus in Scholiis in 1. ad Cor. 3. explicant de igne Purgatorii. Et
Math.

Matth
dat te
in car
reddas
vides
ri posi
sus fa
carcer
non d
citur:
inferio
huc
quem
homi
chab
est co
peccat
tum
ubi P
cir no
future
alia i

Matth. 5 25. Ne forte adversarius tra-
dat te iudici, iudex tortori, & mittaris
in carcerem; non exies inde, donec
reddas ad novissimum quadrantem. Vbi
vides carcerem indicari, de quo exi-
ri possit, sed postquam quis satis pas-
sus fuerit aut latistecerit, hic autem
carcer non est infernus, quia ex hoc
non datur egressus. Item Pl. 85. di-
citur: Eruiisti animam meam ex inferno
inferiori. Vbi Plaltes innuit alium ad-
huc esse infernum præter eum
quem ob letalia peccata adulterii &
homicidii promeruerat. Et 2. Ma-
chab. 12 46. Sancta ergo & salubris
est cogitatio, pro defunctis exorare, ut à
peccatis solvantur. Et illud Christi di-
ctum Matth. 12 32. rem confirmat,
ubi Peccatum in Spiritum Sanctum di-
cit non remitti neque in hoc, neque in
futuro seculo. Hic enim indicat aliqua
alia in futuro seculo remitti posse.

De CULTU ET INVOCATIONE SANCTORUM contra-
ria vobis est Scriptura: Tum Ps. 138.
17. *Nimis honorificati sunt amici tui De-
us*: Tum Iosue 5. 14. *ubi Iosue pronus
in terram coram Angelo cecidit & ado-
ravit*: Tum Iob 5. 1. *Et ad aliquem San-
ctorum convertere*. Tum Machab. ulti-
mo v. 14. *Hic est Jeremias Propheta Dei
qui multum orat pro populo*. Quod de
mortuo Ieremia dicitur.

De RETINENDIS IMAGI-
NIBUS ET CULTU RELIQUIA-
RUM adversa vobis est Scriptura:
Tum Exod. 37. 7. *Moyse iussit in
Propitiatorio collocari imagines au-
reas & statuas Cherubinorum*?
Tum Psal. 33. 21. *Custodit Dominus o-
mnia ossa Sanctorum*: Tum 4. Regi.
13. 21. *Ossa Elizei cum tetigisset mortu-
us illic revixit*. Tum in Act. Apostol.
19. 12. *Ubi Deus enarratur fecisse
prodigia multa per Sudaria, & Se-
micin.*

amicin
habant
ejus tan
salvi fac
ris ex
æneo.
lum ped
nomine
D
NUM
literæ
B
28. I
tris, &
A
bant
Spiritu
D
NIS I
diam,
marru
Nemiu

micinctia Pauli. Et Matth. 14. 36. Rogabant eum, ut vel fimbriam vestimenti ejus tangerent, & quicumq; tetigerunt, salvi facti sunt. Huc de Arca foederis ex lib. Regum, & de Serpente æneo. Et Plal. 98. 5. Adorate scabellum pedum ejus. Et Philip. 2. 10. in nomine Jesu omne genu flectatur.

DE SACRAMENTORUM NUMERO contrariæ vobis sacræ literæ Nam.

BAPTISMUS statuitur Matth. 28. 19. Baptizantes eos in nomine Patris, &c.

DE CONFIRMATIONE Act. 8. 17. Petrus & Joannes imponebant manus baptizatis & accipiebant Spiritum Sanctum.

DE SACRAMENTO ORDINIS I. Tim 4. 14. Noli negligere gratiam, que tibi data est cum impositione manuum Presbyterii. Et I. Tim. 5. 22. Nemini citò manus imposueris,

DE

DE EXTREMA UNCTIO-
NE Iacobi 5. 15. *Infirmatur quis? In-
ducat Presbyteros, & ungant eum oleo,
& oratio fidei alleviabit infirmum, &
si in peccatis fuerit, dimittentur ei.*

DE MATRIMONIO ad E-
phel. 5. 32. *Erunt duo in carne una: Sa-
cramentum hoc magnum est: ego au-
tem dico, in Christo & in Ecclesia.*

DE SACRAMENTO POENI-
TENTIÆ Ioan. 20. 22. *Accipite Spiri-
tum Sanctum, quorum remisistis pec-
cata, remittentur eis; quorum retinueri-
tis retenta sunt. Et I. Ioan. 1. 9. Si con-
fiteamur peccata nostra, fidelis est De-
us, ut remittat peccata nostra.*

DE VERITATE CORPO-
RIS CHRISTI IN EUCHARI-
STIA, contrariatur vobis Scriptura
Joan. 6. v. 52. *Panis quem ego dabo, caro
mea est pro mundi vita. Luc. 22. 9.
Hoc est Corpus meum quod pro vo-
bis traditur. Et I. Corinth. 11. 27.*

Qui

Quicumque manducaverit panem hunc,
vel biberit calicem Domini indigne,
reus erit Corporis & Sangvinis Domini.

DE SACRIFICIO MISSÆ
contraria vobis Scriptura: Tum Psal.

109. 4. Tu es Sacerdos in aeternum se-
cundum Ordinem Melchisedech. Tum

ad Heb. 13. 10. Habemus Altare. Utique
ad Sacrificium. Tum Luc. 22. 19.

Hoc facite in meam Commemorationem.
Tum Malach. 1. 11 In omni loco sacrifici-

catur & offertur Nomino meo Oblatio
munda. Tum Act. 13. 2. Ministrantibus

illis Domino. Ubi Græcè ponitur no-
men Liturgiæ. Tum ad Hebr. 5. 1. Om-

nis Pontifex ex hominibus assumptus,
pro hominibus constituitur, ut offerat

donis & sacrificia.

DE COMMUNIONE SUB U-
TRAQUE SPECIE contraria vobis

Scriptura: Tum quia Evangelium
tribuit eorum effectum uni speciei

Ioan. 6. 59. Qui manducat hunc Panem
vivet,

vivet in aeternum: Et v. 52. Si quis manducaverit ex hoc Pane: vivet in aeternum. Tum quia Act. 2. v. 42. tantum unius speciei fit mentio: Erant perseverantes in communicatione fractionis Panis & orationibus. Ubi nihil de Calice: Tum quia I. Cor. 11. v. 27. dicitur sub disjunctione: Qui manducat vel bibit indignè, reus erit Corporis & Sangvinis Domini: Si ergo alterutram speciem sumens, reus est utriusq; simul, id est Corporis & Sangvinis: Ergo sumens alterutram speciem solitariè: sumit utrumque, id est Corpus & Sangvinem; proinde satisfacit illi præcepto: Ioan. 6. v. 54. Nisi manducaveritis Carnem, & biberitis Sangvinem, &c.

DE IUSTIFICATIONE PER SOLAM FIDEM, contraria vobis Scriptura: Tum quia I. Cor. 13. 2. dicitur: Si habuero omnem fidem, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest

Gala
cum
sed si
Jacob
tus e
alii a
nem.
Qui si
Tribu
non di
tantu
mult
36.4
es. Tr
spoer
Tribu
Fl. I
mand
cordi
eti, &
mand
ignem
distis

Galat. 5. 6. In Christo Iesu neque circumcisio quidquam valet, nec preputium, sed fides quæ per charitatem operatur. Et Jacob 2. 20. Fides sine operibus mortua est. Tum quia Scriptura tribuit aliis actibus & operibus justificationem. Tribuit Timori Dei Eccl. 1. 28. *Qui sine timore est, non poterit justificari.* Tribuit Dilectioni I. Joh. 3. 14. *Qui non diligit, manet in morte.* Et Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum Luc. 7. 47. Tribuit Spei Psal. 36. 40. *Salvabit eos, quia speraverunt in eo.* Tribuit Pœnitentiæ Luc. 13. 5. *Niſi pœnitentiam egeritis, omnes peribitis.* Tribuit Observationi mandatorum. Pl. 118. 21. *Maledicti qui declinant à mandatis tuis.* Item operibus misericordiæ Matth 25. 34. *Venite benedicti, &c. Esurivi enim & dedistis mihi manducare v. 41. Discedite maledicti in ignem æternum. Esurivi enim & non dedistis mihi manducare: nudus eram &*

non cooperuistis me, &c. Ubi manifestè aliud quid, præter fidem Christus exigit. Et Matth. 16. v. 17. Opera præter fidem requiruntur: *Reddet unicuique secundum opera eius.*

PRÆCEPTA DEI ESSE AD OBSERVANDUM IMPOSSIBILIA DICITIS. At Scriptura contraria est. 1. Joannis 5. 3. *Et mandata eius graviora non sunt.* Et Matth. 11. 30. *Jugum meum suave est, & onus meum leve.* Et Philip. 4. 13. *Omnia possum in eo qui me confortat.* Et 1 Cor. 10. 13. *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis.* Et Ezech. 3. 6. 27. *Faciam ut in præceptis meis ambuletis.* Et Luc. 1. 6. *Erant justi ambo incedentes in omnibus mandatis & justificationibus Domini sine querela.* Et Psal. 118. 68. *Servavi mandata tua & testimonia tua.*

DE LIBERO HOMINIS ARBITRIO adversatur vobis Scriptura, quæ illud homini concedit. Gen.

Gen.
tu do
Qui s
stater
tatis s
14. 1
manu
si volu
bunt t
quod v
7. 18
D
NEN
ra 1.
jungit
non ju
Bonu
Et v. 2
uxore
bonu
Et 1. T
Et Tit.
dinter

Gen. 4.7. Sub te erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius. Et I. Cor. 7.37. Qui statuit in corde suo, non habens necessitatem potestatem autem habens voluntatis suae, quod vult faciat. Et Eccl. 15. v. 14. 15. 16. 17. Deus hominem reliquit in manu consilii sui, adjecit mandata sua: Si volueris mandata servare, conservabunt te. Apposui tibi aquam & ignem, ad quod volueris, porrige manum. Et Rom. 7. 18. Velle quidem adjacet mihi.

DE COELIBATU ET CONTINENTIA adversatur vobis Scriptura I. Cor. 7. 38. Qui matrimonio jungit Virginem suam, bene facit: & qui non jungit, melius facit. Et Ibid. v. 1. Bonum est homini mulierem non tangere. Et v. 27. Solatus es ab uxore? noli querere uxorem. Et v. 8. Dico non nuptis & viduis, bonum est illis si sic permaneant, sicut & ego. Et I. Tim. 5. 23. Te ipsum castum custodi. Et Tit. 1. 7. 8. Oportet Episcopum esse continentem. Et Matth. 19. 12. Sunt eunu-

chi, qui seipfos, &c. Alia testimonia
posui supra.

DEUM NON ESSE CAUSAM
ET AUTOREM PECCATI docet
contra vos Scriptura Plal. 5. 5. *Non
Deus volens iniquitatem tuas.* Et Ezech.
18. 23. *Nanquid voluntatis mee est mors
impii? Nolo mortem peccatoris, sed ut
magis convertatur & vivat.* Et Jerem.
19. 5. *Ædificaverunt excelsa Baalim, que
non præcepi eis, nec ascenderunt in cor
meam.* Et I. ad Thessalon. 4. *Hec est
voluntas Dei Sanctificatio vestra.* Et I.
Joan. 3. 8. *Qui facit peccatum ex Dia
bolo est.* Plura testimonia vide De
cept. I. contra Calvinum initio.

SOLAM INCREDULITA
TEM ESSE PECCATUM nul
lumque aliud peccatum inferre da
mnationem, docuit Lutherus *cap. d
Baptismo*: At Scriptura contraria est
I. Cor. 6. 9. 10. *Nolite errare; neque for
nicarii, nec idolis servientes neque molle.*

*neque fures, nec avari, nec ebriosi, nec male-
dici, neque rapaces regnum Dei possidebunt.*

QUOD ROMANUM PONTI-
FICEM PROTERVE JACTA-
TIS ESSE ANTICHRISTUM,
repugnat Scripturæ. Nam Antichri-
stus, de quo ait Scriptura, *vel est una
Persona;* & sic eo ipso refellimini,
quod Romani Pontifices tot fuerint
à Petro, non unus; *Vel nomine Anti-
christi intelliguntur plures Personæ;*
& sic etiam non conveniunt ulli Ro-
mano Pontifici ea quæ in Scriptura
prædicuntur de Antichristo. Namque
2. ad Theff. 2. 8. est de illo: *Tunc reve-
labitur ille iniquus, homo peccati, quem
Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui
& destruet illustratione adventus sui.*
Hic Antichristus dicitur futurus pro-
ximè ante diem Judicii seu illustrem
adventum Christi ad Judicium: At
Romani Pontifices tam pridem præ-
sunt, nec illis id evenit, quod hic præ-
dici-

dicitur. Sed nec illæ denominationes illis convèrjunt, *iniquus, homo peccati*; cùm inter Romanos Pontifices, tot numerentur sancti post Sanctum Petrum, nempe 71.

Item de Antichristo prædicitur *Apoc. 13.5.* Et apud *Danielem 7.25.* Quòd ejus tyrannis duratura sit tribus annis & dimidio. At verò Pontifices Romani tot, attigerunt prope annos 20. in Pontificatu, plures paucioribus annis Ecclesiæ præfuère, imò tantùm diebus aliquot :

Item Antichristus occidet Enoch & Eliam, qui post tres dies & dimidium resurgent. Ut colligitur ex *Apoc. 11.7.* Quod Romanis Pontificibus ut non evenit, sic non convenit.

Item Antichristus juxta Apostolum se efferet *super omne quod dicitur Deus 2. Thessal. 2.4.* At Romano Pontifici id non quadrat, qui humani à se nil alienum putat, & Dei super omnia cultum promovet. Quod

negat
Christi
nis po
nas l
cant
chris
sum
eo ip
& Cl
los
scrib
Es
fidei
innit
ideoc

Tant
ex Sc

Co
u

Quod si I. Joan. 2. 22. dicitur: *Qui negat Patrem & Filium, hic est Antichristus; nec illud convenire Romanis Pontificibus satis patet, qui Divinas Personas cum Ecclesia glorificant & exaltant. Potius id hæresiar- chis nomen convenit, qui, ut ostensum sub Deceptione prima & secunda, eo ipso quòd ea quæ sunt veri Dei & Christi propria, videntur inter illos negantes Patrem & Filium adscribi iure merito posse.*

Ex hætenus dictis Patet, Sectariorum fidei Scripturam adversari; proinde non inniti testimonio ac revelationi Divinæ ideoq; esse nullam,

Addo adhuc §. I.

Tantum abest, ut fides Sectariorum ex Scripturis probari possit; etiam id negant. Quia Scripturæ testimonia quantum curent;

Constat imprimis ex Luthero, qui in Galat. 3. ante medium to. 5. fol,

345. ait: Nil moror Scripturæ locos, si etiam sexcentos producas pro justitia operum, contra fidei justitiam, & clamites Scripturam pugnare: Ego habeo auctorem & Dominum scripturæ, tu urges servum, id est, Scripturam; hunc Servum relinquo tibi. Hæc Lutherus; quæ si quicumq; sanæ mentis consideret, quis ejus doctrinæ fidem habeat?

Constat etiam ex Calvino, qui ait blasphemè Scripturam Sacram (quæ utique est verbum & loquela Dei veracis ac primæ Veritatis) non esse ex sese certam ac falsitatis expertem. Nam lib. I. Instit. c. 3. §. 13. edit. Latina. §. 12. edit. Gall. ait: Tum verè deum ad salvificam Dei cognitionem Scriptura satisfacet, ubi interiori Spiritûs Sancti persuasione fundata fuerit ejus certitudo. En à Spiritu privato dependet Scripturæ Divinæ certitudo juxta Calvinum.

§. 2.

Hæreticorum fidem à nullo alio extrinseco loco probari posse.

Hactenus Argumenti ultimi pars prima probata est: nunc secundam probo; nempe quòd Sectariorum fides propria nec à Traditionibus, nec à Conciliis, nec à SS. Patribus probari possit, quod etiam per partes declaro.

1. Nequit probari Sectariorum Fides ex Traditionibus.

Tum quia Traditiones rejiciunt contra doctrinam Pauli supra insinuatam. Tum quia Traditiones contrariam eorum fidei proponunt in plerisque fidem, ut patebit ex ultimo hujuslibelli §. Atque sic fides illorum nec nititur verbo Dei scripto, ut proximè probatum, nec Verbo Dei tradito.

Imò hinc obiter infero, Sectarios contra conscientiam & contra suam fidem (quæ illos docet Traditiones

reijcere) multa credere : Scilicet dum recipiunt creduntq; aliqua, quæ tantum ex Traditione habemus & credimus v. g. dum recipiunt Symbolum Apostolorum , Baptismum parvulorum, cum diem Dominicum non Sabbatum colunt, cum Pascha post Lunam 14. Æquinoctii celebrant, cum perpetuam Virginitatem Beatæ MARIÆ profitentur: Dum censent hæreticos non rebaptizandos, item formam baptismi ore proferendam esse, dum Sacram Scripturam hanc quæ exstat, habent pro Sacra Scriptura, &c. &c.

II, Fides Sectariorum non nititur Conciliis.

Quia Conciliis auctoritatem derogant & Pontifici ea approbant; imò Ecclesiam errare posse dicunt, contra allatam Scripturam *S. sapientiore*. Hinc Conciliorum etiam generali-

ralium & antiquissimorum apud illos
 nulla veneratio vel auctoritas; quod
 vel inde collige, quod Calvinus reji-
 ciat illud Nicæni Concilii: *Deum de*
Deo; lumen de lumine, dicatq; Christum
 Deum ex sese, ut supra. Similiter Lu-
 therus *lib. de Conciliis* ait, se non intel-
 ligere Spiritum sanctum in Conci-
 lio Nicæno.

Equidem si cum Conciliis sen-
 tirent, statim fidem suam ejurare te-
 nerentur. Nam prima quatuor
 Concilia, quibus in Ecclesia ceu Divi-
 nis vocibus honor est habitus, eorum
 fidei è diametro opponitur; Nicæ-
 num enim Concilium *can. 6.* & Chalce-
 donense *Act. 4. & 16.* Item Constanti-
 nopolitanum *cap. 5.* agnoscunt in Ro-
 mano Pontifice Primatum & omni-
 um Ecclesiarum regimen.

Incruentum Altaris Sacrificium
 confitetur *Epheſinum Concilium ep. ad*

Nestorium. Invocationem Sanctorum
 approbat *Chalcedonense Act. II.*

Purgatorium & orationem pro
 defunctis probat *Concil. Lateranense*
cap. 16. & Florentinum Sess. ultimâ.

Sacrorum librorum Canonem
 receptum nunc, agnovit *Concilium*
Romanum celebratum Anno Domini 492.
 & ante hoc *Chartaginense secundum.*

Contra Iconoclastas pro imagi-
 num sacrarum cultu se opponit *Con-*
stantinopolitanum IV. can. 3. ubi affue-
re Episcopi 383.

Atque hinc manifestæ contradi-
 ctionis arguitur Calvinus, qui ea quæ
 Concilia prima 4. Generalia defini-
 unt, non recipit, & tamen l. 4. Inst. c.
 9. § 8. dicit: *Priscas Synodos ut Nicænam,*
Constantinop. Ephesinam, Chalce-
donensem & similes libenter amplecti-
mur, reveremurq; ut sacrosanctas, quan-
tum attinet ad fidei dogmata: nihil enim
continent, quàm puram & nativam Scri-
pturæ

ptura interpretationem, quam Sancti Patres spirituali prudentia ad frangendos Religionis hostes, accommodarunt. Hæc ille.

Omnes item Sectariorum errores damnati ab Oecumenico Concilio Tridentino. Sed hi Concilia etiam illa antiqua, quæ celebrata sunt tempore adhuc secundum ipsos incorruptæ fidei non audiunt, oblii sententiæ Christi Matth. 18. 17. *Si Ecclesiam non audièrit, sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus.*

III. Fides Sectariorum non nititur Patrum testimonio.

Tum quia antiquissimi Patres & Ecclesiæ Doctores ea omnia profitentur in suis libris, quæ modò Ecclesia Catholica credit & profitetur, & in quibus disfidet à Sectariis, ut in fine hujus libelli afferam clarissimè;

Tum quia apud hæresiarchas nulla ferè est Patrum auctoritas & reverentia;

rentia: Nam Lutherus lib. contra Regem Angliæ dicit: *Nibil facio mille Cyprianos, mille Augustinos, planè juxta illud Proverb. 18. 3. Impius cum in profundum venerit, contemnit.*

Calvinus hic Luthero non melior. Nam lib. 8. *Instit. c. 4. §. 38. & c. 5. §. 10.* ait Veteres Patres errasse: in rebus fidei, & solum æstimat Augustinam, à quo tamen in tot mysteriis ac veritatibus recedit.

Magdeburgenses Divum Cyprianum vocant stupidum & Deo delitutum ac depravatores Poenitentia.

Causæus non est veritus discipulum Apostoli Pauli *Dionysium Areopagitam* vocare delirum senem: *Nazianzenum* vocat fabulatorem: *Divum Ambrosium* à dæmone fascinatam: *Divum Hieronymum* æquè damnatum ac Diabolum, injuriosum Apostolo blasphemum, sceleratum, impium.

Deus bone! quæ in Sanctos blasphem.

phemix ! Sed cur ita ? Quia hi Patres nobiscum docent à tot sæculis omnia illorum erroribus contraria.

Denique Gregorio Massovio pluris est unus Calvinus, quàm centum Augustini.

Ex dictis Infero :

Cùm vestra fides, ô Sectarii, nec Scripturæ Divinæ, nec Traditionibus, nec Conciliis, nec Auctoritati antiquorum Patrum & Ecclesiæ Doctorum innitatur :

Ergo vestra fides est nulla fides, sed commentitia, fictitia, novitia.

Uterius infero :

Ergo cùm vobis talem fidem persuaserint hæresiarchæ, falsam vobis fidem obtruserunt, verâ sublatâ. Prò ! qualis fascinus ! quanta & quàm perniciosa hic vestri delusio !

¶ (O) ¶

¶

DE

DECEPTIO V.

A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Gravis & ille fascinus, & intolerabilis impostura est, quâ prædicti vestræ fidei Parentes vobis illusere :

Quia incredibilia, cōtradictoria, nec secum coharētia: item absurda vobis credēda & tenēda tradidēre:

Cū tamen de mysteriis veræ fidei dictum sit Psal. 92. 5. Testimonia tua credibilia facta sunt nimis: nec DEUS qui est summa & prima ac sapientissima veritas, sibi contradicere possit: nec quidquam absurdum ab illius bonitate ac sapientia proficisci queat.

Quod de vestris asserui, probō; illud præmonens.

Et si seorsim asseram incredibilia & absurda, tamen etiam pleraq; incredibilia inter absurda esse referenda & e contra.

II. Incredibilia docent Lutherani.

I.

Quis credat, Omnes Christianos esse

esse æquè Sanctos, ac est MA-
RIA? maximè cum illam Angelus re-
liquis manifestè præferre videatur.
Luc. 1. 28. *Benedicta tu in mulieribus.*
Tamen Beatæ Virgini omnes æqui-
parat Lutherus. *Serm. de Natali B. V.*

II. *Quis credat*, omnes Infantes
habere fidem actualem & usum ra-
tionis tunc cum vix nati baptizantur?
At docent id Lutherani.

III. *Quis credat*, quemcunque pue-
rum ac foeminam habere potesta-
tem absolvendi à peccatis, non magis
quàm Episcopus habeat? Tamen id
docet Lutherus *Artic. 13.*

IV. *Incredibile est*, quòd justus in
omni omnino opere bono peccet;
maximè cum Jacob. 3. 2. dicatur: *In*
multis offendimus omnes, non in omnibus.
At Lutherus id docet *tom. I. pag. 141.*

V. *Incredibile est*, nihil salutis enor-
missima quantum vis obesse flagitia,
nisi solam incredulitatem; cum non
minus

minus V.G. Odium Dei actuale vel virtuale, sit contra Bonitatem Dei, ac incredulitas contra veracitatem Dei; nec offensa Bonitatis per odium excusabilior sit coram Deo, quam veracitatis offensa per incredulitatem. Et tamen illud docet Lutherus apud *Castr.* v. *Peccatum*. Solam incredulitatem obesse salutis, non item alia scelera.

VI. *Incredibile est*, continentiam & castitatem esse coram Deo deteriore[m] statu conjugali, cum & contrarium ex Sacris Scripturis supra attulerimus; & Christus perfectiora utique sectatus & perfectioris vitæ normam in se tradens, coelibatum suo exemplo & doctrinâ consuluerit *Matth.* 19. 12. *Qui potest capere capiat &c.* Tamen Lutherus deteriores censet castimoniam, esseque illam ut plumbum respectu status conjugalis

lis,
Vide C
VII
esse in
eaq; c
mend
gratū
ac con
dicta
Aucto
men
festā
si vis
Mar
perfe
ribus,
conlu
tamen
mand
V
pore
Probe
illo ed

lis, qui illi est respectivè ceu aurum.
Vide *Castrum V. Virginis Prateolum.*

VII. *Quis erodat, nihil discriminis esse inter Consilia & Præcepta Dei, eaq; omnia quæ in Evangelio commendantur esse præcepta, nihilq; Deo gratû esse, nisi quod ipse præceperit, ac consequenter Consilia esse interdicta?* Tamen id Lutherus docuit apud Auctores proximè citatos. Cum tamen & illa verba Christi per se manifestè distincta sint aliterq; obligent, *si vis ad vitam ingredi serva mandata;* Matth. 19. 17. quàm illa; *si vis perfectus esse, vende omnia & da pauperibus, &c.* Matth. 19. 21. Et Christus consulat continentiam Matth. 19. 12. tamen illa juxta Lutherum sit Dei mandato adversaria. *Castr. Prateol.*

VIII. *Quis assentiatur Luthero, utpote contra illud Pauli 1. Cor. 11. 28. Probet autem seipsum homo & sic de pane illo edat, qui enim manducat & bibit indignè*

dignè reus erit, &c. quis inquam, illi eredit, Eucharistica Communioni non esse præmittendum peccatorum examen aut confessionem ullamvè poenitentiam à quovis peccatore. Sed sufficere fidem quâ quis credat & confidat se in ea gratiam percepturum. Tamen id Lutheri dogma est, apud *Castr. V. Eucharistia.*

IX. Paradoxum & illud incredibile est; peccatorem verè absolvi, dummodo se absolutum seu remissa sibi peccata credat, etsi contritione careat nec seriò sed joco tantùm à Sacerdote absolvatur: Docet tamen id Lutherus apud *Castr. V. Absolutio.*

X. Incredible est, jejunium nullius esse meriti, cum & Tob. 12. 8. dicatur: *Bona est Oratio cum Jejunio, &c.* Et Ninivitarum Jejunium Deum placaverit Jon. 3. & Joel. 2. 12. *Convertimini ad me in jejunio & fletu, &c.* Tamen Lutherus docuit teste *Castr. V.*

Cibus hor. 2. Jejunium nullius esse meriti.

XI. *Quis credat*, quòd nefas sit cum Turcis bellum gerere, & hoc sic Divinæ Voluntati refragari nos per illos punienti?

Item quòd petere apud judicem ut tuum jus æquetur, sit illicitum:

Item quòd omnes Christiani utriusq; sexûs sint Sacerdotes, & quòd fœminæ ad Sacerdotium possint promoveri, & quòd omnes habeant eandem circa verbum & Sacramenta potestatem: Tamen omnia hæc docet Lutherus teste eodem Castrio V. *Bellum. V. Sacerdotium; V. Mulier.*

II. Incredibilia docent Calvinista.

I.

Incredibile est, quòd Deus homines ad æterna supplicia sine ulla ipsorum culpa præordinet. Cùm id videatur à Bonitate Dei & syavi Providen-

dentia alienum : Tamen sic docet Calvinus *lib. 3. Inst. c. 23. §. 2.* Homines prædestinari ad damnationem.

II. *Quis credat*, quòd D^eus miris modis illudat hominibus, simulans se velle eos juvare, cùm nihil minùs velit ? Docet tamen id Calvin. *lib. 3. Inst. c. 24. §. 13.*

III. *Quis credat* omnes filios fide-
lium esse sanctos ab utero materno, ac proinde non egere baptismo contra illud Joann. 3. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. non intrabit in regnum caelorum.* Tamen illud docuit Calvinus in *Antid. Conc. Trid. Sess. 6. c. 5.*

IV. *Quis credat* furtum unius oboli vel minimum verbum otiolum esse peccatum mortale & æternâ damnatione non minùs dignum, quàm furtum mille aureorum vel enormissima scelera. Tamen id videtur docere Calvinus *lib. 2. Inst. c. 8.*

§. 59. ubi ait : *Habeant filii Dei omne peccatum, mortale esse.*

V. *Paradoxam incredibile est,* quòd in Ecclesia Christi soli contineantur Prædestinati ac electi, iique universi; cùm id sit contra parabolam in Evangelio de 10. Virginibus 5. prudentibus quinque; faruis Matth. 25. & contra parabolam de Tritico & Zizaniis Matth. 13. & de Sagena congregante ex omni genere piscium bonos & malos Matth. 13. Tamen Calvinus istud paradoxum docet l. 4. Inst. c. 1. § 7.

VI. *Incredibile est concupiscentiam seu primum motum qui consensum antecedit,* quiq; non est in nostra potestate, esse peccatum; cùm ad id requiratur voluntarium liberum & Tamen illud censet Calvinus lib. 3. Inst. c. 3. §. 10. Imò & Lutherus idem docet apud Sanderum.

VII. *Quis credat Calvinistis dicentibus,* quòd ex thoro illegitimo nati æternæ

ternæ damnationi sint obnoxii nec ad baptismum admittendi? ex qua id Scriptura vel revelatione deprompserunt? Maximè cum Act. 10. 34. dicatur non esse acceptor Personarum Deus. Et ad Gal. 3. 28. In Christo non est Judæus neq; Græcus, &c. Tamen id in Synodo Vilnensi Anno Do. 1589. die 11 Martii Calvinistæ definièrunt.

VIII. Quis credat nihil inesse meriti bonis operibus & observationi mandatorum contrarium toties asserente Scriptura. Tamen ita censet Calvinus lib. 3. Inst. c. 15. 16. 17. 18.

IX. Quis credat quòd Deus occultò vi impellat hominem, necesse sit ad omnia flagitiorum genera perpetranda, ut habeat occasionem eorum puniendi ac damnandi? Contra illud Jac. 1. 13. Nemo cum tentatur, dicat, quoniam à Deo tentatur; Deus enim intentator malorum est, ipse autem neminem tentat. Et contra illud Eccl. 15. 21. Nemi

ni m
ita C
Comp
mat,
X.
posse
I. T
ribus
id de
Matth
XI
creâ
rent
tur:
si co
quid f
Unive
Domi
nes ve
dibile
§. 3.
X
bilia

ni mandavit Deus impiè agere. Tamen
ita Calvinus docet lib. I. *Inst. c. 18 § 2.*
Contra Deum blaterat & blasphemat.

X. Quis credat fidem nunquam
posse amitti (maximè cum Paulus
I. Tim. 4. i. dicat: *In novissimis tempo-
ribus discedent quidam à fide.*) Tamen
id docuit Calvinus in *Harmon. in
Matth. 13.*

XI. Quis credat, Deum aliquos
creâsse ut peccarent, & ut damna-
rentur, Maximè cum Sap. II, 25. dica-
tur: *Diligis omnia quæ sunt, & nihil odi-
sti eorum quæ fecisti; nec enim odians ali-
quid fecisti aut constituisti.* Et Prov. I. 4.
*Universus propter semetipsum operatus est
Dominus.* Et I. Tim. 2. 4. *Omnes homi-
nes vult salvos fieri.* Tamen illud incre-
dibile docet Calvinus l. 3. *Inst. c. 23.*
§. 3. 4. 5. 7. 9.

XII. Quis credat Deum impossi-
bilia præcipere? docet id Calvinus
F dum

dum legem Dei dicit impossibilem
lib.2. Inst. c. 7. §. 5. Adeoq; Harmon. in
Matth. 22. ait: Deus in Legis præceptis
non respicit quid possint homines, sed quid
debeant, &c.

§. II.

*I. Contradictoria nec secum coha-
rentia docent Lutherani cum suo
antesignano.*

I.

Lutherus negabat honorandos
aut invocandos esse Sanctos: Te-
ste Castrio V. Sancti. Tamen sibi
contradicit Tum in responsione ad
Lovanienses, ubi ait: Non negavi un-
quam nos meritis & precibus Sanctorum
juvari. Tum in Postilla majore in die
Nativitatis B. MARIÆ, ubi ait:
Intercessionem MARIÆ amplectimur
& reliquorum Sanctorum.

II. Dicit Lutherus to. 5. prope fi-
nem, Coelibatum in se esse multò vi-
liorem

liorem matrimonio. Et addit: *Verum profectò est, eam lenonem esse oportere, qui matrimonium fugiat: & qui aliter eveniret?* Item *lib. contra Ambros. Catharinum*: ait esse faciem Antichristi, coelibatum, &c. Tamen sibi contradicit *Serm. de matrimonio*, ubi ait: *Nec idè coelibatum & Virginitatem reprobare mihi animus est, nec inde ququam ad jugale vinculum invitare.* Et paulò post. *Continentia in terris est melior, ut cui minus sollicitudinis & calamitatis insit*: Et Dei verbum ejusq; ministerium coelibatum matrimonio anteponunt. En contradictio clara!

III. Dicit Lutherus *in fine Captivit. Babylon.* Pœnitentiam non esse Sacramentum; At sibi contradicit, nam initio ejusdem libri ait: *Tantum tria sunt Sacramenta pro tempore ponenda, Baptismus, Pœnitentia, Panis.*

IV. Lutherus *lib. de Missa privata, & lib. ad Valdenses, de Euchar.* Negat

110 *Fascinus Heresiarch.*

Purgatorium: At sibi contradicit Disput. Lipsicâ tract. de Purgatorio, ubi sic ait: Ego qui credo fortiter, imo ausim dicere, scio Purgatorium esse, facile persuadeor in Scripturis de eo fieri mentionem.

V. Lutherus in Præfat. Bibl. & in Assertionib. Act. 37. rejicit libros Machabæorum ceu nullius auctoritatis. Contradicit sibi, dum prædicto tract. de Purgator. ait. Admitto & illud. 2. Machab. 12. Sancta & salubris cogitatio pro defunctis exorare, &c.

VI. Lutherus Serm. de Cruce. SS. Reliquiarum usum & observantiam impugnat. At to. 7. fol. 236. sibi contradicit dicens: Ubicumque fuerunt ille verè sancta & Sanctorum reliquie; ibi fuit & est vera sancta Christi Ecclesia, ibi manserunt Sancti.

VII. Lutheri Secta Imagines sacras impugnat: Contradicit sibi in to 7. operum Lutheri fol. 236. Ubi ille ap-
pro-

probat morem sub Papatu observatum, ut in mortis agone constitutus imago ostendatur Crucifixi, & admoneantur mortis & Sangvinis Christi.

VIII. Lutherus Ecclesiam Romano-Catholicam innumeris contumeliis proscindit, & eam desertam aliam fundat, illam erroris arguit impudenter: Contradicit sibi, nam *lib. de Missa privata & Uctione sacerdot. to. 7. fol. 236.* ait: Veram Ecclesiam servatam esse sub Papatu; eamque vocat veram Ecclesiam Christi, fundamentum & columnam veritatis & locum sacrosanctum.

IX. Lutherus in *Prefatione Assertionis Articulorum à Leone Papa damnatorum* dicit, scripturam sacram esse facillimam per se, apertissimam, & clariorem omnium Patrum commentariis. At sibi contradicit *Prefat.* in *Psalmos*, ubi ait: Scio esse impudentis-

112 *Fascinus Haresiarch.*

dentissimæ temeritatis eum qui audeat profiteri unum Scripturæ librum à se in omnibus partibus iniectum.

X. Lutherus ait hominem carere libero arbitrio; adedq; Art. 36. ait Satanâ Magistro in Ecclesiam venisse hoc nomen, *Liberum Arbitrium*: Dicitq; nos circa hunc Articulum insanire. At sibi contradicit lib. de votis Monasticis dicens sic esse votendum: *Voveo castitatem usq; ad mortem liberè, id est, ut mutare possim, quando volo.* Hæc sibi non repugnant?

II. *Contradictoria nec secum coherentia docent Calvinistæ cum suo antestigano.*

I.

Calvinus lib. 1. Inst. c. 18. §. 3. dicit, Deum esse auctorem peccati. At sibi contradicit in Instructione contra Libertinos c. 14. cum ait. *Temulentis isti à Deo omnia fieri perstreptentes,*
cum

eum mali authorem constituunt: Deum à se abnegari oporteret, & in Diabolum transmutari, ut malum efficeret, quod est ab illis tribuitur.

II. Calvinus lib. 4. Inst. c. I. §. 4° docet neminem salvari extra Ecclesiam visibilem, ad quam neminem admitti nisi per Baptismum dicit ibidem §. 7. At sibi contradicit c. 16. §. 24. 25. ubi filios fidelium docet salvari posse sine Baptismo. Conciliate hæc.

III. Calvinus in Consensione de re Sacramentaria dicit non esse Corpus Christi præsens in Eucharistia, sed tantum in coelo. At contradicit sibi in caput II. I. ad Corinth. dicens: Christus visibile illud Symbolum nobis porrigendo, unà dat etiam nobis suum Corpus, neque enim fallax est, qui vacuis nominibus ludat. Et lib. 4. Inst. c. 17. §. 9. expressè concedit veram & substantialem Corporis ac Sangvinis Domini communicationem sub sacræ coe

na Symbolis, ita ut non imaginatio-
ne tantum vel mentis intelligentiâ
præcipere, sed reipsâ frui in alimen-
tum vitæ æternæ intelligamur. Si-
militer Beza dicit in *secunda parte*
Questionum 4. 84. tantum fide man-
ducari Christum: At contradicit si-
bi; nam q. 32. negat hæc mysteria
esse imaginaria; Et in *Confessione fidel*
in colloquio Pissiacensi ait se credere,
reipsâ; substantialiter seu in pro-
pria Substantia verum ibi Corpus
Christi & Sangvinem esse, ac sumi à
fidelibus.

IV. Calvinus Sanctorum cultum
prohibet *l. I. Inst. c. 11. & 12.* At sibi
contradicit lib. de reformat. Eccle-
siæ dicens: *MARIAM honoramus,*
Magistrans omnium.

V. Calvinus contra cultum Sa-
crarum Imaginum insurgit *lib. I. c. 11.*
& 12. At contradicit sibi *ibid.* dicens:
Nec tamen eâ superstitione teneor, ut nul-

las proorsus imagines ferendas censeam. Et
 in Exod. 20. ait stultum esse, damnare
 sculpturas & picturas quaslibet. Et
 in Exod. 25. concedit fuisse cherubi-
 norum imagines alatas, &c. Et in
 Numer. 21. ait Serpentem æneum
 fuisse typum Christi, & instar pretio-
 si thesauri repositum, multisq; læ-
 cultis diligenter servatum in San-
 ctuario Dei. Et in Psal. 105. ait Arcam
 fœderis fuisse imaginem Dei, cui quis-
 nam honor à Josue omnibusq; Se-
 nibus Israel sit exhibitus, scimus.
 Item in Sacramento Eucharistiæ dicit
 tantum esse figuram & imaginem
 Corporis Christi (l. 4. c. 17.) tamen
 ibidem §. 33. ait Eucharistiam di-
 gnam esse quæ omni reverentiâ ex-
 altetur.

VI. Calvinus lib. de Psychopanny-
 chia docet Sanctos non futuros in
 coelesti beatitudine ante Judicii diem.
 Et lib. 3. Inst. c. 25. §. 6. At sibi con-

tradicit in eadem Psychopannichia dicens ex Apostolo, nos sensuros Dei præsentiam cum ab hoc corpore separabimur, nec per fidem ambulaturos sed per speciem.

VII. Calvinus *lib. 3. c. 17. §. 8.* dicit, hominem omni operum admitticulo exutum, solâ fide justificari. At sibi contradicit *l. 3. c. 16. §. 1.* Non enim, inquit, aut fidem somniamus bonis operibus vacuum, aut justificationem, que sine iis constet.

VIII. Calvinus impugnat Jejunia tum Harmoni in Matth. 4. ubi ait: *Mera stultitia est, jejunium Quadragesimæ in Christi imitationem instituere: Tam l. 4. c. 12. §. 16.* dicens; Jejunium nullius esse per se momenti. Et *§. 21. ibid.* ait esse impias leges quibus interdicitur carniû esus. At sibi contradicit Harm. in Matth. 4. dicens: *utinam Jejuniorum inter nos usus frequentior, modò, idem purus foret!* Et *l. 4. Inst.*

c. 12. §. 15. ait: *Sanctum ac legitimum jejunium tres habet fines, &c.* Et lib. 4. c. 10. §. 21. 22. ait: *Esam carniū die Veneris, ubi Fratrum scandalum seu offensio accedit, sine delicto admitti non posse.*

IX. Calvinus Coelibatum, Virginitatem & continentiam insectatur acriter tum *Harm. in Matth. 19.* tum in *I. Cor. 7.* At contradicit sibi in *I. Cor. 7. 7.* dicens; *Præclarum donum est Virginitas, fateor.* Et ibid. in versum 38. ait: *Summa totius Disputationis huc redit, meliorem esse coelibatum Conjugio, qui in illo major sit libertas, ut expedi- tius homines serviant Deo.*

X. Calvinus lib. 4. *Inst. c. 9. §. 8.* dicit: *Priscas illas Synodos, Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam primam, Chalcædonensem & similes quæ confutandis erroribus habitæ sunt, libenter amplectimur reveremurq; ut sacrosanctas, quantum attinet ad fidei dogmata: Nil enim continent, quàm puram & na-*

tivam Scriptura Interpretationem. Ac sibi contradicit, quia ea dogmata fidei negat, quæ hæ Synodi profitentur, ut de Filii Dei generatione, de Deo: Item de Primatu Romani Pontificis, de Sacrificio Altaris, de Sanctorum invocatione, de Purgatorio & Oratione pro defunctis, &c.

XI. Calvinus ut neget Petrum Romanæ Ecclesiæ præfuisse, negat illum Romæ fuisse *in primam Petri* §. Ac sibi contradicit l. 4. Inst. c. 6. §. 15. dicens: *Propter scriptorum consensus, non pugno quin Romæ (Petrus) mortuus fuerit.*

XII. Docet Calvinus l. 2. Inst. c. 2. §. 11 12. Non posse hominem peccare post baptismum susceptum: Tamen dicit omnia opera bona esse peccata mortalia; non sibi contradicit.

111. *Contradictoria docent hæresarchæ.*

I.

Dicunt se non posse præcepta DEI servare : Tamen negant se fures, adulteros, homicidas, idololatrias aut osores Dei; idque si illis quis objiciat indignantur. Quomodo hæc cohærent ?

II. *Dicunt* nihil esse credendum nisi quod in Scriptura : Tamen credunt aliquas Traditiones, quæ non sunt in Scriptura, ut supra dictum. Item concedunt veram fuisse fidem tempore Apostolorum, quo tamen nondum erat Scriptura Novi Testamenti; & ante Moysen ac Prophetas, quando nondum fuit Vetus Testamentum : Hæc an cohærent ?

III. *Dicunt* Opera bona esse peccata mortalia. At sic bona opera erunt bona & non bona, digna præmio & non digna : digna poenâ & non digna. Constituent nos Filios Dei

no Fascinus Heresiarch.

Dei (quod quibusdam virtutib. Christus pollicetur: ut Beati pacifici, quoniam Filii Dei vocabantur: Diligite inimicos, ut sitis Filii Patris, &c.) & Filios Diaboli. Iuxta illud: Vos ex Patre Diabolo estis, quia opera, &c. Quæ omnia quomodo consentiunt?

IV. Credere se profiteremur, quæ in Scriptura; & tamen negant plurima, quæ in Scriptura, ut ostensum supra. Et addo, Nam Calvinus negat esse ullum infernum damnatorum, sive hominum, sive Angelorum. l. 2. Inst. c. 16. §. 9. ubi ait: *Concludere in carcere mortuorum animas, puerile est.* Ubi non loquitur de Purgatorio, quem alibi negavit. Et in Epist. Iudæ ait: *Non est fingendus locus, quo inclusi sint Diaboli.* Cum tamē Luc. 16. dicatur quod Epulo sepultus in inferno; dicat se cruciari in hac flamma. Et Matth. 25. *Discedite in ignem æternum, qui paratus est Diabolo, &c.* Item negat futu-

ram

ram corporum resurrectionem, ut
 constat ex Guilelmi Farelli ad eum
 Epistola. Ut habet Gaugerus pag. 784.
 At id contra manifestam Scripturam
 uti & Symbolum Apostolorum Cre-
 do resurrectionem, &c.

V. Et illud quomodo cohaeret
 cum altero? Docent Romanum
 Pontificem Successorem Petri cui
 dictam: *Pasce oves meas*, agnoscere
 pro Capite Ecclesiae, absurdum esse:
 Non item absurdum reputarunt, pro
 Capite Ecclesiae recipere Elizabetham
 Reginam Angliae?

VI. Et illud quomodo concilia-
 bunt? Docent posse invocare viven-
 tes ut orent pro nobis, idque illos fa-
 cere posse citra injuriam Mediatoris
 Christi, parendo illi monito Ia-
 cob. 5. 16. *Orate pro invicem ut salve-
 mini*: Et tamen iidem docent, non
 posse invocari Sanctos ut pro nobis
 orent, citra injuriam Christi media-
 toris,

toris. Quomodo injuria Christo inferitur, si Sancti pro nobis orent in coelo; non inferitur, si miseri mortales hic adhuc viventes pro iisdem orent?

VII. Dicant opera bona omnia esse peccata mortalia; & tamen actum fidei juxta illorum sententiam eos justificantem, quo credunt sibi remissa peccata vel se salvandos, negant esse peccatum mortale; nam si affirmant, quomodo per peccatum mortale justificabuntur? Item negant orationem illam quâ dicunt, *Dimitte nobis debita seu peccata nostra esse peccatum mortale*; (Si enim affirmant, rursus dicere debebunt, sibi peccata dimitti per peccatum mortale) quomodo ergo id cohæret cum doctrina omnia bona opera esse mortale peccatum?

§. III.

1. Absurdissima docet imprimis Calvinista cum suo parente Calvino:

Omitto illa verè absurda & blasphema, quæ sub Decept. prima & secunda posui de DEO & Christo à Calvino dicta. Hic alia pono.

Primò. Quàm illud absurdum, quod Calvinus *lib. 3. Inst. c. 19. §. 2.* ait: Primam Christianæ libertatis partem esse, se supra Regem erigere, totamque legis justitiam oblivisci? Quis id vel Paganus docuit? quis locus Scripturæ ab hoc subjectionis uerbo Christianos exemi?

Secundò. Quàm & illud æquè absurdum, quod idem docet *lib. 4. Inst. c. 20. §. 1.* dicens: Nullibi hominum dominationem etiam temporalem, nullum Regem & Magistratum à fidelibus esse agnoscendum; nec leges humanas et si justas & probas seu

ab

ab Ecclesia seu à Magistratu ferantur, ligare posse in conscientia. Quis Princeps terrenus vel hinc Calvinismum patiatur Cimdè & Lutheranismum, nam idem docuit Lutherus teste Prateolo) qui ipsum omni auctoritate exuit? At ubi illud Rom. 13. 1. 2, *Omnis potestas à Deo est: & qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.*

Tertid. An illud non absurdum quod docuit Calvinus teste Theodoro Bezâ in *Epist.* 25. ubi nullus est vini usus, licere pro vino uti in Cœna Domini vel aqua simplici, vel alio illic usitato potionis genere: ait- que hanc Christi mentem fuisse. Item *Epistolâ Theologicâ* 2. ait Bezâ ritè celebrari posse, si, quod panis aut vini vicem ex ulu communi vel temporis ratione supplet, panis aut vini locò adh. beatur. Quis unquam id præter hos docuit? Quis illis potestatem mutandi materiam Sacramen-

men-
tam co-
Qua-
Calvin-
alibi, fi-
salute,
Christe-
curior-
qui per-
dicit:
odio dig-
se exist-
Philip.
lutem
vum
nescit
stum a-
cum fu-
mam: c-
salute?
huc an-
Nemo a-
de celo,

menti à Christo adhibitam & institu-
am concessit ?

Quartò. An & illud non absurdè
Calvinus blaterat *lib. 3. c. 2. §. 4. &*
libi, fideles æque esse securos de sua
salute, ac ipsum Christum; imò
Christo ipso mortali certiores ac se-
curiores esse? En novum Divini elo-
quii pervertorem, quod Eccle. I. 9.
dicit: *Nescit homo utrum amore an*
odio dignus sit. Et I. Cor. 10. I 2. *Qui*
se existimat stare, videat ne cadat. Et
Philip. 2. I 2. *Cum metu & tremore sa-*
lutem vestram operamini. En item no-
vum Theologastrum, qui videtur
nescisse vel non credidisse, Chri-
stum adhuc in terris mortalem jam
tum fuisse beatum secundum Ani-
mam: quo quis certior ac securior de
salute? Certè Christus de se ipso ad-
huc ante passionem dixit Joan. 3. I 3.
Nemo ascendit in calum, nisi qui descendit
de calo, Filius hominis qui est in calo. Et

Ioan.

126 *Fascinus Heresiarch.*

Ioan. 14. 3. Et ubi ego sum, ibi & vos eritis.

Quintò. Absurdissimus & ibi, imò blasphemus à quo negetur Calvinus, ubi Sanctos cum Christo regnantes vocat *larvas, colluviem, carnifices, bestias, monstra*. Ita dicit lib. 3. *Inst. c. 20. §. 27.* Et lib. *de ratione reformanda Ecclēsie*. Cui nunc tantum illud oppono ex Augustino Serm. 26. de Sanctis sic dicente (alio idem tribuunt Ambrosio) *Qui honorat Martyres, & Christum; & qui spernit Sanctos, spernit & Christum.*

Sextò. Quam verò absurdè, penè judaizans Calvinus lib. 2. *Inst. c. 10. §. 3.* ait: *Nil antecellit baptismus noster baptismo Judæorum quo baptizati sunt in nube & mari: nec Eucharistia plùs quàm manna Judæorum. At ô cæce Doctor, ubi illud Ioan. 6. 59. Non sicut manducaverunt Patres vestri manna, & mortui sunt: Qui manducat hunc panem, vivet in æternum!* Ubi illud Pauli, qui
 Sacra-

Sacramenta Veteris Testamenti vocat infirma & egena Elementa? Gal. 4. 9.

Septimò. Quid cum idem l. 3. Inst. c. 21 § 2. 5. inquit, homines à Deo in æternam mortem prædestinari cura eorum meritum, quia sic illi placuit? Qualem impingit Deo ceu tyrannidem contra illud Ezech. 33. 11. Nolo mortem impii; sed ut convertatur impius à via sua & vivat. Et illud Tertull. lib. de Resurr. carnis; Deus de suo optimus, de nostro justus. Et Osee 13. 9. Perditio tua ex te, &c.

Octavò. At verò Constitutiones Genevenses Calvinistarum quàm absurdæ? Permittunt hæ divortium multiplex, & alterum virum ducere ob absentiam annuam Viri & adulterium, aliasquè causas. Ita habetur pag. 31. 32.

Nondò. Absurdissimum, execrandum, & quod horrent aures, est illud Theodori Beza Calvinistæ impudens

& blasphemum dictum in Colloquio Mompelgartensi : *Fateor (inquit) me ex animo Crucifixi imaginem detestari. Quid aliud dæmon dicit, aut diceret ?*

Decimò. Quod si absurdum est aliquid addere ad credenda, secundum disidentes, præter illa, quæ in Scriptura & Symbolo Apostolorum; Omnino hæc abiurdi, sibiq; sunt contrarii, dum addunt novum hunc fidei articulum : Credo Papam esse Antichristum, ita ut Ponellus Calvinista dicere audeat in Præfat. libri de Antichristo : Deum sanctè testor, me tam certò scire, Pontificem Romanum esse Antichristum, quàm Deum esse in celo, esse Creatorem visibilibus & invisibilibus, & Iesum Christum esse verum Messiam. Ubi Symbolum Apostolorum id vel Scriptura tradit ? Hoc est augere credenda.

II. Absurdissima docet Lutherus cum suis.

Mitto Dicta contra DEum & Christum quæ posita sub primis duab. Decept. *Hic addo.*

Primò. Quàm absurdum est Lutheri dogma, ubi docet, Polygami-
am esse licitam? Docet id in *Proposito*,
de bigamia Episcop. Et in *Genes. I 6.* An-
ni 1525. Hinc dicit, à Paulo non pro-
hiberi Episcopis ducere plures uxores
simul, nisi fortè apud Gentiles ob
scandalum.

Secundò. Non minus absurdum
& Calvino simile, quòd doceat lice-
re divortium, ac dissolvere vinculum
Matrimonii inter maritum paupe-
rem & uxorem divitem, cùm ab a-
micis & propinquis impeditur. Do-
cet id *lib. de Causis Matrimonialib. tom.*
5. edit. Anni 1530. fol. 123.

Tertiò. Illud verò nunquid non
absurdum, dum etsi fluctuabundus
ali-

aliquantulum, dicit posse fratrem uxorem ducere suam sororem paternam vel maternam. *lib. de Caus. Matrim. edit. An. 1530.*

Quartò. Nec illud non absurdum, quòd idem dicat licere conjugem conjugi permutare, cùm alter ab altero ad furtum aliudvé peccatum impellitur. Docet id *lib. I. in 1. Cor. 7. edit. Anni 1523.* Quod totum est contra indissolubilitatem matrimonii fundatam in *Matth. 19 6. Quod Deus conjunxit, homo non separet.* Et alibi.

Quintò Quàm absurdus idem ac impudens Lutherus Tum in Epithal. dicens: *Mulieres non nisi ad matrimonium (non ergo ad coelum & Dei cultum) creatas esse; idemq; est, inquit, consultare, sitnè ducenda uxor, & sitnè comedendum & bibendum;* Tum *Serm. de Matrim. pag. 123. dicens: Si noli Domina, veniat ancilla: in locum Vastibi Esther surroga.* Item cùm in *c. 24. Genes. 5*

nel. 5. ait ita orandum esse: *Domine Deus da uxorem & panem quotidianum.*

Sextò. Par illud absurdum, cùm idem in Exegesi capituli septimi primæ ad Corinth. ait: *ubi unus castus est, ibi plus quàm centies mille conjugatorum esse debent.* Prò! quàm impurus hic Lutheranorum Apostolus, imò.

- *Epicuri de grege porcus.*

At (teste Paulo I. Thesal. 4. 7.)

Non vocavit nos Deus in immunditiâ, & c

Septimò. Quis illud Lutheri dictum

- *nasò non suspendat adunco,*

Ceu arroganter insolens & absurdum, cùm ait lib. contra Regem Anglia; Reges, Principes, Pontifices non esse dignos, qui solvant corrigiam calceamentorum Lutheri, quod de solo Christo dixit Joannes. Sed certè non sunt digni, quia Lutherus hoc indignissimus, merum orci orbisq; propudium.

Octavò. An & illud non absurdè

G

ac

ac insolenter oggannit Lutherus lib. de abrogand. Miss. p. 3. *Non est, inquit, major cura Deo de sancto Domini sepulchro, quàm de bobus.* At quomodo dicitur Isa. II. 10. *Et erit sepulchrum ejus gloriosum.* Nunquid in eo glorificando præ bobus, non major eluxit Dei providentia & cura?

Novò. Quàm absurdè & contra omnem antiquitatem Lutherus censet (teste Castr. V. *Mulier, & Prateolo*) foeminas posse ad Sacerdotium promoveri? imò omnes Christianos viros & foeminas esse Sacerdotes.

Decimò. Quàm idem absurdus, cum ait animas in Purgatorio detentas posse adhuc mereri aut demereri, nec esse de sua salute securas: Item easdem assidue peccare, quàm diu quietem quærunt, & poenas horrent, quoniam, inquit, quærunt quæ sua sunt contra Dei voluntatem ita docet teste Castr. V. *Purgatorium*
 lo. 23. Undeci.

falso
 Evan
 vo Te
 hort
 nes.
 tum n
 15, 11.
 gatis,
 stis qui
 Ego an
 suo, f
 Du
 phem
 theru
 Crucij
 faciem
 Ab
 apud C
 Si mile
 vel vex
 om ima

Undecimò. Quàm illud absurdè & falsò dictum ab eodem (apud Cast. V. Evangelium b. 2. Nullum esse in novo Testamento præceptum, sed exhortationes duntaxat & observationes. At ubi illud Joan. 13. 34. Mandatum novum do vobis ut diligatis. Et Io. n. 15. 11. Hoc est præceptum meum ut diligatis, &c. Item Matth. 5. 21. 22. Audistis quia dictum est antiquis, Non occides: Ego autem dico vobis, qui dixerit fratri suo, fatue, reus erit gehennæ ignis, &c.

Duodecimò. Ablurdissimè & blasphemè illud Carolstadius apud Lutherum to. 2. VVittemberg. fol. 4. Si Crucifixi imaginem videris, exspue in faciem eius?

Absurdè & blasphemè Lutherus apud Gretserum l. 2. de Cruce c. 18. Si miles essem, mibi in acie vel Sacerdos vel vexillum Cruce insignitum vel ipsa etiam imago Crucifixi occurreret, non aliter me

124 *Fascinus Hæresiarch.*

*me proriperem, quàm si ipse Cacodæmon
me tædis ardentibus insequeretur.*

Sed longum esset omnia Calvinii, Lutheri,
Zvinglii & aliorum dissidentium absurda per-
censere, pauca tamen adhuc ex R. P. Victoris
Cottenii nostræ Societatis Theologi, libro
quem inscripsit, *Fraus maligna, &c.* Cap.
7. Sect. 3. hic adnectam. Hæc ille.

CONTRADICTION I.

AFFIRMAT. Anno 1538.

*PRædicato II. Hæc Fides sine &
ante charitatem justificat.*

NEGAT. Anno 1535.

Tomo Jenensi lat. pag. 551. in
Quæstion. de illo Pauli dicto I. Cor.
13. Si fidem habuero &c. Item
major horum charitas. *Piis etiam
responderi potest, fidem hic, etiam
si pro illa iustificante acciperetur,
tamen charitatem eam majorem, &
sine hac illam nihil esse.* CON-

CONTRADICTION II.

AFFIRMAT. Anno 1520. & 1538.

PRÆdicato II. *Fides nisi sit sine
ullis etiam minimis operibus non
justificat, immò non est Fides.*

PRÆdicato eodem. *Fides ju-
stificans subsistere prorsus non po-
test cum operibus.*

NEGAT. Anno 1535.

Tomo I. Jen. lat. pag. 539. B.
*Justificati gratis facimus opera,
imò & Christus in nobis facit o-
mnia. Quod si opera non sequun-
tur. Certum est, fidem hanc
Christi in corde nostro non habita-
re, sed mortuam illam scilicet ac-
quisitam fidem.*

Tomo eodem 571. *Fides Chri-
sti affert remissionem & mortifi-
cationem peccatorum per Spiritum*

Sanctum, qui veterem hominem cum suis concupiscentiis & crucifigit, & renovat ad imaginem Dei. Quare fides Christi sine charitate consequente prorsus nulla erit.

Tomo I. VVittemb. germ. ex Epistol. I. S. Joan. pag. 464. Blaterones Christiani quibus nunquam in mentem venit, opere exequi, quod fides christiana docet, illi nullum alium fructum ex fide reportant, quàm quòd inaudierint, quòd tantum per fidem obtineamus remissionem delictorum, & aeternam salutem, unde fit, ut evadant secordes, neq; faciant ulla bona opera, & sub nomine fidei ambulent fiantq; semper deteriores: imò talem vitam vivant, ut Magistratus politicus à iis supplicium sumere de-

beat

debeat: taceo, quòd pro tribunali
Divino subsistere handquaquam
possint.

CONTRADICTION III.

AIT. Anno 1520.

PRÆdicato II. Ut nihil iustificat
nisi fides, ita nihil peccat, nisi in-
credulitas.

Non enim personam bonam fa-
cit nisi fides, nec malam, nisi incre-
dulitas.

NEGAT. Anno 1538.

Tomo 4 Jen, lat, in Caput V. ad
Galat, pag. 163. B. Fides sola iusti-
ficat & salvat. Contra si prædica-
tur, fides ut necesse est eam
prædicari. Major pars hominum
intelligit carnaliter doctrinam de
fide, & libertatem spiritus, in li-

bertatem carnis rapit. Hoc cerne-
 re est hodie in omnibus vitæ gene-
 ribus superiorum & inferiorum.
 Omnes jactitant se esse Evāgelicos,
 jactant christianam libertatem:
 & tamen interim obsequentes suis
 cupiditatibus convertuntur ad a-
 varitiam, voluptates, superbiam,
 invidiam, &c. Nemo fideliter suum
 officium facit, nemo per charitatem
 alteri servit. Ea indignitas nōnun-
 quam ad eō impatientem me facit,
 ut sepe optem ejusmodi porcos ad-
 huc esse sub tyrannide Papæ. Impos-
 sibile enim est, hunc populum Go-
 morrhe, Evangelio pacis regi.
 Et infra dicit. Quod sint filii dia-
 boli, quodq; nunc sub nomine Chri-
 stiana libertatis septies deteriores
 sint, quam antea sub tyrannide
 Papæ.

ANNO

ANNO 1540.

Tom. I. Jen. lat. pag. 561. *Ubi non est lex, ibi non est peccatum, ubi non est peccatum, ibi non est pœna, nec remissio, nec ira, nec gratia: ubi autem non est pœna, nec remissio, nec ira, nec gratia, ibi non est divina, nec humana gubernatio, ac proinde nec Deus, nec homo; ubi autem nec Deus, nec homo, ibi nihil, nisi fortè diabolus. Quo fit ut Antinomi legis hostes sint plane vel ipsi diaboli, vel diaboli fratres.*

CONTRADICTION IV.

A I T. Anno 1538.

PRædicato II. & III. *Summa igitur ars est & sapientia Christianorum, nescire legem, ignorare opera, &c. Omnis lex Christianis abrogata est.*

40 *Fascinus Haresiarch.*

NEGAT. Anno 1528.

Tomo 4. Ien. germ. in visitatione
Saxonica pag. 336. *Quare sæpe &
impensè decem præcepta pro concio-
ne explicanda sunt, & non tantùm
inculcanda, sed etiam exponi debet,
qua pœna maneat in altera vita
illos, qui præcepta ipsius prævari-
cantur, & quomodo eosdem sæpe
DEUS pœna temporali ut Sodomam
& Gomorrham puniverit.*

Tomo 4. Ien. lat. pag. 569. *Est
igitur legis doctrina in Ecclesiis
necessaria, & omninò retinenda,
sine qua Christus retineri non po-
test.*

CONTRADICTION V.

A I T. Anno 1538.

L*Ex nihil aliud potest, quàm ac-
cusare;*

cusare, terrere, condemnare. & occidere, ubi autem pavor est, & sensus peccati, mortis, ira & iudicii Dei, ibi certè nulla justitia, nihil caeleste, nihil divinum est. Tomo 4. Ienen. lat. præd. 3.

NEGAT. Anno 1538.

Tomo 1. Ien, lat. Disp. III. contra Antinomos pag. 557.

30. Sequitur ex his, quòd hostes istos legis oportet ipsam orationem Dominicam quoq; tollere, dum tollunt legem.
31. Quin & maximam partem concionum ipsius Christi tollere coguntur, ex historia Evangelica.
32. Ipse enim Christus Matth 5. Legem Moysi non solum recitat, sed etiam perfectè explicat, & non solvendam esse docet.

142 *Fascinus Haresiarch.*

93. *Et Pharisaum de magno & primo mandato legis erudiens, confirmat legem, dicitq; hoc fac & vives.*
34. *Passim quoq; per Evangelium arguit, increpat, minatur, terret, & similia legis officia exercet.*
35. *Ut nulla unquam sit audita, vel futura frons impudentior, quam istorum, qui legem tollendam esse docent.*
36. *Scilicet miseros homines pudet docere & facere, quod ipse Dominus & fecit & docuit.*
14. *Et pag. 561. Lex non damnans est lex ficta, & picta, sicut Chymara aut Tragelaphus.*
15. *Nec politica aut naturalis lex est quicquam nisi sit damnans,*

& terreni peccatores, Roman. 3.

1. Petri 2.

16. Hinc rectè dicitur ex malis moribus bonæ leges sunt.

19. Quare vitandi sunt Antinomi, ut licentiæ & indulgentiæ ad omnia facinora pestilentissimi Magistri.

CONTRADICTIONE VI.

A I T.

PRædicato III. Pessimè facis, quod negas Salvatorem impossibilia justisse, quia non possumus in hac vita adimplere mandata Dei.

Non concupisces, præceptum est, quo nos omnes peccatores convincimur, cum nemo possit non concupiscere.

NE.

N E G A T.

Tomo I. Ien. lat. in defensione
Lutheri contra Eccium pag. 237.

*Dico ergo mandata Dei etiam
levissima & minima, sunt homini
impossibilia per seipsum, sed cum
gratia sunt facillima, ut Apосто-
lus ait. Possum omnia in eo, qui
me confortat.*

CONTRADICTIONE VII.

A F F I R M A T.

PRædicato IV. Docet, quòd homo
christianus etiam volens non
possit perdere salutem suam, quan-
tiscunque peccatis, nisi nolit cre-
dere. Unde fides manet in anima
etiamsi mortaliter peccaverit.

*Item ab agno Dei non auellet
nos peccatum etiamsi millies una
die fornicemur & occidamus.*

NEGAT.

Tomo 4. Ien. lat. in Caput V. ad Galatas pag. 157. docet con-
 fessorium, cum inquit. *Quis enim
 ferat doceri, quod fides donum Dei
 per Spiritum Sanctum infusum
 cordibus possit stare cum peccato
 mortali? Hoc sentire de fide infusa,
 est planè confiteri sese prorsus nihil
 de fide rectè intelligere.*

Secundo, Idem docet in articulis
 Smalcaldicis pag. 300. ubi artic. 3
 de pœnitentia ita se resolvit: *Scien-
 dum & docendum est. Quod si
 sancti, qui originale peccatum
 & adhuc se habere senti-
 unt, & quotidie de eo pœnitent,
 & cum eo luctantur, insuper ruant
 in manifesta peccata, ut David in
 adulterium, homicidium, & bla-
 sphe-*

sphemiam, eos excutere fidem, & Spiritum Sanctum, & abesse tum ab ipsis fidem, & Spiritum Sanctum, Spiritus enim Sanctus non sinit peccatum dominari, invalescere, & victoriam obtinere, ac consummari, sed reprimit & coërcet, ne facere possit, quod vult. Si verò facit quod vult, certè Spiritus Sanctus & fides amittuntur, nec simul adsunt.

Tertiò. Idem docetur in Apologia Augustana de dilectione & implementatione legis in libro concordie. pag. 88. Quare fides illa, que accipit remissionem peccatorum in corde perierrefacto & fugiente peccatum, non manet in his, qui obtemperant cupiditatibus, nec existit cum mortali peccato.

Quartò. Idem docetur tomo I. Jen. lat. pag. 571.

CON-

CONTRADICTION VIII.

A I T.

Fides necessariò requiritur in suscipiente Bapulum. Ita art. I. in asseritione omnium articulorum à Leone X. damnatorum. *In omni Sacramento est verbum promissionis divinae, quod affirmativè promittit, & exhibet gratiam DEI, qui suscipit Sacramentum. Ubi cunq; autem Deus promittit, ibi exigitur fides audientis, ne Deum faciat mendacem sua incredulitate. Quare in Sacramentis suscipiendis necessaria est fides suscipientis qua credat id, quod promittit, sic bapulum datur in verbo istius promissionis, qui crediderit, & bapulum fuerit, alioquin Deum in sua ista promissione facit men-*

mendacem, quod est horrendum.
Vide præd. 5.

N E G A T.

Tomo 4. Germ. contra Anabaptistas pag. 323. *Quare qui vult fundare baptismum super fide baptizandorum, nunquam ullum hominem baptizare debet, quia & si eundem hominem millies rebaptizes una die, nunquam tamen scies an crediderit. Quare ergo urges, ut rebaptizetur homo, & contra te facis rebaptizando, quia de nulla fide certus esse potes; & tamen doces fidem necessario elici debere.*

Catechismus major Lutheri in libro Concordiæ pag. 517. docet sequentia. *Dicimus, nobis non summam*

vim

*vim in
ptizand
baptism*

*Ex c
des illa
comis
tum in
ter, qu
Miner
repugn
sua fid
revelat
hæresi
therus
famis
menti
preher
Emser
scribe
tam
râlle*

vim in hoc sitam esse, num ille qui baptizatur; credat, nec ne; per hoc enim baptismo nihil detrahitur, &c.

Ex quibus videre licet, quòd fides illa tantis hætenus exornata encomiis merum commentum sit natum in cerebro Lutheri, haud aliter, quàm qui fingunt quòd nata sit Minerva in cerebro Iovis. Eò quòd repugnantia docuerit Lutherus de sua fide justificante, neque sit à Deo revelatum, quod tot falsitatibus & hæresibus est involutum. Porro Lutherus paratus est ut nequam & infamis nebulo habeatur si vel semel mentitus aut tam crassè errâsse deprehendatur: ut supponit fecisse Emserum: quem igitur titulum inscribemus Lutherò, qui toties & tam turpiter in negotio salutis errâsse offenditur; sed censuram meam

am æquo lectoris arbitrio, ne calumniari velle videar, submitto.

COROLLARIUM

ad §. III.

Addendum Primò de Calvinistis, quòd tot absurdis dogmatibus insuper tot absurdissima facta addiderint. Testatur præter alios id *Ludovicus Richeomus* in opere quod *Idololatriam Hugonothivam* appellavit: Ubi eorum crudelitatem in Sanctorum etiam corpora exponit: Nam, præterquam, quòd in Delphinatu, Rupellæ alibiq; multos ob fidem Christianam ex altissimis rupibus turribusq; præcipitârint, in puteos contra omnē legem & misericordiam contrulerint; Engolismæ corpora Sanctorum *Eutropii & Benigni* effossa, flammis concre-

cremârunt : Capite S. Eparchi tanquam globo misili, ad metas petulantissimè colluserunt : Alibi incredibili cum impietate plurimas contumelias intulerunt Sanctis, nempe capiti Sancti Matthiæ Apostoli, Barberiaci : Parti cranii S. Ioannis Baptistæ, in Oppido cui à sanctis Angelis nomen est : Portioni Sangvinis ejusdem Præcursoris, Vafati : Reliquiis S. Hilarii, Pictavis : Sancti Martini, Turone : Sancti Aniani, Aureliæ : Sancti Iuliani, Cenomanis : Sancti Irenæi, Lugduni : Sancti Eutropii, Strausficæ, &c. Postremò ne quid crudelitati deesset, in sepulchra Regum & Principum immanissimè debacchati sunt. Quæ omnia fusè profequitur prædictus Author l. 2. *Idololatriæ Hugonot. c. 16.* Refert Petrus Hansonius in *Admonitione ad Germanos contra Calvinistas, novos Reformatores.* Varadini in Hungaria

ginem Crucifixi rotâ comminuisse
ut latronibus brachia & crura im-
pulsu rotæ confringuntur, adjunctis
his blasphemis; *Latro es non Deus,*
latronis tibi præmia ferenda.

*In Hollandia Gehasii statuam Cru-
cifixi Christi infami patibulo iuffi-
xerunt. Teste Jacobo Gretf. lib. 2. de
Cruce c. 18.*

*Addendum Secundò. Quidnam Ia-
cobus Arminius celebris doctrinæ
Calvinianæ Professor in Declaratione
Sententiæ suæ ad Nobiles & Præpotentes
DD. Ordines Hollandiæ disertè scribat
cùm Doctrinam Calvinî de Prædestina-
tione improbat 1. Quia nullam Evan-
gelij partem in se comprehendit.
2. Quia in nullo antiquo Concilio
seu generali seu particulari, nec ab
ullis antiquis Patribus est approbata.
3. Quia nemo potest salvari, qui ex
ejus tenore vitam suam instituit.
4. Quia inhibet studium bonorum
ope-*

operu
sticia
bertate
lis vita
cum r
Quia o
modis
ergo in
hic N
quand
incred
docuin

Vide
sui erro
res, qu

operum. 5. Quia pugnat cum iustitia & bonitate Dei; item cum libertate honoris, cum natura & titulis vitæ æternæ & mortis æternæ, cum natura peccati & gratiæ. 6. Quia obest saluti hominum multimodis. Et alia multa addit. Quàm ergo incredibilia docuit & absurda hic Neapostolus Calvinistarum, quando etiam ejus sequacibus tam incredibilia videntur & absurda, quæ docuit!

Viderint jam Sectarii, quosnam duces sui erroris elegerint, quàm absurdos illusores, quàm deceptores blasphemos!

DECEPTIO VI.

A catholicorum ab eorum
Hæresiarchis.

Adhuc ultra quam dici possit, gravissimè juxta ac perniciosissimè vobis ô Secretarii, illusum est à religionis vestræ auctoribus & principibus vestri erroris ex eo:

Quia vobis omnia salutis æternæ consequenda media abstulere, nullo unico quidem relicto.

En quàm in miserum omninò statum animas vestras compulere, quò redegere angustiarum primi hæresiarchæ, eorumque sequaces ministelli!

Demonstratur id Primò:

Quia primum medium ad salutem animæ assequendam omninò necessarium est fides vera juxta illu

illud Hebr. 11. 6. *Sine fide impossibile est placere Deo.* Imò etiam secundùm vestros auctores, sola fides est medium unicè necessarium ad salutem, Sed vestræ religionis Parentes verâ vos fide spoliârunt, falsam imò nullam obtruserunt, ut fusè probatum est sub *Titulo Deceptio quarta.* Quis ergo neger, quòd vobis medium unicè necessarium salutis abstulerint; illud, inquam, medium, de quo ipse Christus Marc. 16. 16. *Qui verò non crediderit, condemnabitur.*

Demonstratur idem Secundo.

Quia in Sacra Scriptura Tum benè operantibus vita æterna promittitur, malè operantibus damnatio Joann. 5. 29. *Et procedent, qui bona egerunt, in resurrectionem vitæ; qui verò mala in resurrectionem Judicii.* Et Rom. 2. 6. *Reddet unicuiq; secundum opera ejus.* Tum observatio manda-

H

torum

torum velut medium ad salutem à Christo indicatur Matth. 19. 17. *si vis ad vitam ingredi, serua mandata.* Et Joan. 15. 14. *Vos amici mei estis, si feceritis, quæ præcipio vobis.* En ut opera bona & observatio legis Divinæ sunt medium obtinendæ vitæ æternæ!

At vestræ religionis authores hoc medium salutis vobis penitus abstulerunt: Tum quia (juxta jam insinuatam alibi) bona opera vobis hoc ipso distulserunt, quòd illa potius damnatione æternâ censuerint dignam quàm cœlesti præmio; imò opus bonum esse peccatum: Tum quia Dei præcepta servatu impossibilia esse docuère: Tum quia vobis iter ad omnem vitæ licentiam & flagitia quibus damnatio in Scriptura. Tum I. Cor. 6. 9. Tum alibi promittitur, aperiunt, dum ajunt per nulla peccata hominem damnationis reatum incurre-

cur
qu
tum
gan
Hin
Beat
tran
le ad
Star
liber
ben
pro
Star
excl
E
abla
Q
c
ficut
pera
Sacr

currere, nisi per incredulitatem: Tum quia vobis rationem & fundamentum omnis meriti tollunt, dum negant hominis liberum arbitrium. Hinc quando Eccl. 31. 8. 10. dicitur: *Beatus, qui potuit transgredi, & non est transgressus; erit illi gloria æterna.* Sciant se ad hanc gloriam non pertinere Sectarii, quam scilicet non meruerint liberâ non transgressione: Et dum benè operantibus salus æterna appromittitur; se ad illam haud spectare intelligant, cum bona opera excluderint.

En secundum medium vitæ æternæ illis ablatum!

Demonstratur idem Tertio.

Quia Christus dedit Ecclesiæ suæ ceu singulare medium ad Iustificationem & gratiam Dei vel recuperandam vel augendam, septem Sacramenta, ut patet ex iis, quæ singulis

gulis Sacramentis appromisit, quæ
semper agnovit tenuitque Ecclesia,
ut declarabitur in fine libelli.

sed vestri Hæresiarchæ vos tam
singulari medio spoliârunt; ut pro-
bo:

I. NAM QUOAD BAPTI-
SMUM; *Lutherus* eo ipso vos spoliat
Baptismi gratiâ; quia aliam formam
Baptismi docet lib. de Captivit. Ba-
bylon. ubi sic ait: *Somniam est illa
forma, Ego te baptizo in nomine Patris &
Filii & Spiritûs Sancti; aitq; sufficere
baptizare in nomine Domini. Si Luthe-
ro hic creditis, & juxta ejus doctri-
nam baptizamini, baptismi gratiam
Nicodemo indicatam Joann. 3. 5. haud
consequimini cum Christus expressè
Matth. 28. 19. dicat: Baptizantes
eos in nomine Patris, & Filii & Spiritûs
Sancti.*

Calvinus etiam errâsse hîc turpiter
dixi, docentem, filios fidelium sine
bapti-

baptismo salvari posse contra illud à Christo universaliter dictam Jo. 3. 5. *Nisi quis renatus fuerit, &c.* Item docuit filius infidelium baptismum non prodesse. Unde sequitur parentes non debere esse sollicitos de baptizandis infantibus: quam Calvinisticam crudelitatem in animas infantum exaggerat Ludovicus Richeom⁹ in *Idololat. Hugonotica*. Hanc Calvini doctrinam si sequimini, medio ad salutem necessario excidistis, novi, & pejores animarum infantium Herodidicæ.

Huc spectant & Anabaptistæ, qui negant infantes esse baptizandos.

2. QUOAD CONFIRMATIONIS SACRAMENTUM; de hoc Act. 8. 14. 15. ubi baptizati, per manuum Apostolicarum impositionem accipiebant Spiritum Sanctum; cujus etiam Sacramenti meminit antiquissimus Patrum Dionysius Areopagi-

pagita *Cel. Hierarch. part. 2. Tertull. lib. de Resurrect. Origines Homil. 9. in Levit. Cyprianus lib. 1. Epist. ult. Augustinus lib. 2. contra Petilian. Ambrosius lib. 3. de Sacram. c. 2.*

Hujus Sacramenti gratiâ vos privârunt hæresiarchæ vestri dum contra Scripturæ & Veterum Patrum consensum Confirmationis Sacramentum pernegârunt.

3. QVOAD SACRAMENTUM POENITENTIÆ non minus vobis perniciosissimè illusum.

Nam Lutherus *lib. de Captiv. Babylon.* non agnoscit nisi unum Sacramentum Baptismi. Imò idem docet absolvere posse à peccatis puerum vel foeminam. *Art. 13.* Item docet, Contritionem aut poenitentiam quæ initium sumit ab horrore inferni esse perniciosam, adedq; esse peccatum teste *Castr. V. Contritio.* Contra loca Scripturæ terrentis peccatores & ad poeni-

poenitentiam urgentis poenae aeternae comminatione. Idem docet vim absolutionis à sola fide si credas tibi remissa esse peccata dependere, non à serua absolutione Sacerdotis. Quae omnia vim & gratiam vobis hujus Sacramenti auferunt.

Calvinus non agnoscit hoc Sacramentum, nisi Baptismum, Coenam & Ordinationem *lib. 4. Inst. c. 19. §. 14. & seq.* Confessionem vocat carnificinam conscientiarum *I. 3. I. 4. §. 17. & §. 2.*

Item Zvinglius negat hoc Sacramentum, sed tantum tria recipit Baptismum, Coenam, Matrimonium, *lib. de vera & falsa religione.*

Ergo hi vobis Sacramentum tam necessarium ad remissionem peccatorum consequendam juxta promissum Christi, *Joan. 20. 22.* auferunt.

Alii etsi agnoscant Poenitentiae Sacramentum, tamen vos omni ejus

fructu despoliant, dum circa materiam & formam vos fallunt, sine quibus tamen verum Sacramentum ejusq; fructus percipi nequit.

Circa Materiam: quia non requirunt Confessionem nisi in genere, neque dolore formatam (sed tantum sufficere ajunt resipiscentiam seu novam vitam, ut est apud *Gaulter. primo seculo & decimo sexto.*) Cum tamen & Paulus 2. Corinth. 7. 9. gaudeat Corinthios esse contristatos ad poenitentiam; & ipsum poenitentiae nomen id exigat; & poenitentes ad Deum converti jubentur in fletu & planctu *Joel 2. 12.* At verò Confessio peccatorum in particulari hoc ipso à Christo instituta agnoscitur, quòd Apostolis potestatem absolvendi conferens dixerit: *Quorum remisseritis peccata, remittuntur eis; quorum retinueritis retenta sunt.* At nisi dicantur peccata in particulari, quomodo scire Judex
hic

hic spiritualis poterit, quæ retinere debeat, à quibus absolvetur? Nec enim retinere aliqua poterit sine justa & rationabili causa, quæ hic sumenda est ex notitia peccatorum in particulari.

Circa formam Sacramenti Poenitentiae vos fallunt; quia sensum ejus essentialiter variant, adeòq; nolunt facere quod Christus fieri jussit & Ecclesia facit. Nam ajunt hunc absolutionis esse sensum: Annuntio tibi remitti peccata; cum tamen Christus dederit potestatem remittendi peccata, non annuntiandi ab aliquo alio remissa esse.

Item cum ait Lutherus (ut supra) non obesse, etsi Sacerdos *joco non serio absolvat* (quod quis credat?) hoc ipso vos in forma absolutionis fallit.

Denique cum veris careatis Sacerdotibus, etiam Sacramento Poenitentiae caretis etsi illud conformiter

Evangelio & Patrum doctrinæ recipere. Tantùm enim sacerdotibus, quales erant Apostoli, Christus dixit: *Quorum remiseritis peccata. &c.* Sed de hoc mox.

4. QUOAD SACROSANCTUM EUCHARISTIÆ SACRAMENTUM, hîc poenè totaliter decepti, & omni fructu tam suavis Sacramenti & alimonix ad vitam miserè orati estis.

Nam Calvinus contra expressos Sacræ Scripturæ textus negat realem ibi præsentiam Corporis Christi & transubstantiationem; adedq; vobis panem tantum simplicem tribuit. Idem Lutherum vocat delirum & idololatram *Epist. 72. ad Bucerum*, eò quòd Eucharistiam appellaverit *adorabile Sacramentum*. Insuper Beza postquam *Epist. 25.* docuisset posse ad Eucharistiam conficiendam in defectu vini adhiberi aquam aut aliud potio-

potio
Calvin
filio c
rum c
lud Cl
Matth
genim
Pr
Eucha
sic ut
us Joa
vet pr
meam
ego re
Ap
niltri
runt.
tione.
V. Euc
de Ori
vini
langv
dem p

potionis genū, addit hoc Domini
 Calvinii responsum esse Christi con-
 silio consentaneum & à Calvinista-
 rum coetu approbatum. Contra il-
 lud Christi instituentis Eucharistiam
 Matth. 26. 29. *A modò non bibam de hoc
 genimine vitis.*

Privat ergo vos Calvinus fructu
 Eucharistiae, quem Christus promi-
 sit utui veri sui Corporis seu sui ipsi-
 us Joan. 6. *Qui manducat me & ipse vi-
 vet propter me.* Et v. 55. *Qui manducat
 meam Carnem, habet vitam aeternam, &
 ego resuscitabo eum in novissimo die.*

At Lutherus ejusque sequaces Mi-
 nistri multipliciter hinc vos decepe-
 runt. Nam & veram transubstantia-
 tionem in Eucharistia (Teste Castr.
 V. *Eucharistia b. 6. & Florimund. l. 2.
 de Origine haeres. c. 10.*) seu panis &
 vini conversionem in corpus &
 sanguinem Christi negant, sed eun-
 dem panem & vinum post consecra-

tionem ibidem manere, quod est
 contra consensum veterum Patrum
 Ecclesiæ totius, ut in fine libri pate-
 bit; Et verum Christi corpus negant
 ibi esse secundum existentiam per-
 manentem sed tantum secundum ut-
 tum, id est, tunc cum manducatur &
 bibitur (ut testatur *Castr. V. Euchar.*
h. 12.) contra Christi pronunciatum,
 qui dum porrigeret Apostolis Eu-
 charistiam, & nondum ab illis man-
 ducaretur sed dum eam juberentur
 manducare, dixit ibi esse suum Cor-
 pus *Matth. 26. 26. Accipite & come-*
dite, hoc est Corpus meum. Et (teste Pra-
 teolo) docent ante Eucharistiæ usum
 non prærequiri Confessionem ul-
 lamve Pœnitentiam de peccatis
 commissis contra Paulum *1. Cor. 11. 28.*
 Quo manifestè vos privant fructu
 hujus Sacramenti, qui non tribuitur
 nisi dignè manducantibus, ut ex eo-
 dem Pauli textu patet, Quomodo au-
 tem

tem dignè percipiat qui peccatis plenus, à quibus nec absolutus, nec per pœnitentiam emundatus ?

Sacramentarii dum contraria antiquitùs & semper in Ecclesia receptæ fidei de Eucharistia docent contrarium, vos perimunt.

5. Uniuersaliter autem loquendo omnes vestri Hæresiarchæ hoc ipso vos exspoliârunt tam salutari & ad vitam æternam conferente Sacramento ; quia vos spoliârunt veris Sacerdotibus , qui soli hoc Sacramentum conficere possunt, & quibus à Christo in Apostolorum persona dictum, *Hoc facite*. Sacerdotibus autem exuti estis, quia & Episcopis ritè ordinatis, qui soli Presbyteros ordinare possunt, ut colligitur ex Paulo *I. ad Timoth. 5. Item ad Tit. I.* quibus utpote Episcopis munus ordinandi commissum Apostolus exercere mandat constituendo Presbyteros per ciuita-

vitates. Et idem docet Augustinus in *Breviculo Collat.* 3. cap. 5. Chrysostomus in *Epist. ad Timoth.* Hieronymus ad *Evagrium.*

6. QUOAD SACRAMENTUM ORDINIS penitus nulli estis; totaliter vos illo vestri hæresiarchæ privârunt, quia, ut immediatè dixi, privârunt Episcopis, qui soli Sacramentum Ordinis conferre possunt; decuit quæ tam sacram potestatem conficiendi corpus Christi & absolvendi à peccatis non à profanis in alios personis derivari. Hinc neque veram Eucharistiam, nec veram remissionem peccatorum per illa verba promissam, *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis* habetis; cum utrumquæ munus Christus demandaverit Apostolis ut novis Sacerdotibus, quibus destituti estis.

7. QUOAD EXTREMAM UNCTIONEM, hac ejusquæ fru-

Qu

Et vos vestri spoliârunt, fructu, inquam exposito per Jacobum Apostolum c. 5. 14. ubi ait: *Infirmatur quis? ungant eum oleo, & oratio fidei alleviabit infirmum; & si in peccatis fuerit, remittentur ei.* Eheu! miseri vos in illo agone sine tali præsidio ac medio consequendæ remissionis peccatorum. Et Calvinus quidem Commentar. in Jacob. 5. dicit de Extrema unctione sic: *Fateor pro Sacramento usurpatam fuisse à Christi Discipulis.* Sed addit idem impostor Spiritu vertiginis laborans: *unctionis effectum ante annos 1400. Deus mundo abstulit.* At unde id illusor hic colligit? ex qua revelatione? quâ auctoritate? vel quis illum primò abrogavit Deo auctore? Quis Scripturæ locus ad deserendam Apostolicam hanc doctrinam Calvinum compulit?

8. QUOAD MATRIMONIUM; nec istud inter Sacramenta vestri

stri Primores recensent præter Zvinglium: contra illud Pauli ad Ephel. 5. 32. *Sacramentum hoc magnam est; ego autem dico in Christo & Ecclesia, &c.*

En ut vos Sacramentis ad salutem nostram à Deo ordinatis vestri erroris auctores per summum nefas privarunt!

Demonstratur idem Quarto:

Quia etiam Sacrificium, ad quod (teste Paulo ad Hebr. 5.) offerendum pro peccatis omnis Pontifex instituitur, conducit ad remissionem peccatorum, & plurima à DEO impetranda. At Sacrificio vos vestri Doctores privarunt, docentes, nullum, in nova lege esse Sacrificium. Quæ tamen doctrina est contra Scripturæ loca sub Decept. quarta allata, ut Hebr. 13. 10. *Habemus Altare. Et illud Psal. 109. 4. Tu es Sacerdos in æternam secundum ordinem Melchisedech: Ad quid autem altare & æternum id sacerdotium nisi ad Sacrificium? Et*

Da-

niel de ultimis mundi temporibus ac tempore Antichristi prædicens ait cap. 9. II. I 2. *Cessabit jage sacrificium.* Ergo supponitur durasse antè jugiter. Imò id etiam contra omnem antiquitatem, ut contra Augustinum in *Psal. 83. Conc. 2. Contra Ambrosium in e. II. Lucæ Hieronymum in l. ad Timoth. Chrysostomum Rom. 24. in I. Corinth. Cyrillum Catech. 5. Cyprianum lib. 2. Ep. 3.* aliosq; antiquissimos Patres, quorum textus ultimo loco afferentur.

Unde non tantùm Infero, quòd vos hæresarchæ tam insigni medio & cultûs Divini & consequendæ remissionis peccatorum spoliârint: Sed insuper sic contra vos arguo hîc obiter:

Si vos vestri in errore Duces Sacrificio privârunt, & ut antè ostendi, Sacerdotibus: Ergo vos privârunt & verâ Ecclesiâ. Nam teste Hieronymo lib. contra Luciferianum: *Ecclesia non est, quæ non habet Sacerdotes. Certè & inter Ethnicos ut sit cultu*

*culta Deorum nulla, ita sine sacerdotio
nulla unquam secta fuit.*

Demonstratur idem Quintò:

Quia sublatis jam tot ad salutem
mediis, insuper vos in ultimam
planè desperationem ejusdem salu-
tis præcipitârunt utpote toties æter-
næ damnationis reos vos constitu-
endo, quoties vel peccatum aliquod
committitis, vel aliquid boni opera-
mini:

I. Cùm enim hi vestri Doctores
omnia peccata dicant esse mortalia,
quibus utiq; Scriptura minatur æter-
nam damnationem, tum 1. Cor. 6. 9.
*Neq; fornicarii, neq; avari, &c. regnum
Dei possidebunt:* Tum Apocal. 21. 27.
*Nihil coinquinatum intrabit in regnum
coelorum, &c.* Cùm inquam, omne
peccatum doceant esse mortale; se-
quitur, quòd quoties peccatis (pec-
catis autem frequenter juxta Iacob.

3. 2. I.
peccatis
rei exclu
cimini.

2. P
therum
opere b
Calvinu
digna;
ties boni
damnati

Miseri
operemini
la enim ex
stolorum
veltrarum
poenè imp
bis salus p
clusa!

Q
qu
merced

2. In multis offendimus omnes) toties
 peccatis, mortaliter, consequenter
 ei exclusionis à regno cœlesti effi-
 imini.

2. Præterea cùm secundùm Lu-
 therum (ut dixi non semel) in omni
 pere bono justus peccet, & juxta
 Calvinum bona opera sint inferno
 igna; iteram sequitur, quòd quo-
 es boni aliquid agitis, toties æternæ
 damnationis reatum incurratis!

Miseri omninò, qui seu malè, seu benè
 peremini, semper infernum meremini.
 I enim ex doctrina vestrorum Pseudo-Apo-
 olorum clarè sequitur. Heu! qualis hic
 estrarum conscientiarum intricatio; quàm
 onè impossibilis per vestros reddita vo-
 is salus! quàm media ad salutem inter-
 lusa!

Demonstratur idem Sextò.

Quia Christus sua consilia se-
 quentibus, clarissimè promisit
 mercedem vitæ æternæ, vel singula-
 rem

rem in cœlo gloriam, gratiasq; singulares. Sic voluntariam Paupertatem sectantibus, & sæculo ac terrenæ possessioni renuntiantibus pollicetur Matth. 19. 28. 29. Vos qui reliquistis omnia, & secuti estis me, sedebitis iudicantes 12. tribus Israël; & omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut patrem aut matrem, aut uxorem, aut filios, & agros propter nomen meum; centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. Item: Si vis perfectus esse, vade & vende omnia que possides, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cœlo. Matt. 19.

De Virginibus item & castis dicitur Apoc. 14. 4. Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, Virgines enim sunt, & sequuntur Agnum quocumq; ierit, &c. Et Sap. 4. I. O quam pulchra est casta generatio cum claritate! immortalis enim est memoria ejus, quoniam apud Deum nota est, &c. En quæ laudes & præmia eorum qui perfectionem &

Chr

Christi
Prov.
spexi
quoz
At v
res do
sti, qu
supra
sum ita
taria &
que co
gnant
Vid
vos de
sti pro
riam
ficiant
nam &
confil
Christ
Prov.
2.
mitit

Christi consilia sequuntur. Imò
 Proverb. I. 25. Deus minatur: De-
 bexistis omne Consilium meum, ego
 uos in interitu vestro ridebo.

At vestræ novitiæ fidei invento-
 res docent despiciere Consilia Chri-
 sti, quæ vobis modis omnibus (ut
 supra notavi) disuadent, & religio-
 sum statum, in quo Paupertas volun-
 taria & castitas colitur, irrident, at-
 que continentiam mordicus impu-
 gnant.

Videte ergo, quantum etiam hæc
 vos defraudent, & viam ad illa Chri-
 sti promissa & insignem in cœlo glo-
 riam consequendam impediunt, ef-
 ficiantq; ut cum ob eorum doctri-
 nam & consilium, despicitis Christi
 consilia, in vestro etiam interitu
 Christus sit risurus juxta dicta ex
 Prov. I.

2. Adhæc Jeuniis quæ non pro-
 mitit Deus? Testatur Scriptura,
 quo-

quomodo Ninivitis, quomodo Achabo ob jejunium pepercerit; Testatur ut quoddam genus demoniorum non ejicitur nisi per orationem & jejunium. Matth. 17. 20. Et de jejunii usu in sua Ecclesia Christus prædixit Matth. 9. 15. *Venient d'es cum auferetur ab eis*) de discipulis dicebat) *sponsus, tunc jejunabunt.*

At vobis jejunium tot celestium gratiarum obtinendarum medium dissuasit Lutherus ex toto, Calvinus ex parte, & stata jejunia in Ecclesia ab Apostolorum temporibus vel tollunt, vel contemnunt plerique. *Plañe prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum, transfierunt in affectum cordis, & illis insultat Scriptura Psal. 72. 7.*

Ego addiderim: Transfierunt in affectum ventris.

Dem
Npri
luffu
fauru
num
Indulg
lec; q
esse in
ritate
lo Ch
Tibi a
quid se
& in e
postor
peccat
solven
Quorum
eis; I
rhaun
tem,
lata,
in ord

Demonstratur idem Septimò, Octavò,
Nonò.

In primis. Quia vestri hæresiarchæ
sustulerunt vobis ingentem the-
saurum meritorum & satisfactio-
num Christi ac Sanctorum, qui per
Indulgentias applicari in Ecclesia so-
let; quarum potestatem in Ecclesia
esse in fine libelli ostendam aucto-
ritate Patrum; & colligi potest ex il-
lo Christi ad Petrum *Matth. 16. 19.*
Tibi dabo claves regni cælorum, quid-
quid solveris super terram, erit solutum
& in cælis. Sicut enim cum aliis A-
postolis Petrus accepit potestatem à
peccatis & reatu pœnæ æternæ ab-
solvendi per illa verba *Ioan. 20. 23.*
Quorum remiseritis peccata, remittantur
eis; Ita per hæc verba apud Mat-
thæum universaliùs quoad potesta-
tem, specialiùs quoad Petrum pro-
lata, aliquid in super speciale accepit
in ordine ad cælum aperiendum &
sol-

solvendum; nempe potestatem auferendi etiam ea, quæ aditum ad cœlum retardant, ut est reatus pœnæ temporalis, quam etiam pro peccatis alioquin quoad culpæ & pœnæ æternæ reatum dimissis infligi à Deo patet tum in Davide, qui adulterium sibi à Deo Nathanis testimonio remissum, filii nati morte luit 2. Reg. 12. 14. Tum ex Numer. 29. 30. 14. Ubi Israelitis murmurantibus datâ ob Moyfis deprecationem veniâ, tamen Deus dicit; *Non intrabit terra promissam; vestra cadavera jacebant in solitudine;* Tum alibi, *Secum vestri Doctores Indulgentia abjiciant nec agnoscant; vos insigni medio & viâ ad cœlum (nisi vobis hanc incredulitate malisq; operibus &c. insuper præcluderetur) facilius deturbârunt.*

Præterea vobis tot alia bona ademerunt, quæ in vos redundarent et

Com

Com
diffi
ticip
mine.
Apost
Credo
quom
munio
ac un
dejud
De
troci
paræ
vobis
(ut a
tua re
Matre
invoc
tò si
vum m
37. 53
tate m
dictam

Communione fidelium toto orbe
diffusorum juxta illud Psal. II 8. *Particeps ego sum omnium timentium te Domine.* Id quod etiam in Symbolo Apostolorum profiteamur dicendo: *Credo Communionem Sanctorum.* Nam quomodo hæc participatio & communio fieri possit, ubi non est unio ac unitas fidei ab Apostolis hucusque dejecta, ut ultimo loco ostendam?

Denique spoliarunt vos speciali Patrocinio coelitem, potissimum Deiparæ, cujus cultum & invocationem vobis dissuasere. Exaudiretur utique (ut ait *Bernardus*) & illa Mater pro sua reverentia à Filio suam etiam Matrem honorante, si pro vobis se invocantibus illa supplicaret, certò si Deus dicit; *Propter David Servum meum, & Israël electum meum* (Is. 37. 53. & 45. 4.) se salvaturum civitatem; quid non præstaret ob benedictam inter mulieres Matrem? vel

I
ob

ob Joannem, quo major non sur-
rexit?

Expendite jam, quot mediis ad salutem
obtinendam hi errorum satores vos ex-
spoliârint; quàm in misero statu collocâ-
rint, omnibus pœnè destitutos; Sanè
deceptio hæc non ferenda.

Quo
sturas
man

Qu
gu
&
pa
de
No

æquat
gumer
culari
repete
salinis
asseru

DECEPTIO VII.
A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Quot jam eorum deteximus impo-
suras? Sed nondum statim finis. Gravissi-
mam hic recenseo, & omnium aliarum se-
rè originem, quâ vos illaqueâ-
runt vestri Duces.

*Quod vobis imposuerint, suis ar-
gumentis falsis, fallacibus, nullis,
& ad speciem tantum subinde ap-
parentibus fidem suam persua-
dendo, Catholicam improbando;*

Non referam hîc, quàm manifestè & ad-
æquatè solvantur diluanturq; eorum ar-
gumenta à Theologis Catholicis in parti-
cularibus materiis; id enim longum esset
repetere, nec mihi propositum, qui univer-
salius hîc illos impugno. Hinc universaliter
asserturn contra illos proximum sic ostendo:

Argumenta quibus hæresiarchæ sua dogmata probant, nostra improbant, sumunt vel ex Scriptura, vel Conciliis, vel Patribus vel ratione.

Sed hæc argumenta prout ex prædictis locis desumunt, nulla sunt, fallacia, falsa, apparentia.

Ergo argumenta quibus suæ fidei dogmata probant, nostræ improbant, sunt nulla, fallacia, falsa, apparentia.

Major est indubitata. Unde enim alias?

Minorem latius demonstro.

§. I.

Argumenta hæreticorum pro sua fide ex Scripturis desumpta nulla sunt, fallacia, &c.

Primo.

Quia fusè ostensum per Inductionem Deceptione Quartâ, quòd sacra Scriptura in omnibus eorum propriæ fidei adversetur. Quomodo ergo illi patrocinari possit? quomodo sibi contradicat?

Dicent

Dicent Saltem se luculenter probare ex Scriptura, dogma suum de Communionem sub utraque specie ex Joan. 6. 54. *Nisi manducaveritis Carnem Filii Hominis, & biberitis ejus Sangvinem, non habebitis vitam in vobis.* Et ex Matth. 26. 27. *Bibite ex hoc omnes.*

Respondeo non probare. Nam quod ad primum textum ex Ioanne attinet; ibi Christus non meminit utriusq; speciei Panis & Vini, sed tantum meminit Corporis & Sangvinis, quod utrumq; æquè continetur sub una specie, ac sub utraque vel alterutra. Certè hic tantum præcipit manducationem sui ipsius, idèdq; addit; v. 58. *Et qui manducat me, vivet propter me:* Manducare autem Christum est sumere Corpus & Sangvinem illius, quod fit etiam sub una specie: unde additur; v. 59. *Qui manducat hunc Panem, vivet in æternum.* Hoc ipso enim innuitur, manducando hunc Panem

feu sub sola etiam specie panis sumi Christum, siquidem quæ sumptioni Christi vita promittitur (*Qui manducat me, vivet, &c.*) etiam sumptioni sub sola etiam specie panis eadem vita æterna promittitur, *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum*: Proinde satis innuitur fieri satis præcepto illi, *Nisi manducaveritis, &c.* per sumptionem etiam unius speciei; cum illi totus effectus tribuatur annexus illi præcepto, nempe vita æterna.

Præcipitur ergo à Christo substantia sumptionis, nempe sumere corpus & sanguinem, non verò modus sumptionis sub utraq; specie. Sæpe autem manducatio & bibitio pro eodem in Scriptura sumitur. Ut 1. Cor. 3. 2. *Lac vobis potum dedi.* Et Cap. 9. 7. *Quis de lacte gregis non manducat?* En lac bibitur & manducatur. Item Ps. 68. 22. dicitur: *Dederunt in escam meam feli.* At Matt. 27. 34. *Dederunt ei vinum bibere*

Bibere
catu

Qu

Matth

Ibi ta

illi Sa

ce om

cus ex

intelle

biberu

nem B

tes, t

ter; c

non

licem

relin

tum

hoc lo

ne,

B

bibere cum felle mixtum. En fel manducatur & bibitur?

Quod ad secundum textum ex Matth. pertinet, Bibite ex eo omnes. Ibi tantum Christus voluit, ut novi illi Sacerdotes Apostoli ex illo calice omnes biberent, ideoq; Marcus explicat, quos omnes Christus intellexerit, dum ait Marc. 14. 23. *Et biberunt ex eo omnes.* Cum enim Panem Eucharisticum divisisset in partes, & singulas Apostolis porrexisset; calix autem eodem modo dividi non posset; uni Apostolo totum calicem porrexit cum ea cautione, ut relinqueret aliis aliquantum, non totum solus biberet. Negatur ergo ex hoc loco præceptum de Communionem, sub utraq; specie quoad omnes fideles hinc probari.

Secundò.

Argumenta hæreticorum ex Scripturis desumpta sunt nulla :

Quia unum textum Scripturæ ob-
scuriorem & minùs idoneum
pro seipsis afferunt, alios verò plures
& clariores ejusdem Scripturæ tex-
tus suæ fidei in illa materia contrari-
os subtrahunt & non curant. Quod
signum est perversi eorum animi &
doctrinæ. Exemplis id declaro :

Sic Primò. Calvinistæ probant,
vitam æternam nobis dari sine no-
stris meritis ut hæreditatem tan-
tùm, non ut mercedem ex illo
Isa. 55. I. Venite, emite absque argen-
to & absque ulla commutatione vinum
& lac. Qui locus non ita clarus est :
Quia hîc per vinum & lac intelligunt
aliqui cum S. Hieronymo gratiam vitæ
præsentis, nempe primam gratiam,
quæ non cadit sub meritum, adeòq;
datur gratis & sine nostro merito.

Alii

Alii eundem locum exponunt cum
 Divo Cypriano ad Cæcilium c. 2. & Epist.
 3. De Sacramento Altaris & Domini-
 co Sacrificio. Deinde cum ibidem
 dicatur, *Venite; Emite;* indicatur requi-
 ri nostrum laborem & emptionem,
 consequenter aliquem titulum iusti-
 tialem. En quàm locum obscurum
 & diversimodè explicatum afferunt
 ad suum errorem confirmandum.
 Interea non curant & tacent plures
 alios Scripturæ locos suæ hæresi ad-
 versantes, ut illum Matth. 5. 12. *Mer-
 ces vestra copiosa est in caelis.* Et I. Cor.
 3. 8. *Unusquisque propriam mercedem ac-
 cipiet secundum suum laborem.* Et ad
 Rom. 2. 6. *Deus reddet unicuique secun-
 dum opera sua, iis quidem, qui secundum
 patientiam boni operis, gloriam & hono-
 rem & incorruptionem quaerunt, vitam
 æternam.* Et 2. Cor. 4. 17. *Momentaneum
 & leve tribulationis nostræ æternum glo-
 riæ pondus operatur in nobis.* Et Rom. 8.

17. Sitamen compatimur, ut & conglorificemur. 2. Cor. 1. 7. Scientes quod sicut Socii passionis estis, sic eritis & consolationis. Et 2. Tim. 2. 5; Nemo coronabitur, nisi qui legitimè certaverit. Et Hebr. 11. 6. Accedentem ad Deum oportet credere, quòd Remunerator sit. En quot & quàm clara testimonia Scripturæ non curant!

Sic Secundò in Eucharistia tantùm esse Corpus Christi in signo seu signum Corporis, Probant ex 1. Cor. 10. 3. ubi dicitur de Judæis: Omnes eandem escam spiritualem manducaverunt, & eundem potum spiritualem biberunt; id est, ut ipsi explicant: Eandem escam spiritualem Judæi manducârunt, quam nos. Sed illi manducârunt Christi corpus in figura tantùm. Ergo & nos.

Ubi vides horum hominum cœcitatatem, qui nec locum hunc intelligant! cùm Apostolus dicat, non eandem escam Judæos manducâsse quam nos;

mos:
dem
dem
ibidem
nostri
ve tra
ritual
En
faciat
ciend
testim
sentia
Et B
erro
quar
ego d
Et M
Item
mus,
est?
comm
Quid
Ter

nos; Sed quòd omnes inter se eandem escam manducârunt, id est, eandem unum Iudæus, quàm alii Iudæi, ut ibidem per addita explicatur: *Patres nostri omnes sub nube fuerunt, omnes mare transierunt, omnes eandem escam spiritualem manducârunt.*

En ut locum unum, nec qui ad rem faciat, afferunt ad suum errorem fulciendum? jam verò alia clarissima testimonia de veritate & reali præsentia Corporis Christi in Sacrosancta Eucharistia negligunt, quia suo errori opposita, quæ posui *Decept. quartâ*, ut illud Ioan. 6. 52. *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Et Matth. 25. 26. Et I. Cor. II. 24. Item I. Cor. 10. 16. *Panis, quem frangimus, nonne participatio Corporis Domini est? & calix, cui benedicimus, nonne communicatio Sanguinis Christi est? &c.* Quid verò hæc isti curant!

Tertiò. Similiter ad negandum homini

mini liberum arbitrium adducunt illud Isa. 41 23. *Benè vel malè, si potestis facite.* Qui tamen locus hîc nihil convincit, cùm non de hominibus, sed de idolis gentium ibi loquatur Propheeta. At clariora Scripturæ loca, hominis liberum arbitrium afferentia reticent negliguntq; , quæ posui *sub Decept. quarta.*

Tertiò.

Argumenta hæreticorum ex Sacris Scripturis in speciem desumpta nulla esse nec eorum fidem probare.

Quia vel ex suis Bibliis sua dogmata probant, vel ex nostris. Si ex propriis; ostendi *supra Decept. tertia,* etiam ipsorum Disfidentium testimonio versionem Biblicam apud illos esse vitiosam, & prohibitu detruncatam vel auctam, pro ut eorum errori congruebat. Recole ibi dicta: Si ex nostris; sic vel nihil pro se clarum afferunt, vel unum lo-
cum

cum pro se adducunt minus idoneum ad rem probandam, alios plures sibi oppositos conticescunt, ut immediatè ostendi; & ostendo.

Quartò:

*Quia, ineptè suam fidem ac errores ex
Scriptura probant hæretici.*

Sic contra Traditiones afferunt illud Deuteron. 4. 2. *Non addetis ad verbum, quod loquor vobis, nec auferetis.* Ineptissimè id afferunt nec suo errori opportunè: Quia dum per hunc locum volunt oppugnare Catholicos, oppugnant Apostolos, oppugnant & novum testamentum & Prophetas aliosq; sacros libros post Moysis Pentateuchum conscriptos. Deinde non percipiunt, quid hîc Deus præcipiat. Alioquin & Christiani deberent perfectè ac integrè servare præcepta legis Mosaicæ ceremonialia & judicialia.

Similiter ad probandum quòd sola

la fides justificet, afferunt illud Christi, qui cuidam deprecanti pro filia mortua resuscitanda, dixit Luc. 8. 50. *Credetantum, & salva erit.* Inepta probatio. Non enim, ut ex contextu patet, locus hic intelligitur de justificatione & remissione peccatorum nec hanc ille homo à Christo Filix suæ postulabat, sed intelligitur de salute corporali & resuscitatione puellæ mortuæ, pro qua ibi supplicatum: nec ibi agitur de fide remittente peccata, sed de fide miraculorum. Non enim exigebat fidem Christus à puella quam resuscitare voluit, sed à parente pro filia deprecante.

Similiter ad suum errorem confirmandum de Eucharistia contra veritatem corporis Christi citant illud Joan. I 2. 26. *ubi sum ego, illic & minister meus erit.* Mox subsument: Sed ministri Christi non sunt in Eucharistia. Ergo nec corpus Christi. Nu-
gaci-

gacire
eriam
ministe
lli non
non tu
nec C
retica
locus
de vifi
quâ fr
frueb
ejus s
eorum

Argu

Qui
pe
bus S
Unde
arbitr
Funda

gaciter & ineptè arguunt. Sic enim etiam arguerent: *ubi sum ego, illic & minister meus erit.* Sed ministri Christi non sunt inter latrones Crucifixi, non sunt ad dexteram Patris. Ergo nec Christus. Si hæc inepta & hæretica argumentatio & illa. Certè locus ille agit de gloria coelesti seu de visione beatifica, in qua est leu quâ fruitur, & tunc etiam in terris fruebatur Christus; quòd & ministri ejus sint eâdem fruituri. Sed quis eorum ineptias enumeret?

Quintò:

Argumenta Sectariorum à sacris literis deprompta nulla sunt, nec pro eorum fide.

Quia nihil potest afferri ex Scriptura pro fundamentis, in quibus Sectarum tuas hæreses fundant. Unde etiam manifestè convincuntur arbitrariæ, novitiæ & fictitiæ fidei. Fundamentis item corruentibus, ruat

ruat necesse est totum ædificium & superstructio. Hujus quinti argumenti veritatem sic ostendo :

Quia fundamenta , quibus dissidentium hæreses innituntur, sunt potissimum hæc quatuor :

○ *Primum* : Ecclesiam Catholicam defecisse, & consequenter errare posse;

○ *Secundum* ; Romanum Pontificem non esse Caput & Pastorem universalis Ecclesiæ ac Iudicem controversiarum si dei, cujus proinde non teneantur sequi sententiam, nec ei velut membra Capiti uniri.

○ *Tertium* : Nil esse credendum, nisi quod est in Scriptura Sacra ; vel si Scripturam non recipiant, nihil esse credendum, nisi quod dicat Spiritus privatus.

○ *Quartum* : Addi potest : Solam fidem sufficere ad salutem. His ferè fundamentis fides hæreticorum innititur, quibus alios errores facile superstruunt.

Sub-

Subsumo: Atqui nullum ex his 4. fundamentis potest ab illis probari ex Sacra Scriptura. Ergo verum id, quod quintum argumentum adstruit.

Subsumptum seu Minorem quoad primum fundamentum cōstat facilè: Ubi enim vel unus apex in Scriptura de defectione totius Ecclesiæ, pro qua rogavit Christus ne deficeret Luc. 22.

31. vel quòd errare potuerit ac erraverit Ecclesia *columna veritatis*, & cui promissum à Christo, quòd cum ea esset permanens Paraclitus Spiritus veritatis in æternum qui eam doceret omnem veritatem. *Joann. 14.*

Vbi quidquam de ejus invisibilitate conficta à Sectariis, vel quòd reformanda fuerit per Lutherum, Calvinum, &c. Nullibi tale quid reperies. Quod si dato non concessio, horum aliquid reperies; quomodo in illa totalitate errantis Ecclesiæ ac deficientis à veritate, non etiam Lutherana?

rana, Calviniana, & omnium hæreticorum Ecclesia includeretur? Ubi illos Scriptura excipit? En primum hæreseos fundamentum sine fundamento!

Quoad secundum fundamentum de Romano Pontifice quem negant Successorem Petri & Pastorem totius Ecclesiæ. Id ex qua scriptura colligunt? proferant. Imò contrarium ex Scriptura colligitur, Tum quando Christus Petro dicit: Luc. 22. 32. Rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua. Ergo fides ejus non erat defectura in ejus Successoribus, qui ejus munus & personam gesturi essent, Petrus enim hinc erat per mortem discessurus, nec perpetuò in terris victurus: Tum ad Eph. 5. quem locum attuli Decept. quarta. Ut hic omittam auctoritatem antiquissimorum Patrum & Ecclesiæ Doctorum (quos ultimo loco afferam) qui hunc primatum & universale

fale
man
& no
le qui
& Cal
mavit
Quo
re cre
Script
funda
crede
sunt i
& in
pro h
is imp
gelist
runt
derina
eadem
fuerat
est cor
Thess
beus vo

sale regimen totius Ecclesiæ in Romano Pontifice semper agnovère ; & non citò nimium, nempe post mille quingentos propè annos Lutherus & Calvinus cum sui similibus reclamavit.

*Quoad tertium fundamentum de nulla re credenda, nisi quæ sit in Sacra Scriptura, nullum est in Scriptura fundamentum: cùm & aliqua eos credere supra ostenderit, quæ non sunt in Scriptura (Decept. quarta) & insuper. Si quis textus Scripturæ pro hoc fundamento posset afferri, is impugnaret Apostolos & Evangelistas, qui posterius aliqua scripserunt & addiderunt cùm antè crediderint aliisq; credenda persvalerint eadem, quæ nondum scripto tradita fuerant ab iisdem. Deniq; clarissima est contra illos Scriptura. Tum 2. *Thessal. 2. 15.* Tum. 2. *Ioan. v. 12.* *Plura habens vobis scribere nolui per chartam & atr-**

atramentum: Spero enim me futurum
 apud vos, & os ad os loqui. Et I
 Cor. II.14. *Cætera cum venero, dispo-*
nam. Ex quibus colligitur non o-
 mnia credenda aut facienda scripti
 commississe Apostolos; quod subru-
 prædictum hæreseos fundamentum

Quartum fundamentum et si solliciti
 quæsièrunt Sectarii in Scriptura, ta-
 men non reperère, quòd sola fide
 justificet. Imò contrarium eorum
 Sententiæ ostendi ex Scripturis Sacri-
 Decept. quartâ, ubi & aliis actibus
 tribuitur Justificatio, & fides sin-
 operibus nil prodesse indicatur.

Infero ex dictis: Cùm ergo fundamenta
 suarum hæresum nequeant Sectarii probari
 ex sacris literis; omninò frustra ad Sa-
 cram Scripturam refugiunt, ut hinc argu-
 menta suæ fidei seu erroribus probandis pro-
 ceant; adeòq; eorum argumenta è S. Scri-
 ptura desumpta, sunt nulla.

S. II.

*Argumenta Sectariorum ex Conciliis de-
sumpta eorum fidei nullo modo
patrocinantur.*

Primò :

PRæterquàm quòd Concilia re-
jiciant (ut ostensum Decept. quartâ.)
d probatur: Quia Concilia tem-
per ferè cogebantur contra hære-
ticos, non pro illis. Sic Nicænum
contra Arium: Ephesinum contra
Nestorium duas personas Christo
offigentem: Constantinopolitanum
contra Macedonium Divinitatem
spiritûs Sancti impugnantem: Chal-
cedonense contra Eutychem unam
in Christo Naturam asserentem: itē
Constantinopolitanum & Romanum
contra Monothelitas, &c. Triden-
tinum contra Lutherum, Calvinum,
&c. Quomodo ergo suos errores
probare possint ex Conciliis hæretici,
quæ contra eos congregantur. &
desi-

definiunt? Maximè cum moderni hæretici antiquas & in illis Conciliis pridem damnatas & sopitas hæreses resuscitent, nempe Lutherus & Calvinus hæresim Eunomianam, de sola fide, quòd hâc habitâ nulli homini peccata noceant: resuscitant & hæresim Manichæorum negantium homini liberum arbitrium: hæresim Ioviniani, quod Virginitati præstet conjugium, ut etiam docuit Lutherus: hæresim Vigilantii de non venerandis Sanctorum reliquiis; & alias complures (ut sequenti *Deceptivâ*) pridem à Conciliis damnatas.

Secundò: Quia ad probanda sua dogmata sæpe citant non approbata Concilia, vel si approbata referunt, referunt non sincerè.

Ostendo primum: Nam contra Imaginum cultum citant Concilium Constantinopolitanum celebratum
sub

sub Constantino Copronymo, & aliud Constantinopolitanum celebratum sub Leone Isauro Iconomacho, quorum utrumq; censuit Imagines abolendas. Item citant Concilium Francofordiense, in quo ajunt reprobata Synodum septimam, quæ censuit imagines retinendas.

Et tamen prima illa duo Concilia Constantinopolitana non fuerunt approbata, quia non adfuit illis Romanus Pontifex, nec per se, nec per suos Legatos; cum tamen Regula sit Concilii Nicæni Primi, non licere Concilia Generalia celebrare sine Sententia Romani Pontificis. Deinde quia nulli Patriarchæ consenserunt illis Conciliis, nec per se, nec per suos Legatos: Et omnes, qui de his Conciliis scripserunt, duo hæc non numerant inter Concilia, sed ea reprehendunt, ut Zonaras, Nicephorus Cedrenus, Sigebertus, sunt q; hæc Concilia

cilia damnata in Concilio Nicæno.
 II. Et sanè mirum est, quòd Calvinus laudet hæc Concilia, cùm tamen hæc damnent eos, qui non colunt Sanctos, nec invocant B. Virginem; Item eos, qui non credunt, DEum redditurum pro meritis bonorum operum vitam æternam; quæ omnia Calvinum impetunt.

Concilium verò Francofordiense etiam fatentibus adversariis, reprobatum est ab Adriano Papa. Deinde idem Concilium non tollit imagines, sed permittit earum ulum in templis.

Ostendo Secundum: Quia Sectarii aliqui ut probent Matrimonium Virginitati præcellere, adducunt Concilium Gangrente *Can. 9.* I. ubi dicunt damnari eos, qui continentiam professi nuptias execrantur. Cùm tamen in illo Canone non præferatur Matrimonium Virginitati.

tati; f
 nitat
 execra
 vel co
 non p
 citand
 Ter
 Aorita
 Sectar
 ipso C
 confir
 Conci
 proba
 dican
 pro C
 sunt
 mè C
 sequit
 qualis
 nulla
 app

tati; sed tantum prohibeantur Virginitatem professi, ne judicent esse execrabiles nuptias, nec eos irrideant vel contemnant, qui Virginitatem non profitentur. En illorum dolus in citando Concilio!

Tertio; Quia si Conciliorum auctoritate suæ fidei dogmata roborant Sectarii & persuadere conantur; hoc ipso Catholicam magis roborant & confirmant; quia hæc in approbatis Conciliis clarissimè relucet & comprobatur. Cum autem Concilia non dicant idem & negent; si argumenta pro Catholica Fide ex illis desumpta sunt clara & evidentiæ, imò clarissimè Catholicam fidem approbantia; sequitur, quòd pro fide contrariæ, qualis est Sectariorum, hinc deducta, nulla erunt aut tantum ad speciem apparentia, in re illis opposita argumenta.

§. III.

Argumenta Sectariorum. ex Sanctis Patribus desumpta eorum fidem non probant, adeòq; nulla sunt.

Primò.

Quia Patres in mysteriis fidei cum Catholicis omninò conveniunt, ut in fine libelli patebit. Quid ergo ex illis nisi vel malè intellectum vel corruptum trahi poterit in defensionem errorum Catholicæ fidei oppositorum? Nam quod Sectarium proferrunt ex aliquibus Patribus pro communione sub utraq; specie, in nullo Patrum ostendent, quòd talem Communionem illi senserint esse sub præcepto Divino quoad omnes fideles, nisi quòd aliquando dicant fuisse in usu hujusmodi Communionem, ut tempore Leonis Papæ, qui usum Calicis omnibus permisit vel etiam tunc præcepit tanquam signum distinctivum Catholicorum à Manichæis vi-

num

num bibere veluti fel esset draconum recusantibus.

Secundo. Quia Patres suam sententiam in rebus adhuc controversis nec definitis ab Ecclesia Catholica eidem Ecclesie subiciebant, ut patet ex Divo Hieronymo, qui ad Damasum Papam sic scribit: *Obsecro, ut mihi literis tuis sive tacendarum, sive dicendarum Hypostaseon detur auctoritas: non timebo tres hypostases dicere, si iubeatis.*

Idem patet ex Augustino qui lib. I. contra Cresconium c. 23. ait: *Quisquis falli metuit obscuritate questionis, Ecclesiam de illa consulat.* Idem Augustinus libros contra Epistolas Pelagianorum dirigit ad Bonifacium I. Papam, examinandos & emendandos Apostolicæ Sedi committens.

Patet idem in Bernardo, qui ep. 174. ad Canonicos Lugdunenses sic scribit: *Quæ autem dixi, absque præjudi-*

cio sanè dicta sint sanius sapientis; Romana presertim Ecclesiæ auctoritati atq; examini universa reservo, ipsius, si quid aliter sapio, paratus iudicio emendare.

Ergo ex Patribus nil prodest erui contra Romanam Catholicam fidem, cui se ita in omnibus submitunt, & cum illa sentiunt, non contra illam, ut Sectarii. Quod si aliquid scripserunt Patres illi contrarium ante definitionem Ecclesiæ quidnam sentiendum sit; cum & tunc iudicium proprium submitterint Ecclesiæ ut *columnæ veritatis*, hoc ipso jam nequeunt trahi in patrocinium hæretici erroris.

Tertio. Quia Sectarii plerumque locos obscuriores & detruncatos ex Patribus obtrudunt, ut incautos ignarosq; circumveniant. Imò falsò, ineptè illos citant, quod ex subjiendis colligi potest.

3. Nam

1. Nam Magdeburgenses *Cent. 5. c. 6. col. 999.* citant Augustinum contra cultum SS. Reliquiarum sic: *Augustinus libro de Civitate Dei 22. c. 8.* de reliquiis S. Stephani scribit, superstitiosum & magnum concursum multitudinis ad eas in Africam usque factum, dementatis populis quibusdam illusionibus, quæ pro miraculis creditæ sunt.

Hæc illi ex Augustino falsissimè citant. Nam toto illo capite nomen superstitionis & illusionis non invenitur, sed pietatem omnia spirant erga reliquias beati Martyris.

2. Similiter contra Traditiones citant Hieronymum in *c. 23. Matth.* sic: *Quod de Scripturis auctoritatem non habet, eadem facilitate contemnitur, quâ probatur.* Et hunc fallaciter citant. Nam ibi Hieronymus agens contra quendam, qui ex libro apocrypho volebat probare, Zachariam

riam occisum inter templum & altare fuisse Patrem Joannis Baptistæ, ait: *Hæc quia de Scripturis auctoritatem non habet, eâdem facilitate contemnitur, quâ probatur.*

Merito autem illi Scripturam Hieronymus objecit, quia ipsemet Hieronymus ex Scriptura deducebat Zachariam fuisse illum, qui est à Joas Rege Judæ interfectus.

3. Similiter Ubiquistæ pro sua sententia citant Hieronymum contra Vigilant. sic: *Agnus Dei, id est, Christus est ubique. Sed apud Hieronymum est sic: Si agnus est ubique, & sancti ubique credendi sunt esse. Sed sancti non sunt ubiq;.* Ergo.

Sed quid mirum, si Patrum textus corrumpant, qui & Scripturam Sacram ausu dictum, corrumpere?

S. IV.

*Argumenta Sectariorum à ratione de-
sumpta nulla sunt.*

Primò :

Quia vel illorum rationes non fundantur in Scriptura & in al-
latis hîc per tres S. fundamentis, &
sic fidem fundare non possunt Divi-
nam; hæc enim nõ est humani intel-
lectus commentum, sed nititur au-
thoritate Dei revelantis nobis suffi-
cienter proposita; Vel rationes illæ
videntur fundari in indictis funda-
mentis; & sic aut juxta dicta superio-
ribus paragraphis, non sine fallacia
textus Scripturæ, Conciliorum &
Patrum afferunt, ut incautos decipi-
ant; Aut arguunt à pari, cum tamen
hîc paritas non omninò eurrat. V. G.
Dum Calvinistæ probant non esse
Corpus Christi in Eucharistia sic;
Hæ locutiones Scripturæ, *Petra erat
Christus, Ego sum Vitis, Ecce Filius
K 4 tuis,*

tius, Septem boves sunt septem anni; sunt figuratæ locutiones. Ergo & hæ sunt figuratæ, Hoc est Corpus meum. Hic est Sanguis meus. Qui modus argumentandi si valeret, posset sic contra Calvinistas retorqueri: Hæ locutiones sunt propriæ non figuratæ. Judas est proditor, Petrus est Apostolus, Paulus est Doctor gentium, Hic est Filius meus dilectus, Tu es Christus Filius Dei vivi. Ergo & hæ sunt propriæ non figuratæ, Hoc est Corpus meum, Hic est Sanguis meus.

Secundo; Quia multa mysteria fidei excedunt rationem, ut est Mysterium Trinitatis, Incarnationis, Eucharistiæ unde & Apostolus universaliter monet fideles 2. Cor 10. In captivitate redigentes omnem intellectum in obsequium Christi. Imò etsi non excederent rationem; tamen in hac sola non debet fundari Fides

Divi-

Divi
26.
meri
perim
aucto
propr
Ter
stand
in qu
& con
certu
niri,
nem
Dei
lum
2. T
fum.
Dent
gruer
myste
ergo
Maxi
vel fo

Divina. Nam ut Gregorius Homil. 26. in Evangelia ait: *Fides non habet meritum, cui humana ratio præbet experimentum. Et Fides est assensus ob auctoritatem dicentis non, ob rationem propriam.*

Tertiò: Quia si rationibus solis hæc standum esset, cum possint afferri in quavis fere materia rationes pro & contra, nil posset in rebus fidei esse certum, nil determinatè verum definiiri, quod utrumq; est contra rationem fidei Divinæ, seu nixæ auctoritati Dei dicentis, cui nequit subesse falsum aut incertum, juxta illud Pauli 2. Timoth. I. Scio cui credidi, & certus sum.

Denique firmiores rationes ac congruentias ad confirmanda fidei suæ mysteria Catholici proponunt; cur ergo ad has potius non attendatur? Maximè cum hæreticorum rationes vel soli lumini naturali innitantur, &

sic nihil contra assensum fidei Divinæ evincunt, quasi nihil præter naturalem rerum ordinem sit possibile Deo, nec credendum sit si reveletur ab eodem: vel rationes eorundem aliquid contra lumen naturale inferunt, ut de libero arbitrio, de Deo ut Auctore peccati, At hoc ipso mysteria fidei suæ faciunt incredibilia, cum tamen juxta Psalmistam 92. 5. *Testimonia tua credibilia facta sunt nimis.*

Infero ex hætenus dictis.

Cum hæresiarchæ fidem suam vobis talibus, id est, falsis, fallacibus, nullis persvaserint argumentis, ut ostendi; an non hæc **gravis** nec ferenda amplius impostura?

DE-

DECEPTIO VIII.

A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Nec illa minima Hæresiarcharum
fraus est, & quidam fascino:

*Quia vobis eam fidem persuasere,
qua in vestrum dedecus nec in ex-
ilem ignominiam redundat.*

Fascinum & hic tollere curabo, dum
hæc dedecora in vos à vestris ductoribus &
fide dimanantia detegam. Horrete illa
& erubescite ac respiscite.

I.

Summum fidei vestræ probum ac
dedecus est, quòd sequamini hæ-
resiarchas ab ipso dæmone in sua ac
vestra fide instructos, ut ex vestro-
rum testimonio luculenter ostendi
sub Decept. quarta ab initio. Videte ibi
dicta,

dicta, & rem fatebimini non sine rubore & pœnitentia. Quod eorum cû dæmone commercium comprobatur ex eo, quod Maximilianus I. An. Domini 1518. viderit supra humeros Lutheri Diabolum in urbe Augustana, ut sæpe testatus est Princeps Germanus qui tunc cum Imperatore fuit, ex cujus filio se id didicisse affirmat *Florimundus lib. 1. de Orig. hæ. cap. 5.*

II. Summum & illud fidei vestræ dehonestamentum, quòd sequimini hæresiarchas, qui contra conscientiam vobis hanc fidem persvasere. Nam Lutherus teste *Sleidano lib. 3.* hortatus est scripto Wittenbergenfes (qui Lutherum secuti, primi omnium Missas abrogârunt) ut in eo incepto etiam contra conscientiam (ò vocem vestri Doctoris impiam !) peristerent, sicut & se in quibusdam fecisse ait. Idipsum de Calvino aliisq; pate-

parebit ex dicendis Decept. nona.

III. Non postremum & illud dedecus vestræ fidei ac vestrū omnium; Quia secuti estis Apostatas à fide & religione, eosque impurissimos & in carnis licentiam etiam contra votum Deo factum effulos.

I. Nam Lutherus Deo toties voverat non in uno claustro Religiosorum castitatem, sed ejuratâ semel fide nec Deo fidem servavit quam promiserat, contractis incestis & sacrilegis nuptiis cum Catharina Bora seu Boræa Moniali, Eheu, qualis Parentis filia est fides vestra! quàm hominem frontis perfrictæ & profligati pudoris sequimini! ei adhæretis, fidemque habetis, qui fidem toties Deo datam impudenter ac pervicaciter violârît?

2. Similis à fide apostata fuit Joannes Calvinus antea Canonicus Noviodunensis teste Genebrardo; qui

contra sacros Canones Idelettam Buræam loco Parochiæ Pontis Episcopi assumpsit teste Beza in vita Calvinii.

3. Zuinglius antè Canonicus Constantiensis, post Carolstadii discipulus, pridem damnatam Berengarii sententiam est amplexus, eamquè defendere aggressus Anno Domini 1525. Qui novit, quis fuerit Carolstadius, & qui ejus exitus, ut mox agnoscet ex dicendis; is colliget, quo doctore ad hanc turpem apostasiam continuandam profecerit Zuinglius, dignus tali Magistro discipulus.

4. Andr. Carolstadius ex Archidiacono Vittembergenfi & Sacerdote Catholico concubiniarius sacrilegus, utpote qui primus è Clero Germaniæ matrimonio sacrilego fuerit infamis, teste Prateolo, Gaulterio.

5. Oecolampadius S. Brigittæ quondam Monachus pari infamiâ, qui

qui primò Lutheranus, mox Antilutheranus & Sacramentarius, spiritu vertiginis in varias abreptus sectas, teste *Castr. Prateol.*

Beza Prioratum suum Longimæensem vendidit, ut Candidam suam commodius Genevam apostata deduceret teste *Prateol. Gaulterio*, illud etiam elogium apud *Tilmannum Heshusium* consecutus, ut Epicureus & blasphemus scurra vocaretur. En quales vestri Doctores!

IV. Et illud dedecus vestrum est, quòd publicè infames hæresiarchas sequimini. Mitto, quòd teste *Cochlæo* in actis Lutheri, ferunt Lutherum ex dæmone incubo natum; certè idem Lutherus à *Carolo V.* publicè proscriptus est, & Anno Domini 1520. in Germania libri ejusdem ex mandato Imperatoris combusti sunt, cùm antea Anno Domini 1518. hæreticus publicè proclamatus esset, teste *Gebrardo.*

Ac

At Calvinus (teste Vestphalo in apologia) è cujusdam sacrificuli matre concubina natus, è fori rabula repente Theologus, Regis Galliarum jussu ad mortem damnatus, regii magistratus manus subdolè effugit. *Genebrard.*

Zuinglius item apud hæreticos ipse infamis & odio semper habitus, à suis tandem Helvetis in acie trucidatus, Catholicis canonibus exustus est, teste Lindano.

V. Summum vestræ fidei opprobrium est; quòd sequamini hæresiarchas in ipsis fidei suæ ac vestræ articulis blasphemos in Deum & Christum ac Sanctos. Mitto eas blasphemias contra Deum & Christum à Lutero & Calvino eorumq; sequacibus jactatas, quas primà Deceptione posui, de Deo ut causâ omnis peccati, de Christi ignorantia & peccatis ac desperatione: Item contra Scrip-
ptores

ptores librorum Canonicorum & Patres Decept. tertiâ & quartâ, quas hîc non repeto. Sed præter ibi dicta

Blasphemat Calvinus, dum lib. 1. Inst. c. 24. § 14. ait: *Quidam aliqui verbum Dei audire contemnant, ipsorum est pravitas, sed in hanc pravitatem à Deo adducti sunt.*

Blasphemat idem, dum Christum Dominum insimulat vitiosæ perturbationis, stupiditatis, oblivionis salutis nostræ *Harm. in Matth. 26. 38:* cum tamen etiam Mahometes in *Alcorano aznarâ 29.* dicat Christum fuisse omnium peccati expertem.

Blasphemat, dum ait Scripturam non esse ex se certam nec falsitatis expertem *lib. 1. Inst. c. 8. §. 13:* cum tamen juxta Paulum *2 Tim. 3. 16. Scriptura omnis sit à Deo inspirata, cui falsitas utpote veracissimo repugnat.*

Quid cum idem Calvinus *Harmon. in Luc.* tot peccata Beatæ MARIÆ Virgî-

Virgini imponit? Et in *Luc. 11. 27. edit. Gallicâ* ait Christum pro nihilo ducere, quod Virgo sit sua Mater? Quid cum idem Sanctos tot scommatibus proscindit, ut suprâ retuli? Et tamen Calvinus tam blasphemus in Deum ac Sanctos audet de se dicere, quod non ipse loquatur, sed per illum Deus è coelo suam virtutem exerens, *lib. 1. de lib. arbitr. contra Albert. Pighium.*

Blasphemus Philippus Melancthon, dum ait Judæ prodicionem habere auctorem Deum æquè ac vocacionem Pauli, teste *Prateolo.*

Quid cum Bucerus & Molinæus Beatam Virginem MARIAM in partu ajunt Virginitatem amisisse, *in tert. union. Evangel. parte?*

Quid cum Magdeburgenses eandem ajunt graviter deliquisse amisso filio in templo, idque dubitant, an peccato Evæ præferre non debeant?

Quales

Quales stultitiæ! En quales, quàm
aspemos habetis in fide Duces!

VI. Ingens & illud vestrum est
edecus, quòd tales sequimini fidei
athores, quales Scriptura vocat ve-
t ethnicos & publicanos.

Nam Matth. 23. 17. dicitur: *Si Ec-
lesiam non audièrit, sit tibi velut ethni-
cus & publicanus.* At (ut antè insi-
uavi) Lutherus lib. contra Regem
ngliæ, de seiplo fatetur: *Nihil, in-
uit, facio, mille Ecclesias, mille Augusti-
os.* Et tamen idem lib. contra Ana-
aptist, dicit veram esse fidem in Pa-
atu seu in Ecclesia Romano Catho-
ica. Ergo dum eam nihili facit &
ontemnit, dum eam non audit, est
uxta Christi dictum velut ethnicus
& publicanus; quem tamen vos se-
quimini.

Similiter faciunt Calvinus &
Zvinglius, aliq; qui Ecclesiam Ca-
holicam, quam in Symbolo Apосто-
lorum

lorum ajunt se credere, non audiunt. Nam
Sunt ergo & hi velut ethiici & pures Hyp
blicani. Tales vestri Duces & fidei mæ cum
Parentes!

VII. Illud etiam grande omnium
vestrum, vestræq; fidei dedecus est
quòd vestri hæresiarchæ in vos trans-
piscarum hæresum ab omnibus dam-
natarum & pridem extinctarum
nomina transfuderint, imò vos con-
stituerint variæ fidei, ac proinde nul-
lius, nam juxta Paulum Eph. 4. Un-
fides. Ergo vos nullius fidei, quia non
unius. Nam per vestros novæ fidei
auctores

I. Facti estis *Manichei*, cum quibus
cultum Sanctorum Martyrum
reliquiarum & Virginitatem & lib-
rum arbitrium damnatis, ut illi, teste
Augustino lib. de morib. Manich. & contra
Fauftum. & *Genebr. circa Ann. 277.*

2. Facti estis *Nestoriani*, qui dum
in Christo Personas constituebant

Nam

audiu- & Beza duas in Christo unio-
 nisci & pates Hypostaticas agnovit, unam Ani-
 es & fideæ cum carne, alteram Deitatis cum
 Humanitate. Et Brentius *lib. de Maje-*
ate Christi Hominis multoties dicit:
 decus e- lum DEI esse in Filio MARIÆ.
 n vos tot Calvinus *lib. Inst. c. 13. §. 89.* post-
 nibus da- am multa dixit de Verbo æterno
 inctaru- u Filio Dei, secundâ Trinitatis Per-
 vos con- onâ; statim addit: *Mediatoris Perso-*
 inde nu- am nondum attingo.

h. 4. U- 3. Facti estis *Donatista*, cum qui-
 quia no- us Ecclesiam ex solis justis constare,
 ovæ fid- & in ea nullos esse malos sed bonos
 tantum ac electos & Calvinus do-
 uit *l. 4. Inst. c. 1. § 7.* Et Lutherus
 enluit ad Ecclesiam non pertinere
 nisi bonos teste *Castr. v. Ecclesia. b. I.*

illi, tes- 4. Facti estis *Berengariani*, cum
 & cont- quo Calvinus ac Zuinglius Christi
 277. oræ sentiam in Eucharistia pernegat.
 qui du- tinam respiscere hîc vobis contin-
 ueban- gat; ut respuit Berengarius!

5. Fa-

5. Facti estis *Eunomiani, Eustatiani, Porphyriani*, cum nulla homini peccata nocere asseritis fide habitâ. Eunomianos ita censuisse testatur *August. de hæres. c. 54.*

6. Facti estis *Messaliani*, qui docebant concupiscentiæ motum antea contentum esse verè peccatum, ut & *Calvinus l. 3. c. 3. S. 10. & Luthertus Art. 2. & 31.*

7. Facti estis *Aëriani* dum *Oratorem* pro mortuis & pleriq; jejuniæ rejiciis. Id docuisse *Aërianos* testatur *Epiphanius, her. 75.*

8. Facti estis *Montanistæ*, qui fas esse putabant (teste *Castr. v. Nuptia b. 5.*) pro arbitrato Matrimonii vinculo dissolvere. Nam & *Ecclesia Genevensis* in multis casibus (ut super inveni) facit talem potestatem. De *Luthero* etiam supra retuli ex ejus *lib. 1. Cor. 7. editione Anni 1525.*

9. Facti estis *Iconoclastæ*, dum *Sacraria*

crarur
gnatis
Sacra
Io.
bus Z
teolo)
n
rigina
Calvin
gant C
munde
Quæ o
S. Au
II.
bane n
prom
supra
12.
bant (c
Ecclesi
homin
etiam
I 9. 5.
Poenite

erarum Imaginum cultum impug-
natis: *Vigilantiani*, dum cultum
Sacrarum Reliquiarum.

I 0. Facti estis *Pelagiani*, cum qui-
bus *Zvinglius* (*lib. de bapt. teste Pra-*
teolo) negat esse propriè peccatum o-
riginale in infantibus: cum iisdem
Calvinus, *Bucerus*, & *Zvinglius* ne-
gant Christianorum filios nasci im-
mundos, sed hæredes vitæ æternæ.
Quæ docuisse *Pelagianos* testatur
S. *August.* l. 6. in *Julian.* c. 2. 3.

I 1. Facti estis *Peputiani*, qui doce-
bant mulieres etiam ad Sacerdotium
promovendas, quod & *Lutherus*, ut
supra retuli, docuit.

I 2. Facti estis *Novatiani*, qui dice-
bant (*teste Theodoret.* 3.) non esse in
Ecclesia potestatem reconciliandi
homines nisi per baptismum; quod
etiam docuit *Calvinus* lib. 4. *Inst.* c.
I 9. §. I 7. ubi ait: *Quod Hieronymus ait,*
Pœnitentiam esse secundam post naufr-
gium

gium tabulam; impium est & excusari non potest.

I 3. Facti estis Joviniani, qui celebant hominem non posse peccare post baptismum verè susceptum, id est, si verè fidem & gratiam baptizatus susceperit (teste Hieronymo l. 1. & 2. contra Jovin.) At idem docuit Calvinus lib. 2. Inst. c. 2. §. 11. I 2.

Item ut Joviniani dicebant ciborum delectum & jejunia non esse meritoria; sic Calvinus l. 4. c. 12. § 19. Et Confessio Augustana Art. 24.

I 4. Efficiunt vos vestri hæresiarchæ reos Judæismi, partim, quia Martinus Bucerus, tum Zvinglianus, tum Lutheranus Christum esse verum Messiam negavit; Partim quia Calvinus usuras non esse damnandas censuit suprâ, quod Judæis olim in lege veteri respectu extraneorum esset concessum, Dent. 23. & 28.

En quàm monstruosam fidem è toto

diver

diver
hære
Primo
una fi
dei, &
VII
deiq; v
refiaro
ganu. N
rali ind
docen
cogun
præce
nio, tu
Mahon
dicit: i
honest
mendaci
mentu
At ve
vos ell
curare
& Paga

diversorum temporum & Authorum
hæresibus constatam vestri vobis
Primores tradidère! Hæccinè est
una fides? ò verè homines variæ fi-
dei, & consequenter nullius!

VIII. Grande & illud vestrum fi-
deiç; vestræ dedecus, quòd iidem hæ-
resiarchæ constituunt vos *peiores Pa-
ganis*. Nam pagani solo lumine natu-
rali instructi observant & observare
docent, pœnisquè ad observanda ea
cogunt, quæ apud Christianos in
præceptis de adulterio, falso testimo-
nio, furto, aliisç; continentur. Imò
Mahometes in Alcorano azoarâ 43.
dicit: *Nolite verba lasciva proferre, sed
honestæ*: Et: *Malum quoque dicentes,
mendacii gravisç; peccati supplicio pu-
nientur.*

At vestri hæresiarchæ nec sub lege
vos esse agnoscunt; nec præcepta Dei
curare velut impossibilia (quæ tamen
& Paganis metu pœnæ civilis, possibi-

Ia) docent, & liberius peccandi an-
sam obijciunt, cùm ajunt scelera non
obesse, si credas tantùm.

IX. Hinc oritur novum illud ve-
strum dedecus, quòd iidem vestri
præcones vos omni honestate & vi-
tâ honestum hominem addecentè,
adèdq; bono nomine exuant. Nam
hoc ipso, quòd iis authoribus cen-
seatis vires omninò vestras supera-
re observationem mandatorum Dei:
sequitur vos illa transgredi, adèdq;
contra præcepta Decalogi delinque-
re, & esse fures, adulteros, homicidas
blasphemos, veneficos & superstitio-
sos, plurium Deorum cultores, fal-
sos testes, alienorum appetitores
proinde cuilibet domui à vobis timen-
dum esse. Hæc enim omnia per le-
gem Dei prohibentur, quam impos-
sibilem esse vobis illi persuasere
Deniq; sequitur vos esse similes da-
mnatis & demonibus morali neces-

sita

sita
dem
possi
ex tot
illud
nega
etiam
hærel
bono
pecca
tualit
aver
citæ
boni
X
stra
arch
gradu
Calvin
gradu
dus in
Calvin
Athens

fitate Deum odio habentibus; siquidem illud vobis præceptum est impossibile, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c.* Proinde contra illud semper rei vivitis, non tantum negativè seu non diligendo sic, sed etiam positivè secundum vestrorum hæresiarcharum sententiam in omni bono opere mortaliter peccando; peccatum autem mortale est virtualiter saltem odium Dei; Est enim aversio à Deo & contemptus amicitiae Dei, & contra ejus infinitam bonitatem.

X. At ò quantum illud fidei vestræ probrum: Quod vestri hæresiarchæ vos constituunt in proximo gradu ad Mahometismum. Nam Calvinismus est proximus ad eum gradus. Hinc Guilelmus Reginaldus in Calvinoturcismo ait: *Qui verè Calvinista est, vix abesse, quin Turca vel Athens sit.* Cui ad stipulatur Godefri-

dus à Valle, qui libellum scripsit de
 arte nihil credendi; in quo illud di-
 xit: *Oportere prius Calvinistam fieri,
 qui Atheus esse volet.* Quod & illi ipsi
 contigit. Atq; proinde non est mi-
 rum, quòd Valentinus Gentilis (qui
 fuit discipulus Calvinus) sua dogma-
 ta probet ex Alcorano Turcarum,
 teste *Benedicto Aretio Bernensi Mini-
 stro lib. 1. & 3. Historia Valentini Gen-
 tilis.*

Quod etiam ex eo colligi potest,
 quòd Mahometes in Alcorano dicat
 Deum esse unum sine particeps;
 per participem intelligens Christum,
 quem consequenter negat esse De-
 um de Deo, quod etiam docuisse Cal-
 vinum diximus supra.

Item dum ita hæresiarchæ cor-
 poris voluptates sectantur, & con-
 tinentiam, cœlibatum, & plerique
 jejunia atq; corporis afflictiones
 oppugnant ac execrantur; quid aliud
 docent.

doce
 5. &
 beati
 tu alii
 Pr
 ra 4 3
 tecun
 ta Ca
 venisi
 pra) li
 brinc
 tanc
 Etare
 Co
 mete
 Calv
 rano a
 sin D
 præda
 fides
 cit lib.
 quæc
 adfit,

docent, quam quod in *Alcorano cap. 5, & 28. 47. 48.* Mahometes docet, beatitudinem nimirum in cibo & potu aliisq; voluptatibus consistere.

Præterea sicut Mahometes *azorâ 43.* dicit licere Matrimonium in secundo gradu consanguinitatis; Ita Calvinus in *Statutis Ecclesie Genevensis* (uti etiam Lutherus citatus supra) licere ait patruelum & consobrinorum matrimonium, etsi ad vitandum scandalum Calvinus expectare jubeat ministri facultatem.

Consentiunt adhuc cum Mahomete vestri Doctores Lutherus & Calvinus & in eo, quòd ut ille in *Alcorano azorâ 72:* ait homini sufficere, si in Deum ac Mahometi credat, licet prædatum eat; Sic juxta Calvinum fides sine operum adminiculo sufficit *lib. 3. Inst. c. II. §. 10.* Nec flagitia quæcunq; saluti obsunt, dum fides adsit, juxta Lutherum supra.

Hinc dum Lutherus folis Calvinistis apud Gretserum lib. 1. contra Goldastum c. 12. illos titulos attribuit, quòd sint *Progenies viperina, animicida, deceptores, infernales molossi, perdiabolati, transdiabolati, superdiabolati, Germanici Turcæ, Mahometani baptizati à Satana misse & obsessi*; Dum, inquam illis hos tribuit titulos; quidquid sit de prioribus, an illi nempe & Lutheri Sectæ non convenient; certè postremi duo an etiam illi non convenient viderint, cum sic cum Mahomete non in paucis tam Calvinus quam Lutherus convenient.

Unum addo, quòd etiam in hoc Calvinus quasi mahometizet. Nam ut Mahometes *azgarâ* 3. maximum peccatum dicit vini potum & ludum aleæ ac scachorum; ita Calvinus in *Statutis Eccl. Genevensis pag. 12.* ludos ac choreas intolerabilia dicit peccata; alia tolerabilia. Omitto plura alia, quæ

quæ v
qui in
XI.
veltra
heres
ta tra
proxi
dere v
di, le
Maho
Na
Cedr
lorum
gens
Calv
etiam
Deus
das ce
6. 18.
Sec
Casti
vinus
imagi

quæ videri possunt in Auctore libri
qui inscribitur *Calvinoturcismus*.

XI. Sed adhuc gravius probrum
vestræ fidei conflant iidem vestri
hæresiarchæ, quòd ea vobis dogma-
ta tradidère, per quæ non tantùm
proximè ad Mahometismum acce-
dere videmini, ut immediatè osten-
di, sed etiam excedere & superare
Mahometismum.

Nam primò Mahometes (teste
Cedr. Sander.) dicebat omnium ma-
lorum authorem Deum, id intelli-
gens de malis physicis duntaxat:
Calvinus illum superat, id extendens
etiam ad mala culpæ, aitque, quòd
Deus homines agat præcipites in foe-
das cupiditates, ut habet *lib. I. inst.*
6. 18. §. 2.

Secundò Mahometes *azgarâ 2.* ait
Castitatem esse impossibilem: Cal-
vinus impudentiùs dixit, stultam esse
imaginationem, infectam ac foeti-
dam

dam sanctitatem, Satanæ fascinum, laqueum exitialem, cœlibatum & statum Virginitatis. *Harmon in Matth. 9. & in I. Cor. I.* Lutherus hîc non melior, ut patet ex supradictis & ejus to. 5.

Tertiò, Mahometes *azorâs. & 75.* Beatam Virginem MARIAM appellat, omnibus viris & mulieribus splendidiorẽ & mundiorẽ, soli Deo perseveranter studentem: Item MARIAM se dirigendo nil malitiæ seu pravitatis operatam esse.

At Calvinus & Lutherus non loquuntur de hac Divina Parente tam honorificè, utpote cùm Lutherus *Serm. de Nativ. B. V.* se suosq; justos quancunq; fiat, pares esse MARIÆ, & Calvinus *Harmon in Luc. I. 2. 8. in Matth. 12.* eam multorum criminum ream faciat. Plura videre poteris in *Gaulterto de Mahomete. Seculo sexto.*

XII. Grave adhuc ex fide vobis tradita redundat probrum, in qua vestri hæresiarchæ vos exuunt libertate, & faciunt velut pecora non sui juris, sed tantum trahi & cogi, impelli ac necessitari ad omnia etiam pessima invitos; cùm vos liberocarere arbitrio mentiuntur. Præterea exuunt vos dominio eorum quæ possidetis ac superioritate; cùm dicunt nullam esse superioritatem inter Christianos (ut supra citavi locum) sed omnes æqualiter alteri subiectos, consequenter vos spoliant subditis & servis.

XIII. Nec illud minimum est fidei vestræ probrum, quòd hæresiarchæ illam vivendi rationem vobis præscripserint, quæ recedit maximè ab illa Ecclesiæ nota, quam esse *Sanctam* in Symbolo Apostolorum profitemur. Nam Smidelinus Lutheranus de suis Lutheranis Conc. 4. super

per caput 21. Lucae sic conquerebatur : ut mundus cognoscat , eos non esse Papistas, nec bonis operibus quidquam fidere , illorum etiam operum nihil exercent penitus; jejuni loco commestationibus & perpotationibus nocte dieq; vacant ; ubi pauperibus benignè facere convenit , eos deglubunt & excoriant , preces vertunt in juramenta, blasphemias & Divini Nominis execrationes, idq; tam perditè, ut Christus ne ab ipsis quidem Turcis hodie tantoperè blasphemetur ; atq; hoc uni versus vitæ genus ab illis Evangelicum dicitur institutum. Hæc omnia Smidelinus ipse ejusdem farinae. Nescio an melior modò sit Ecclesia Lutherana ; sitalis fuit eorum Ecclesia primitiva.

Hoc idem Lutherus ipse fatetur in Postilla domestica Jenæ impressa , Conc. 2. Prima Domin. Advent. dicens; Mundus ex hac doctrina (Evangelicorum) quotidie redditur deterior.

Jam homines singuli septenis diabolis ob-
sidentur, cum antea (in Papatu) unico
tantum diabolo obsessi fuissent. Homi-
nes multò deteriores, quàm prius in Pa-
patu fuerant.

Similiter Calvinus in caput I I. Da-
nielis fatetur: In exiguo, inquit, eorum
numero, qui se ab idololatriis Papatūs sub-
duxerunt, major pars plena est perfidiā &
dolis: præclarum quidem zelum si-
mulant, sitamen intus excutias, reperies
plena esse fraudibus. Et in Comment.
2. Petr. I. ait: Vix eorum decimus quisq̃
est, qui aliò sine Evangelio nomen dederit,
quàm ut solutiùs in omnem lasciviam
diffunderet.

De impudentia & scurrilitate eo-
rum taceo. Nota hæc in Luthero, Beza
Baravo & similibus. Patet in colloquiis
mensalibus Lutberi, versiculis Beze &
Oveni, & in Floribus Calvinisticis;
ubi nil occurret ferè, nisi lupanar,
lenones, supra, &c. aded ut exclamet
Eras-

Erasmus in Epistola ad fratres inferioris Germaniæ: *Quæ malum, ista facilitas? unde tanta carnis rebellio in eis, qui se jactant agi Spiritu Christi.*

Deniq; Lutherus in Epist. de moribus Turcarum ait, in moribus bonis seu bonis operibus Turcas esse longè superiores Christianis seu Lutheranis suis.

XIV. Postremò in vos vestramq; fidem grandis redundat infamia ac ignominia à miserabili & infelici vestrorum hæresiarcharum interitu.

I. Nam Calvinus (teste Hieronymo Balseo in ejus vita) dæmonibus invocatis, blasphemans & execrans, insuper phtiriasi consumptus ut impius ille Herodes & Antiochus infelicem efflavit animam, cum antea toros quatuor annos, novem morbis diversis teste Bezâ miserè excrucietur. Scilicet ille fuit prædestinatus, & hæ illi blasphemix coelum aperuere!

2. Luthe-

2.
te exti
pare
omnes
oblati
sposse
Imò T
Erelesi
ex pue
Luthe
necer
datur
juram
ob h

Chri
vetis
ma, &
prodi
in lib.

4.
mone
Minil

2. *Lutherus* verò repentinâ morte extinctus, postquam sumptâ opiparè instructâ coenâ facetiis suis omnes ad risum excitâisset teste *Cochleao in vita Lutheri*. Talis fuit dispositio ad mortem in tali Propheta! Imò *Thomas Bocius tom. 2. de signis Ecclesie lib. 23. c. 3.* testatur se audisse ex puero, qui tunc *Luthero* serviebat, *Lutherum* sibi metipsum laqueo inserto necem miserissimam intulisse, sed datum protinus cunctis rei consciis juramentum, ne factum divulgarent ob honorem *Evangelii Lutherani*.

3. *Zuinglius* in libello contra *Christianos* miserè interiit à suis *Helvetis* mactatus devota orco victima, & post mortem combustus ut proditor & hæreticus. Teste *Cochleao in lib. de actis Lutheri circa annum 1531.*

4. *Andream Carolstadium* à *Dæmone* interfectum ipsi *Basileenses Ministri* scribunt *Epist. de ejus morte.*

te. Et in Historia Confessionis Augustanæ edita Lipsiæ pag 40. ajunt: *Diffiteri nemo potest, Carolstadium ab ipso Satana suffocatum interiisse.*

5. De Bucero testatur Bozius: *Animam, inquit, agenti ferunt asstitisse demonem horrendum, qui cunctos adstantes timore exanimavit. Mox lecto deturbatus Bucerus, effusus per cubiculum huc illuc visceribus, cum multis cruciatibus interiit.*

6. De Oecolampadio testatur Beza, eum noctu morte improvisâ strangulatum, de quo etiam Lutherus lib. de Privat. Miss. ait, quòd ignitistelis diaboli sit confossus. Et si aliqui illum desperasse, & sibi necem conscivisse dicant.

7. De Osiandro Lindanus in *Dubitan- tio Dial. 3.* narrat, quòd planè mutus ut bestia horribiliter sit extinctus.

Sic

Sic pereunt ! sic pereant (ait Psal-
tes Psal. 67. 3.) peccatores à facie Dei !
Ego illud vobis in aurem : Timete,
ne quorum fides ac vita similis, si-
milis ac æquè infelix sit exitus & in-
teritus.

Concludo hæc Probra.

O fidem decoram ! imò ô probrum fi-
dei, quàm vobis hi tradidère !

DECEPTIO IX.

A catholicorum ab eorum
Hæresiarchis.

Quam vos adhuc fraudulentissimè
illaquearint vestræ fidei Inventores, patet
insuper ex ipsorummet confessione suis
Scriptis obiter inspersa.

*Quia fatetur ipsimet hæresiarcha,
fidem Catholicam, seu sub Papatu
esse veram; suam verò quam vo-
bis tradiderunt, esse falsam, nec
ex Deo natam.*

Prima Pars.

Quòd nempe fateantur ipsimet
Fidem Catholicam esse veram;

Patet ex Calvino;

Primò.

Quia Calvinus fidem Catholicam
quæ nunc viget eoq̄ue vivente
viguit,

viguit, fatetur antiquæ Ecclesiæ & vetustissimorum ac Apostolicis temporibus proximorum Patrum fidei consentire. Ergo hoc ipso fatetur incorruptam ac proinde veram. Quæ consequentia tantò magis & quidem ad hominem urget, quòd Calvinus fateatur primis quinque circiter sæculis fidem in Ecclesia Catholica viguisse incorruptam. Nam l. 4. c. 2. §. 2. & 3. ait: *Ad ætatem Augustini aliorumq; veterum Doctorum extra controversiam est, nihil fuisse à principio mutatum in doctrina, neque Romæ, neque in aliis urbibus.* Antecedens hujus argumenti per Inductionem ostenditur.

Nam imprimis de libero arbitrio fatetur ita olim ut nunc Catholicam Ecclesiam docuisse, quia lib. 2. Inst. c. 2. §. 4. 8. ait: *Semper apud Latinos arbitrii liberinomen extitit: Apud Græcos multò arrogantius vocatum: Omnes veteres*

veteres in hac re plus equo extulere hu-
manas vires, & de libero arbitrio aut va-
riarunt, aut vacillarunt. Hæc ille.

Deinde de satisfactione, fatetur
Catholicorum sensum l. 3. c. 4 §. 34.
ubi ait: Omnes ferè veteres aut hac in
parte lapsi sunt, ubi de satisfactione agi-
tur, aut nimis asperè aut durè locuti sunt.

Præterea de Oratione pro defun-
ctis fatetur lib. 3. c. 5 §. 10. dicens:
Ante mille & trecentos annos usu receptam
fuit, ut preces fierent pro defunctis.
Sed veteres omnes, fateor, in errorem ab-
repti sunt.

Præterea de Sacrificio Eucharistiæ
in nova Lege fatetur veterum sen-
sum lib. 4. c. 18 §. 11. dicens: Veteres
quocumque illos video aliò hanc memoriam
detorisse, quod nescio quam repetite aut
saltem renovate immolationis faciem eo-
rum coena præferebat.

Item de possibilitate servanda
legis l. 2. c. 7 §. 5. ait: Quòd impossi-
lem

lem leg
ab/sar di
Hierony
dicere.
moror.
Item
tetur li
De
consvet
De P
tur An
aliis.
Sec
dem a
quòd
recipi
Conci
fidei
ner &
fia Ca
guille
stinum
quàm

in legis observationem diximus, solet
absurdissima videri sententia, adeò ut
Hieronymus non dubitavit illi anathema
dicere. Quid visum sit Hieronymo, non
scior.

Item de cœlibatu Sacerdotum fa-
tetur lib. 4. c. 4. §. 10.

De Quadragesima & jejunandi
consuetudine fatetur lib. 4. c. 12. §. 20.

De Pœnitentiæ Sacramento fate-
tur *Antid. Trid. Sess. 6. c. 15.* & sic de
aliis.

Secundò. Hoc ipso Catholicam fi-
dem approbat ceu veram Calvinus
quòd (ut supra *Decept. Quarta* attrib.)
recipiat quatuor prima & similia
Concilia Generalia quoad dogmata
fidei; quæ dogmata etiam nunc te-
net & Calvino vivente tenuit Eccle-
sia Catholica. Item quòd dicat vi-
guisse fidem incorruptam ad Augu-
stinum & veteres Patres tam Romæ
quàm in aliis urbibus. Atqui eadem
fides

fides nunc Romæ & in Catholicis
urbibus viget, quæ ad Augustinum
Ut ostendam claris testimoniis Pa-
trum adducendis in fine libelli. Ergo

Tertiò. Hoc ipso Calvinus fatetur
Ecclesiam & fidem esse veram, quò
S. BERNARDUM Catholicum
utique, qui benè ante Calvinum vi-
xerat, appellet *Pium Scriptorem c. I c.*
§. 17. Quomodo enim aliquis pius
sit in fide impia & falsa? Ergo senti-
fidem Catholicam, in qua Bernardus
vixit & obiit, veræ pietatis esse pa-
rentem; Pietas autem (teste Paulo,
I. Tim. 4. 8. *utilis est ad omnia*, conse-
quenter ad salutem animæ.

Quartò. Theodorus Beza etsi pluri-
mis locis Ecclesiam Catholicam pro-
scindat; tamen in libr: quæstionum
& resolutionum Par. 2. q. 131. sic ait
Dico Dominum nostrum Jesum Chri-
stum voluisse ac velle adhuc Ecclesiam su-
an

am l
Hæc l
lucule
Catho

Quia
ta
tetur f
nitate
tis, v
Fidei
tholic
theru
posse
veran
etiam
mentâ
hoc ip
Sec
de ab
cat S

in latere inter Papatûs ipsius viscera.
 Hæc Beza Calvinista. Quid clarius ac
 uculentius dici poterat pro veritate
 Catholicæ fidei & Ecclesiæ ?

Patet idem ex Luthero :

Primò.

Quia (ut supra Decept. Quartâ ci-
 tavi lib. contra Anabaptistas,) fa-
 cetur sub Papatu esse veram Christia-
 nitatem imò nucleum Christianita-
 tis, verum Catehismum & articulos
 Fidei ; Quid velitis clariùs pro Ca-
 tholica fide & Ecclesia, quàm ibi Lu-
 therus dicat ? Ut vel hinc colligere
 possētis non tantùm sensisse illum
 veram esse Catholicam fidem, sed
 etiam contra conscientiam vos de-
 mentâsse, quibus quia oppositam,
 hoc ipso falsam fidem propinârūt.

Secundò. Quia idem Lutherus lib.
 de abroganda Missa, propè finem vo-
 cat Sanctos, BERNARDUM,
 DO-

DOMINICUM, FRANCISCUM. Ergo fatetur eorum fidem quæ utique fuit Catholica, esse veram. Quomodo enim hi sancti essent *sine vera fide, sine qua est impossibile placere Deo, teste Paulo? Hebr.*

II. 6.

Tertio: Quia Franciscus Stancarus abnepos Lutheri approbat doctrinam utique Catholicam Magistri Sententiarum Petri Lombardi Nam *lib. contra Tigurinos* profiteretur se sequi doctrinam illius & Scholasticorum de persona Mediatoris, & de Magistro tam honorificè loquitur, ut eum omnibus Sectariis anteponat. Dicit enim sic: *Plus valet unus Petrus Lombardus, quàm centum Lutheri, ducenti Melanchtones, trecenti Bullingeri, quadringenti Petri Martyres, quingenti Calvini: qui omnes si in uno mortario contunderentur, non exprimeretur verba unciæ veræ Theologiæ.* Hæc ille.

Patet

NAn
con
bebant
Confor
tos, ci
tholica
Cath
le din
ca fide
veritat
non a
ci, q
culent
rant.

Pat
NAn
20
cant B
S. Bor
Catho
(id est

Patet idem ex Helvetis :

NAM hi in primo Articulo Concordiæ suæ cum Catholicis scribebant: Se velle deinceps dimittere Confoederatos suos Catholicos quietos, circa veram, indubitatam & Catholicam fidem suam.

Catholici verò scribebant, se velle dimittere confoederatos circa fidem eorum. *Nihil addendo de veritate illorum fidei; & tamen id non agrè ferebant Helveti hæretici, qui veritati fidei Catholicæ luculentum testimonium perhibuerant.*

Patet idem ex Magdeburgensibus :

NAM (Primò) Cent. 8. cap. 2. col. 20. Ecclesiam Catholicam vocant *Ecclesiam Dei*, & honorificè de S. Bonifacio Martyre & Episcopo Catholico loquuntur sic: *Hoc seculo (id est, Anno Domini 730.) postquam*

quam illuxit tempus, quod Dominus misericordiae suae praeservavit, majori cum fructu res successit. Nam excitavit Dominus Vinofridum, quem Romani dixerunt Bonifacium, cum suis Collegis ad Ecclesiae suae in Germania propagationem, & opus manuum eorum ipse gubernavit & promovit.

Hæc Centuriatores, obliti Bonifacium fuisse Papistam, quem alibi carpunt, cum in Præfat. ejusd. Centuriæ ajunt; Talis fuit dromo Bonifacius ille Germanorum Apostolus dictus, qui in hoc summo studio incubuit, ut universam Germaniam in potestatem Romani Papæ redigeret.

Secundò. Idem Centuriatores fidem Catholicam quæ nunc viget, antiquitus in Ecclesia fuisse testantur. Tum de libero arbitrio *Cent. 2. cap. 4. col. 59.* Tum de Justificatione *Cent 4. col. 293.* Ubi etiam veterum Patrum afferunt testimonia pro Invocatione Sanctorum, &c. S

Si ergo fidem Catholicam toti
antiquitati, quæ proximo Apostolis
tempore floruit, fatentur consentire,
hoc ipso fatentur eam hucusque esse,
& fuisse incorruptam, adeòq; veram.

*Pars Secunda**Argumenti Noni.*

Quòd nimirum hæresiarchæ fas-
si sunt doctrinam à se traditam,
esse falsam, nec ex Deo natam;

Colligitur Primò;

UNiversaliter ex proximè dictis.
Eo enim ipso fides ab hæresiar-
chis tradita vobis est ut falsa; ab
ipsis cognita, quia Catholicæ fidei,
quam vel palàm vel tacitè innuunt
esse veram, esse oppositam sciebant.
Vera enim fides est *una fides*, nec
unitas sibi ipsi adversatur. Imò cùm
fides verbo & testimonio Dei inni-
tatur, veritas autem & veracitas ne-
queat

queat idem simul affirmare & negare; hinc siquidem vera sunt quæ fides Catholica mixta verbo Dei docet, falsa esse debent quæ per oppositum fides Sectariorum adstruit.

Colligitur Secundò. Quia in actibus Lutheri testatur Cochläus Anno Domini 1517. quòd in prima disputatione cum Eckio dixerit Lutherus *Hæc causa nec propter Deum cepta est nec propter Deum finietur.* En ut fidei suæ initium fatetur non esse ex Deo nec propter Deum!

Colligitur Tertio. Tam quia, ut supra notavi, fatetur se Lutherus Diabolo utiq; mendacii Patre inductum Missas abolevisse & communionem sub utraque specie induxisse; quo ipso fatetur suam fidem falsam esse, Diabolicam & ex Diabolo natam: Tum quia idem falsus est toties se errasse in vertendis Bibliis in quibus tamen sic perversè edit

fidei

fidem suam fundabat hic apostata.

Colligitur Quarto. Quia Calvinus hoc ipso fidem suam vanam & luptectam censuit, quod illi notam veteræ fidei, scilicet diurnitatem polliceri noluit, nec potuit. Ita enim in præf. sui Catechismi ad Genevenses, quem ad Ministros in Frisia Orientali miserat, ait: *De posteritate ego sic anxius, ut tamen vix cogitare audeam; quod ipse infra vocat vaticinium, non conjecturam.*

Colligitur idem specialiter ex Bucero.

Hic Zuinglianus ante, mox Lutheranus (audiant illum utrique) *Comment. in Joann. 6. & Matth. 26.* veniam precatur à Deo & Ecclesia, quod ipse multos hæresi Zuinglii ascinauerit; quam tamen antea scripserat *Epist. ad Norimberg.* esse divinitus à Christo traditam & Lutheri do-

254 *Fascinus Hæresiarch.*

ri doctrinam esse novam, & cum sacris literis pugnantem. Imò in *Epist. ad Eslingenses* vocat Lutheranos ipse Lutheranos fanaticos, svermros, furiosos, &c.

En ut vestri hæresiarchæ se ipsos jugulant, & suo stylo ac telo perimunt, demq; suam ac vestram confodiunt!

Ac
Venim
quam
Hæ
Quod
clesia
feciss
Qua
me hic
sestri
scientia
comper
quo
cles

D

M

DECEPTIO X.

A catholicorum ab eorum
Hæresiarchis,

Venimus ad potissimam fraudem, in
quam vos impulerunt hæresiarchæ,
Hæc unica est, cui potissimum ve-
stræ hæreses innituntur.

*Quod falso vobis persuaserint, Ec-
clesiam Catholicam à vera fide des-
fecisse ac errasse.*

*Quam fraudem consellere & clarissi-
mè hic detegere conabor. Sic enim nulla
vestri erit excusatio coram Deo & in con-
scientia, si falsitate hujus fundamenti vestri
compertâ, in errore diutius perstiteritis.*

§. I.

Primum Argumentum.

Quo probatur, falso asserti, Ec-
clesiam Catholicam defecisse ac
in fide errasse.

Illa Ecclesia, cui Christus promisit: quod non esset defectura, nec erratura, deficere & errare non potuit, consequenter non defecit, nec erravit. *Sed* Ecclesiae suae promisit Christus utrumque. Ergo ejus Ecclesia deficere & errare non potuit: nec defecit aut erravit.

Major omnino vera: Christus enim utpote ipsa VERITAS, verax est in dictis & promissis.

Minorem tum ex Scriptura, tum ex Patribus ostendo.

I. *Christum promisisse Ecclesiae durationem continuam, seu quod non esset defectura.*

Probatum ex Scriptura:

Primo.

Quid clarius toties allato textu Luc. 22. 32. ubi Christus ait: *Regavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua? Nisi dicat quis Christum frustra*

tra rogasse, nec exauditum in re
anti momenti pro sua reverentia,
sed hoc unde?

Secundò. Matth. 16. 18. univër-
sarius promisit Christus: Super hanc
petram edificabo Ecclesiam meam, &
portæ inferi non prævalebunt adversus
eam. At verò prævaluissent, si Ec-
clesia defecisset.

Tertiò. Matth. ultimo v. 20. Chri-
stus Ecclesiæ suæ promisit: Et ecce
ego vobiscum sum, omnibus diebus usque
ad consummationem sæculi. Quæ ver-
ba clarissimè perpetuam cum Eccle-
sia sua Sponsa permanentiam in-
dicant. Quomodo enim omnibus
diebus cum ea permansisset, si ali-
quando Ecclesia defecisset? Aut
quomodo cum ea existeret, quæ non
existeret? At quæ sic eadem verba in-
terpretatur Leo primus Epist. 13. ad
Pulcheriam Augustam.

Quartò Ad Ephes. 4. 11. dicitur de

M 4

Chri-

Christo: Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios Evangelistas, alios Pastores & Doctores in consummationem Sanctorum, donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis Filii Dei. Hic clarè promittitur tamdiu duratura continuatio Pastorum & Doctorum Ecclesiæ, consequenter Ecclesia, donec unitas fidei sit in omnibus, & illud impleatur Joan. 10. 16. Et erit unum ovile, & unus Pastor. Quod quia nondum est, nec fuit; idè adhuc durat promissio altata ex Paulo; Proinde durat & Ecclesia; nec defecit.

Quintò. 1. Tim. 3. 15. dicitur Ecclesia Columna & Firmamentum. Hoc certè vocabulo stabilitas ejus indicatur; Alioquin si defectura esset, arundo potius vento agitata vel confringenda dici debuerat, non; *columna & firmamentum.*

Sextò. Huc & illud spectare videtur dictum ab Angelo Luc. 1. 33. de

de re
Et Reg
II. C

Q
Nam
Patres
Spiri
in et
Chri
turu
tis,
errat
tis cu
II
Spiri
verit
ante
um.

de regno Christi, quod est Ecclesia :
Et Regni ejus non erit finis.

II. Christum Ecclesie promississe, quod
non esset erratura.

Probatur ex Scripturis.

I.

Quia promissit Ecclesie suæ per-
petuè affore Spiritum Sanctum.
Nam Joan. 14. 16. dicit : Ego rogabo
Patrem, & aliam Paraclitum dabit vobis
Spiritus veritatis, ut maneat vobiscum
in æternum. Si ergo cum Ecclesia
Christi semper seu in æternum man-
surus promittitur Spiritus verita-
tis, quomodo eadem erret ? Aut si
errat, quomodo Spiritus verita-
tis cum illa ?

II. Item Joann. 16. 13. promissit :
Spiritus Paraclitus docebit vos omnem
veritatem, ille scilicet, de quo paulò
ante dixerat, Manebit vobiscum in æter-
num. At quomodo Omnem; si unquam

in aliquo erraret Ecclesia? Cæcus planè, qui hîc Catholicam Veritatem non videat?

III. Item Joann. 17 v 17. & 20. sic Christus orat: *Pater, sanctifica eos in Veritate: Non pro eis tantum rogo, sed pro illis etiam qui credituri sunt per verbum eorum.*

IV. Item huc iterum facit quod paulò ante attuli ex Luc. 22. 32. *Rogavi pro te Petre ut non deficiat fides tua. At deficeret, ubi erraret. Quando enim error esset & falsitas, fides non esset, cui nequit subesse falsum, utpote fundatæ in auctoritate Dei revelantis.*

V. Iterum huc facit ad Titum 3. 15. *Ecclesia est Columna & Firmamentum Veritatis. At infirmum id, imò nullum veritatis firmamentum esset,*

si illud aliqua falsitas & error labefactare ac subruere posset.

III. Ecclesie duratio perpetua &
indefectibilitas.

Probatum ex vetustis Patribus.

S. Augustinus in Psal. 9. 1. contra
Donatistas ait: *Sed illa Ecclesia
que fuit omnium gentium, jam non est,
perijt: Hoc dicunt, qui in illa non sunt.
O impudentem vocem! Illa non est, quia
tu in illa non es. Vide, ne tu ideo non sis;
Nam illa erit, et si tu non sis.*

Idem intra inducit Ecclesiam sic
loquentem: *Quamdiu ero in isto seculo,
annuntia mihi. Et annuntiavit, nec vacua
est vox ista: Ecce ego vobiscum sum
usque ad consummationem seculi.*

Idem lib. 1. de Symbolo c. 6. ait:
*Ipsa est Ecclesia vera, Ecclesia Catholica,
contra omnes hereses pugnans: Pugnare
potest, expugnari non potest.*

Ambrosius lib. 4. Hexamer. c. 2.
ait: *Ecclesia tempore persecutionis &
pauis videtur sicut Luna deficere, sed non
deficit:*

deficit: Obrumbrari potest, deficere non potest.

Hieronymus lib. I. contra Pelagium ait: Petrus Apostolus fuit, super quem Ecclesia Domini, stabili mole fundata est, quæ nec impetu fluminis, nec ullâ tempestate concutitur.

Leo Serm. 2. de assumptione sua inquit: Soliditas illius fidei, quæ in Apostolorum Principe laudata est, perpetua est: & sicut permanet, quod in Christo Petrus credit, ita permanet, quod in Petro Christus instituit.

Gregorius in Psal. 5. Pœnitentialem ait: Ecclesia dicta est terra, quia in soliditate fidei perpetuâ firmitate immobiliter perseverat.

IV. Ecclesiam errare non posse, ex SS. Patribus demonstratur.

S. Augustinus lib. I. contra Cre-
 sconium ait: Quisquis falli metuit,
 Ecclesiam consulat. Idem Epist. I 8.
 Dispu-

Disputare contra id quod universa Ecclesia sequitur, insolentissime insanie est.

Idem contra Epist. Manichæi ait: Ego Evangelio non crederem, nisi me Catholica Ecclesie commoveret auctoritas.

Idem in Psal. 57. ait: In ventre Ecclesie veritas manet: Quisquis ab hoc ventre separatus fuerit, necesse est ut falsa loquatur.

Cyprianus lib. 1. Epist. 3. inquit: Eos esse Romanos, ad quos perfidia habere accessum non possit.

Hieronymus lib. 3. Apolog. contra Ruffinum ait: Romanam fidem Apostolicâ voce laudatam ejusmodi prestigias non recipere: Etiam si Angelus aliter annuntiet, quàm prædicatum est, Pauli auctoritate munitam mutari non posse.

Gregorius Nazianzenus carmine de vita sua inquit: Vetus Roma ab antiquis temporibus habet rectam fidem, & semper eam retinet sicut decet urbem, quæ toti Orbi præsidet, semper de Deo integram fidem habere. Theo-

Theodoretus epist. ad Renatum Presbyt. Romanum ait: *Tenet ista Sancta Sedes gubernacula regendarum cuncti Orbis Ecclesiarum, cum propter alia, tum quia semper hæretici furoris expers permansit.*

Cyrillus apud S. Thom. in Cate-na inquit: *Secundum hanc promissionem Ecclesia Apostolica Petri ab omni seductione & hæretica circumventionem immaculata manet.*

§ II.

Secundum Argumentum.

Quo probatur, falsò Hæreticos obijcere Ecclesie defectionem ac errorem; sed potius eam ab Apostolorum temporibus mansisse incorruptam.

Quia si fides & Ecclesia Catholica defecisset fuissetque immutata, posset hujus mutationis ac defectionis tempus assignari, quando

coepe-

coepe
tor
oten
doctr
sic de
cong
incor
oppug
Se
ab ha
runt
Ma
aliqu
deff
tur d
M
Nam
No
retici
hujus
error
Aria
324.

cœperit : locus, ubi inceperit : auctor hujus mutationis. Item posset ostendi, in quo defecerit à primæva doctrina : Item, quæ contra illam sic deficientem Concilia Generalia congregata fuerint : Quis eam ex incorruptæ fidei auctoribus unquam oppugnaverit.

Sed nihil istorum ostendi potest ab hæreticis: Ergo falsò illamasserunt defecisse vel immutatam.

Major Argumenti certa. Alioquin, si aliquid ex illis in Majori enumeratis deesset. sine fundamento adstrueretur defectio errorq; Ecclesiæ.

Minor facile ostenditur à Catholicis ;
Nam:

NON POSSUNT PRIMO hæretici assignare tempus & annum hujus defectionis ac immutationis erroneæ, sicut nos scimus hæresim Arianam cœpisse Anno Domini 324. hæresim Nestorianam Anno

no Domini 431. hæresim Eutychnam Anno Domini 448. hæresim Macedonianam Anno Domini 360 hæresim Manichæorum Anno Domini 277. hæresim Pelagianam Anno Domini 405. hæresim Lutheranam Anno Domini 1517. hæresim Zvinglianam Anno Domini 1525. Post alios duos Annos hæresim Anabaptistarum, qui partem majorem Lutheranorum ad se traxerunt: Item hæresim Calvinianam An. Domini 1538 & aliis sæculis infra indicandis.

NON POSSUNT SECUNDO designare locum, ubi primò fides Catholica defecerit ac immutata fuerit, sicut nos scimus Arrianismum coepisse in Ægypto, Nestorianismum in Thracia, Samolatenismum Antiochiæ; Manichæismum in Persia, Lutheranismum in Saxonia, &c.

Imò certum est, quòd post primos 500. annos (quibus etiam Calvinus
testa-

testa-
rupta
Greg
ejus
encis
glia
celeb
Gene
(quo
patec
& Ce
nifel
& O
mar
fuit
I
cer
vixit
in C
tem
I
I I.
mag

testatur suprà, v. guisse fidem incorruptam) Romæ & alibi, totus Orbis Gregorio Magno adhæserit, ut patet ex ejus Epistolis datis ad Episcopos Orientis, Hispaniæ, Africæ, Siciliae, Angliæ. Item post Gregorii obitum, celebratum est Concilium sextum Generale post annum Domini 670. (quod etiam adversarii recipiunt, ut patet ex Confessione Tigurinorum & Centuriis) ex quo Concilio manifestè colligitur, totum Orientem & Occidentem cum Agathone Romano Pontifice & Ecclesia Romana fuisse conjunctum.

Idem etiam Beda, (qui factus Sacerdos circa annum Domini 701. vixit ad Annum Domini 776. ut est in Chronologia Gaulterii) de suis temporibus testatur.

Idem testantur *Centuriatores cent.* I I. c. 2. col. 27. quid dicunt Hungaros magna ex parte conversos circa

An-

Annum Domini 984. & Episcopos illis datos à Romano Pontifice fuisse confirmatos, petente hanc confirmationem Sancto Stephano Rege Hungariæ Catholico, testibus iisdem.

Idem subsequuta ætate testatur Bernardus Abbas Claravallensis, affirmans suis temporibus, hoc est, circa Annum Domini 1150. Romano Pontifici adhæsisse totum Occidentem & Orientem, item Franciam, Germaniam, Angliam, Iberos & plurimas barbaras Nationes, lib. 2. Vitæ Bern. c. 7.

Eandem fidem Catholicam durâsse circa tempora Calvinii & Lutheri, patet ex ipsorum testimonio, nam fatentur se ex Catholica Ecclesia prodissse. Lutherus enim *lib. de Angulari Missa*, fatetur se fuisse Monachum Catholicum & Missas celebrâsse per Annos 15. seriò ac devotè. Et *lib. contra Anabapt.* ait à Papatu etiam

am ad sele bonum Christianum
pervenisse. Calvinus è Catholica
Parochiâ, ad Genevensem Cathedram
transiit.

Ergo perpetuâ successione ad tem-
pora Lutheri & Calvini duravit Ec-
clesia Catholica per orbem latè dif-
fusa: Consequenter nec locus nec
tempus ostendi potest ejus primæ de-
fectionis ac mutationis.

NON POSSUNT TERTIO
auctorem hujus defectionis dicere,
ut nos assignamus Arrium, Nesto-
rium, Macedonium, Pelagium, Ma-
netem, Donatum, Eutychetem, Berē-
garium, Huss, Lutherum, Zvinglium,
Calvinum, Brentium, &c. Hinc neq;
nos ab illo auctore appellârunt
particulari nomine, ut illi ab Arrio
Arriani, à Nestorio Nestoriani; &
Lutherani à Luthero &c. dicuntur.

NON POSSUNT QUARTO
ostendere, in quo fides ac Ecclesia

Ca-

Catholica quocunque illo authore defecerit, quòd novum dogma docuerit, cùm nullum dogma fidei Catholicæ sit, quòd non fuerit antiquitus, quod patet tum ex confessione Magdeburgensium in suis centuriis, ut supra retuli; tum ex Illyrico, qui omnia nostra dogmata in omnium etiam antiquissimorum Patrum libris invenit, & hîc ult. §. ostendetur.

NON POSSUNT QUINTO ostenderre, quis primò deficientem Ecclesiam ex authoribus fidei incorruptæ oppugnaverit, & velat noviter ortam impetiêrit; vel quæ contra illam ejusq; novam doctrinã coacta Concilia Generalia, sicut scimus Arrianos mox oppugnatos ab Athanasio, Hilario, Silvestro, à Concilio Nicæno; Nestorii hæresim oppugnatam à Cyrillio, Epiphanio, Cœlestino, & Concilio Ephesino; Hæresim

Mace-

Macedonii à Græcis Patribus & Concilio Constantinopolitano; Eutychem à Concilio Chalcedonensi; Lutherum & Calvinum à Tridentino & omnibus Academiis Catholicis & Doctoribus quàm plurimis.

Infero.

Cùm nec tempus, nec locus, nec auctor, nec punctum defectionis ac erroris in fide Catholica ostendi possit; falsò ergo, & arbitrariè imò malevolè dicunt hæresiarum illam defecisse, errâsse.

*§. III.**Argumentum Tertium.*

Quo Ecclesiam Catholicam non defecisse, nec errâsse probatur.

Quia debet esse aliqua fides, de qua Christus Petro dixit, *Rogavi ut non deficiat fides tua.* Ergo debet esse fides aliqua non deficiens, & in qua salvantur, quicunq; à tempore

poribus Apostolorum hucusque salvantur, consequenter, quæ à temporibus Apostolorum hucusque duravit sitq; duratura.

Sed nullorum hæreticorum fides, fides potest dici *Non deficiens* seu cui quadret illud promissum, *Non deficiet fides tua*; nec ullorum hæreticorum fides duravit à temporibus Apostolorum hucusque; nec alia fides superest, de qua possit id luculentius ostendi id quod in Maggiore positum, nisi de Catholica fide.

Ergo nulla alia præter Catholicam est illa fides non deficiens & hucusque durans ac durata.

In subsumpto tota vis, quod manifestè hic ostendo :

Probatur subsumptum generatim.

Quia à temporibus Apostolorum ad Lutheri tempora fuerunt ad minimum ducenti hæresiarchæ (ut

ex Hist
verla
tissim
bus, R
tamen
quàm
cerun
tùm re
& E
Husio
Arria
jam p
C
qui li
diver
num
circa
lib. 3
extin
Co
lib. de
ex qu
in P/a

ex Historiis Ecclesiasticis patet) & diversarum hæreticorum familiarum potentissimis Patronis, nempe Imperatoribus, Regibus, Scriptoribus suis nixæ, tamen ante Lutherum ex illis plusquam ducentis hæresibus omnes defecerunt, omnes extinctæ, ita ut tantum reliquæ fuerint Nestorianorum & Eutylianorum in Oriente, Husitarum in Boëmia, & aliquid Arrianorum in Polonia, ex qua hi jam penitus eieci.

Confirmatur id ex Theodoro, qui *lib. de hæret.* septuaginta & sex diversas hæreses ad sua tempora numerat, (vixit autem Theodoretus circa annum Domini 423.) tamen *lib. 3. ejusdem operis* dicit omnes illas extinctas paucis relictis.

Confirmatur & ex Augustino, qui *lib. de hæresibus* numerat 88. hæreses ex quibus plurimas interisse testatur in *Psalm. 57.*

Probatum subsumptum argumentum
in Particulari :

Nam Primo Seculo ad Annum Domini 100. emerferant hi hæretici: Simon Magus, à quo Simoniaci, Pseudoapostoli, Ebionitæ, Cherintiani, contra quos S. Joannes scripsit Evangelium, Nicolaitæ, de quibus in Apocalypsi, Thebuciani, Menandriani, Alexander Ærarius à Paulo Satana traditus ob fidei desertionem, Hymentæus, Philetus, de quibus 1. *Timoth.* 1. 20. & 2. *Timoth.* 2. 18. Diotrophes At horum brevi extinctorum vix nomina sciuntur, non tantum fides non duravit aut durat.

Seculo Secundo ad Annum Domini 200. hi fuere hæretici, Saturniani, Basilidiani, Carpocratiani, Valentiniiani, Gnostici, Antitacti, Nazoræi, Ophitæ, Cajani, Sethiani, Prolemaitæ, Secundiani, Marcitæ, Heracleonitæ, Cerdonistæ, Marcionistæ, Lucanistæ:

Appellitæ, Montanistæ seu Cata-
 phryges, Quintiliani, Alcodrogitæ,
 Pattalorynchitæ, Tatianistæ seu En-
 cratitæ, Severiani, Archontici, Adami-
 tæ, Quartadecimani, Theodotiani,
 Peputiani, Artorytæ, falsi Martyres.
 At horum & fides & memoria perit,
 & non citò exorta interiit.

Sæculo tertio ad Annum Domini
 300. hæc fuere hæreses & Sectarii:
 Tertullianistæ, Symmachiani, Arabi-
 ci, Agrippiniani seu Rebaptizantes,
 Homousiastæ, Origenistæ, Metan-
 gismonitæ, Elcesaitæ seu Sampstæi,
 Valestii, Novatiani, Hydroparastatæ,
 Patropasiani, Angelici, Apostolici
 seu Apotactici, Chiliastæ seu Mille-
 narii, Samosatani, Manichæi, Apoca-
 ritæ, Hieracitæ, Abstinentes, Cubrici.
 Quot & quanta nomina! aut ubi eo-
 rum fides? non diu duravit, non ci-
 tò post Apostolos nata.

Sæculo quarto ad Annum Domini

N

400.

400. hi hæretici vixere: Donatistæ,
 Meletiani, Arriani, Collutiani, Cir-
 cumcelliones, Antropomorphitæ,
 Marcelliani, Photiniani, Macedonia-
 ni, Asturiani, Acatiani, Eustatiani,
 Aëriani, Eunomiani, Troglodytæ,
 Messaliani, Luciferiani, Hypsistarii,
 Antihomousistæ, Eupsechiani, A-
 gnoitæ, Apollinaristæ, Colliridiani,
 Seleuciani, Priscillianistæ, Procliani-
 tæ, Helvidiani, Jovinianistæ, Sabba-
 tiani, Campenses, Discalceati, qui nu-
 dis pedibus incedendum dicebant,
 non ut carnem affligerent, sed quòd
 sibi applicarent dictum Moyfi, *Sol-
 ve calceamentum de pedibus tuis.* Exod.
 3. 5. At horum fides evanuit, &
 nomina computruere.

Seculo quinto Ad Annum Domini 500.
 fuerunt hæretici hi Pelagiani, Abe-
 loitæ, Nestoriani, Acephali, seu hæsi-
 tantes, Eutychiani, Pacificatores seu
 Tepidi, Prædestinati, Angelitæ, Vigi-
 lan-

lantia
 Manic
 Faulst
 Theod
 Tharse
 Diolco
 Graph
 At hi u
 na & fi
 Secul
 600. h
 Se&æ,
 nitæ, T
 thelitæ
 ditæ, C
 babbid
 quem
 evanue
 Secul
 700. f
 machi,
 terpret
 phrones
 curat

antius, Secundinus, Fortunatus, Felix
 Manichæus, Maximinus, Coelestius,
 Faustus, Petilianus, Avitus, Vitalis,
 Theodorus Mopsuestenus, Diodorus
 Tharsensis, Pseudomoyfes Cretensis,
 Diolcorus, Timotheus Ælurus, Fullo
 Graphæus, Philoxenus, Deuterius.

At hi ubi sunt? ubi eorum nomi-
 na & fides? quàm tardè emerferunt?

Sæculo sexto ad annum Domini
 600. hi hæretici: Eutylianorum
 Nestoræ, Severiani, Theopaschistæ, Gai-
 nitæ, Tritheitæ, Thenistiani, Mono-
 helitæ, Jacobitæ, Barfaniani, Tetra-
 litæ, Chrystoliti, Cononitæ, Conto-
 pabditæ, Aphtartodocitæ. Sed hi
 quemadmodum fumus cum sua fide
 vanuère.

Sæculo septimo ad annum Domini
 700. floruerunt hæretici: Gnos-
 tichi, Armenii, Lampetiani, falsi in-
 terpreses, Paganizantes seu Ethno-
 chrones, etsi hos etiam sub

tertio referat Genebrardus: Agi-
 nenses, Maronitæ, Charurgitæ
 Theoragnoſtæ, Agonichitæ, Theo-
 doſiani, Agareni, Chazinarii, Thne-
 ropſychitæ, Mahometes, Pyrrhu
 Conſtantinopolitanus, Sergius, Cy-
 rus Alexandrius. Sed hi fuère, non
 funt, perit cum ſonito memoria ſi-
 desq; illorum.

Seculo octavo ad Annum Domini
 800. hæretici hi viguère: Iconoma-
 chi, Aſingani ſeu Pauliciani, Feliciani
 Agonyclitæ, Albanenſes, Bagnolen-
 ſes, Chriſtianocategori, Aldebertus
 Clemens Scotus, Felix Urgellitanus.
 Et hi cum fide interiære.

Seculo nono ad Annum Domini
 900. hi erupère hæretici: Claudius
 Taurinenſis, Godeſcalcus, Theodorus
 Aſia, Bertramus, Fredevardus eque-
 Photius Græcorum Schiſmaticorum
 antefignanus, Græcorum hæreſi-
 de Proceſſione Spiritus Sancti.

horum
 Sacra

horum fides serò nimium post Apo-
stolos exorta, validè à Patribus op-
pugnata, à Conciliis expugnata.

Sæculo decimo ad Annum Domini
1000. teste Genebrardo novi Antro-
pomorphitæ exorti in Italia: quæ-
dam item Manichæorum Secta Phi-
lopolim translata. Schisma Græco-
rum contra Latinos, Sed primorum
& secundorum nec vestigia super-
sunt: Græci pœnas schismatis dede-
runt, captâ à Turcis Constantinopo-
li diebus Pentecostes.

*Sæculo undecimo ad Annum Domi-
ni 1100.* hi hæretici: Berengariani;
Reordinantes, Vecilini, Bongomi-
li, Henriciani, Incestuosi, Recentes
Nicolaitæ, Michael Cæularius, He-
ribertus, & Lisaius, Guibertus. Sed
postremorum nec nomen exstat, ne-
dum fides. Berengarius verò (teste
Genebrardo, Spencæo, &c.) animam
agens resipuit, fidem Catholicam de
Sacramento Altaris protestatus.

Seculo duodecimo ad annum Domini
1200. hi hæretici: Petrobrussiani,
 Clancularii, Arnoldistæ, Henriciani,
 Patareni, seu Publicani, Pseudoapo-
 stolici, Adamitæ auctore Tandemo,
 Valdenses seu Pauperes de Lugdu-
 no, Hæretici de Barulo, Infabbatari,
 Albigenes, Correrii, Petrojoanni-
 tæ, Eudon de Stella, Gilbertus Por-
 retanus, Petrus Abailardus, Marfilius,
 Paduanus, Durandus de Valdach. Sed
 nec nomina horum audiuntur, nec
 fides.

Seculo decimo tertio ad annum Do-
 mini **1300.** hi hæretici fuere: Flagel-
 lantes, Bajolenses, Concordenses,
 Raymundus Lullus, Almaricus, Da-
 vid Dinantius, Gvilelmus de S. amo-
 re, Desiderius, Longobardus, Gerar-
 dus Sagarellus, Hermannus Italus.
 Periêre & hi cum fide sua.

Seculo decimo quarto ad annum Do-
 mini **1400.** hi hæretici: Beguardi seu
 Begui-

Begui
 Turel
 VViel
 Lolhat
 Bonon
 trus de
 macan
 Guilel
 vinus.
 post Ap
 tuit, cū
 deficiet
 Sec
 mini
 ta au
 1401
 Praga
 lus, Pr
 Roatic
 rebite
 cus, M
 Behar
 nus Ri
 cum fi

Seguini, Dulcinista, Templarii,
 Turelapini, Fratricelli, Joannes
 VVicleff, Bertholdus de Borbach,
 Lolhardus Valterus, Jacobus Justii &
 Bononatus, Michael de Cesena, Pe-
 trus de Cugneris, Richardus Ar-
 nacanus, Bartholomæus Iauovezius,
 Guilelmus Albus, Marsilius Pata-
 rinus. Quàm non citò illorum fides
 post Apostolos orta! certè nondum
 fuit, cùm Christus Petro diceret, *Non
 deficiet fides tua.*

Sæculo decimo quinto ad annum Do-
mini 1500. hi fuere hæretici: Husfi-
tæ auctore Ioanne Hufs, qui anno
1401. se prodidit. Hieronymus de
Praga, Petrus Dressensis seu Iacobel-
lus, Pragenses & Orphani, Ioannes
Roatus, Ioannes de Roclesana, O-
rebitæ duce Bedrico, Nicolaus Gale-
cus, Matthæus Palmerius, Ioannes
Behaim, Petrus de Osma, Herman-
nus Rissuich. At ubi latuit tam diu ho-
rum fides?

Sæculo

Saculo decimo sexto ad Annum Do-
mini 1600. hi hæretici prodiere: Lu-
therani, Antilutherani, Semilutherani,
Zuingliani, Calvinistæ, Carolsta-
diani, Seruetiani, Anabaptistæ, Oslan-
drini, Semioslandrini, Trinitarii seu
Deistæ, Antitrinitarii, Authotheani,
Illyricani, Jenenses, Campanistæ,
Sfencfeldiani, Antisfencfeldiani, Ubi-
quistæ seu Brentiani, Ansdorsiani,
Biblistæ, Justificatorii, Pastillarii, In-
terimistæ, Adiaphoristæ, Majoristæ,
Clancularii, seu Hortenses, Bacularii,
seu Stefferi, qui alia arma præter ba-
culû terre nefas ducebant, Tropistæ,
Doemoniaci, Antidoemoniaci, Infer-
nales, Effrontes, Adestenarii, Stancar-
riani, Antistancariani seu Musculani,
Antinomi, Athei, Scripturarii, Pasto-
ricidæ, Laicocephali in Anglia, Uncti
in Surria comitatu Angliæ, Illumi-
nati, Novi Samosateni, &c. Hæ hæ-
reses quàm non citò post Apostolo-
rum

rum tempora ex orco emersere nondumerant, cum Christus promissit Petro, *non deficiet fides tua.* Sed ut non citò sunt exortæ, sic plurimæ jam extinctæ.

Nam Lutherani vix nati arescere cœperunt. Cœpit Lutheri Secta Anno Domini 1517. Sed vix septem annis pacificè duravit: Nam Anno Domini 1525. Zuinglius, & post hunc intra biennium Anabaptistæ majorem partem Lutheranorum ad se pertraxerunt à Luthero: Qui verò adhæserunt Luthero, vix ulli puri reperiabantur Lutherani, de quo graviter conqueritur Illyricus in Præfationibus omnium Centuriarum.

Nec Zuinglii Secta diu pacificè stetit. Nam Calvinus Anno Domini 1538. surrexit, qui ita invaluerat, ut vix pauca Helvetiorum oppida Zuinglianis reliquerit.

Calvinistæ etiam per Libertinos

in Gallia, per Puritanos in Anglia, per
Samofatenos in Transilvania, & per
Trinitarios ad paucitatem redigi
cœperunt. Nec ipse Calvinus suæ
Sectæ diuturnitatem pollicitus, ut
suprà ex illo retuli.

Infero ex dictis hoc Paragrapho:

Cùm ex una parte prædictæ hæreses non
sitò post Apostolos emerferint ac plurimæ
jam ex illis defecerint, senlimq; aliæ, pau-
cæ residuæ deficiant; manifestum est; non
illis nec illorum fidei promissum à Chri-
sto, *Non deficiet fides tua:*

Cùm item ex altera parte, & suprà non
nihil, & infra ostendendum sit ex colla-
tione fidei Catholicæ nunc vigentis cum
ea quæ viguit proximo Apostolis tempore,
quod fides Catholica eadem nunc duret,
quæ primis illis sæculis floruit, nec ejus
defectionis tempus locusvè, vel punctum
auctoryè dici possit; alia verò fides non su-
persit, de qua possit meritò dici, ei esse
promissum, *Non deficiet fides tua;* manife-
stè inferitur, fidem Catholicam illam esse,
de

de qua illud promissum Christi intelligatur:
Ergo falso sibi suisque contrariam haresiar-
chæ persuasere.

Addo, hereticis hinc exprobrandum esse.

Vel cum Tertulliano lib. de Præ-
script. *Qui estis vos? unde &
quando venistis? ubi tam diu latuistis?*

Vel cum Augustino lib. 3. contr.
Donatist. de Baptism. c. 2. *Si perit Ec-
clesia, unde ergo Donatus (dicam ego,
Lutherus, Calvinus, &c.) apparuit?
de qua terra germinavit? ex quo mari
emerfit? de quo celo cecidit?*

Vel cum Hieronymo Epist. ad
Pammachium: *Quisquis assertores no-
vorum dogmatum, quaesote, ut parcas Ro-
manis auribus, parcas fidei, que Aposto-
lico ore laudata (Rom. I.) est. Cur post
quadringentos annos & amplius, docere
nos niteris, quod ante nescivimus? Usque
in hanc diem sine vestra ista do-
ctrina mundus Christianus fuit.*

Hæc ille.

§. IV; Quar-

S. IV.

Quartum Argumentum.

Quo falsitatis convincuntur hæretici, Ecclesiam defecisse ac errasse blaterantes.

Argumentum hoc instituam per dilemmata, per sequelas absurdas, per interrogationes, per contradictiones.

I. DILEMMATA.

Contra hanc hæreticorum calumniam.

PRIMUM:

Vel creditis eam infallibile, quod Ecclesia Catholica defecerit, vel tantum id opinativè dicitis, vel ex malevolentia ac pertinacia. Si ultimum, vos ipsos condemnatis. Si tantum id opinativè asseritis. Ergo id incertum & fallibile est, & posset fieri, ut defecto falsum sit quod opinamini (nam opinioni potest subesse falsum) aut saltem probabile esset per oppositas rationes etiam oppositum (ut

&

& in aliis opinionibus) consequenter tunc sententiam probabilem vobis oppositam prudenterq; sequeremur, & immeritò à vobis impugneremur. Si verò id ceu infallibile creditis & fide Divinâ, ubi id revelatum in Scriptura? Maximè cum in primo hic ex Scriptura ostenderimus Christi Ecclesiæ indefectibilitatem.

SECUNDUM: *Vel in omnibus Ecclesia Catholica erravit ac defecit, vel tantùm in aliquibus: Non in omnibus, quia id nec ipsi adversarii dicunt; saltem enim non errat in Symbolo Apostolorum, quod nobiscum recipiunt hæretici. Non etiam in aliquibus; Quia si quæ essent, essent illa, in quibus dissentit ab hæreticis. Sed in his non errat, quia supra Deceptâ Quartâ ostensum est, in illis potius errare hæreticos & clarissimè Scripturæ Sacræ opponi, imò & toti antiqui-*

tiq̄itati, ut obiter supra dictum, & infra fusius ex Patribus confirmabitur. *Ergo in nullo.*

TERTIUM : *Vel solus Lutherus, Zvinglius, Calvinus,* tam erant oculati & intellectu perspicaci, ut adverterent defectiōnem ac errorem Ecclesiæ; *vel non solus. Sinon solus;* Cur ergo nullus alius proximis ei temporibus vel antiquioribus se opposuit Ecclesiæ Catholicæ ex illis, in quibus & scientia major, & amor veritatis, item amor salutis, ac animarum zelus, veræq; sanctitatis indicia eluxere? Cur nihil contra illam sed pro illa potius Augustinus tanti viri ingenii? Cur nihil Hilarius, aut Hieronymus, de quo illud apud Augustinum est Elogium: *Nullus hominum scivit, quod Hieronymus ignoravit?* Cur nihil consequenti ætate doctissimi juxta ac sanctissimi, Beda, Damascenus, Germanus Constanti-

Constantinopolitanus, Alcuinus, qui octavo sæculo vixere? Cur sequentibus sem sæculis celebria illa capita, Magister sententiarum, Anselmus, Euthymius, Petrus Damiani? Cur postea Bernardus, Rupertus, Thomas le Aquino; Bonaventura, Scotus, Aensius, ejus erroribus se non opposuere? *Quod si solus tam oculatus fuit Lutherus aut Calvinus; &c.* mirum est profecto, prædictos sanctos totius orbis judicio doctissimos in tenebris fuisse, & in Ecclesia falsa sibi suæq; saluti non consuluisse & aliorum: mirum, hanc Ecclesiam teste ipso Lutero & Calvino protulisse sanctos, ut supra memini; cum sanctitati veræ, fides vera pro fundamento sit præsupponenda.

QUARTUM: *Vel tunc defecit Ecclesia Catholica, cum Lutherus, Calvinus aliiq; in ea adhuc fuere, vel postquam illam deseruere, vel antè.*

si

Si tunc, postquam ex illa abiere: Ergo veram Ecclesiam deseruere & fidem veram, & sic manifestè lunt apostatæ. *Si ante illos*; tunc id in primis est contra Lutherum, qui etiam postquam ab Ecclesia Catholica defecit, in Papatu veram esse Christianitatem (ut dictum supra) & veros fidei articulos esse dixit. Est etiam idem contra Calvinum, quia hic eo ipso quòd ut verum Christi Apostolum supra prædicet Lutherum, ejus doctrinam proximè dictam approbat: Est item contra utrumq; aliosq; omnes hæreticos; quia deberet dici (ut supra monui) tempus, locus, auctor, punctum defectionis; quod nequeunt ostendere. *si tunc* cum adhuc in Ecclesia Catholica persisterent: tunc præterquam quòd proximè dicta contra secundum hujus dilemnatis punctum possint contra Lutherum & Calvinum repeti; in-
super

super contra Calvinum additur, qui cum dicat fuisse semper Ecclesiam, sed invisibilem latuisse; unde nos etiam convincet, quod etiam inter Catholicos Ecclesia hæc invisibilis non latuerit etiam tunc, dum in ea maneret? Imò & post?

QUINTUM Simile priori, sed aliter instauratum: *Vel pridem Ecclesia Catholica defecit; vel non pridem, si pridem;* Ergo incusari posset Providentia Dei; quod tamdiu, scilicet ad Lutheri aut Calvini tempora tot hominibus non providerit de medio salutis tam necessario, nempe fide, sine qua qui est, seu *Qui non crediderit, condemnabitur.* Marc. ult. Cum tamen I. Timoth. 2. 4. dicat Paulus, quod Deus velit homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Si verò non pridem defecit: dic primò; quando? ubi? in quo? Secundò: Potestne dici Ecclesia defecisse unquam

quam, quæ semper eadem fidei dogmata & mysteria docet docuitque? a quo autem ex antiquis dogmatibus nostra fides defecit? Confer ea quæ ultimo loco ex Patribus afferam testimonia.

II. Adduntur duo DILEMMATA.

Primum:

Demus defecisse ac errasse Ecclesiam; hæc deficiente ac errante, *vel aliqui ante Lutherum & Calvinum salvabantur, vel non. si salvabantur, cum non crederent adhuc sic, prout Lutherus & Calvinus docuit, quia Calvinus & Lutherus adeoq; eorum fides nondum fuerat. Sequitur primò. Ergo illi aliqui ante Lutherum & Calvinum viventes potuerant sine fide Lutheri & Calvini salvari. Ergo & modò post Lutherum & Calvinum possent sine eorundem fide salvari (semper enim*

una

ana eademque fides requiritur ad
 salutem.) Imò cum hac non possent:
 Quia si quis potest salvari non in fi-
 de Lutheri & Calvini (ut est conce-
 sum de viventibus ante illos) non
 potest salvari in fide Lutheri & Cal-
 vini; tum quia posset quis salvari in
 duplici fide contradictoria; tum quia
 alias posset quis salvari etiam in qua-
 cunque fide atque sic etiam posset
 salvari in fide credente fidem Lu-
 theri & Calvini esse falsam, damna-
 bilem & damnantem; quod est con-
 tra adversarios. *sequitur secundò*, Si
 salvabantur aliqui ante hos hæresiar-
 chas, fidem salvantem ac veram de-
 fecisse & non defecisse; Non quia alias
 fides falsa salvasset; defecisse juxta
 adversarios. Non potest etiam dici,
 quòd ante Lutheri & Calvini fidem
 nemo salvabatur; quia id sine fun-
 damento & scripturæ contrarium,
 quæ sine restrictione temporis cer-
 ti, uni.

ti universaliter dicit: Multi venient ab Oriente & Occidente, & recumbent cum Abraham, Isaac & Jacob in Regno Patris mei. Matth. 8. II. Ergo si salvabantur aliqui, cum sine fide vera non potuerint salvari, non defecit tunc fides vera.

Secundum.

Si erravit Ecclesia vera Christi, sequitur quod errat & Lutherana & Calviniana aliorumq; Ecclesia. Quia eorum Ecclesia *vel est vera, vel falsa: si falsa, tantò magis errat: si vera, vel est eadem cum illa vera Christi Ecclesia, & sic, ut illa secundum te errat, ita & hæc; vel alia: & sic etiam multò magis errat; quia nequit alia esse à vera Ecclesia, quin erret. Quod si dicas, aliam esse à deficiente: INFERRAM, Ergo est eadem cum Ecclesia vera, quæ fuit proximè à temporibus Apostolorum, seu qualis fuit temporibus Apostolorum. Sed adhuc stat argumentum.*

mentum. Quia hæc ipsa secundum
e defecit & erravit, unde ergo col-
liges hæreticorum Ecclesiam simili-
ter non errare. Aut *si non*: quare
ergo non coincidit fides illorum
cum ea quæ viguit proximis Apo-
stolorum temporibus, ut patebit ex
Patrum testimoniis *ultimò* §. affe-
rendis?

III. *Contradictoria in hac Calumnia.*

I.

Ecclēsia ut dicatur actu errare,
debet actu durare. (Quia actualis
realis error debet convenire actuali
reali subjecto.) Ergo siquidem Ec-
clesia quæ duravit tempore Aposto-
lorum & post tempora Apostolorum,
secundum hæreticos errat, *durat*
hæc Ecclesia. (INFERO) Ergo
non errat: Quod contradictorium sic
probo: *Vestra Ecclesia non fuit tem-*
poribus & à temporibus Apostolo-
rum; Nam ista quæ fuit à tempori-
bus

bus Apostolorum errat; vestra autem secundum vos non errat. Ergo vestra non fuit à temporibus Apostolorum. (JAM SIC ARGUO:) vestra, quæ non fuit à temporibus Apostolorum, non errat secundum vos. Ergo hoc ipso errat: quia hoc ipso est novitiæ & ficta, quia non fuit temporibus Apostolorum. Adedque veræ fidei adversatur, & errat. (IN FERO NUNC:) Ergo nostra non errat. Quia ex oppositis opposita inferri debent. Si ergo ex eo, quia vestra non fuit à temporibus Apostolorum, errat; Ergo nostra quia fuit à temporibus Apostolorum, non errat. Ergo fuit vera illatio: Hæc Ecclesia, quam dicitis errare, durat ab Apostolorum temporibus, Ergo non erret; seu errat secundum vos, in re ipsa non errat, quia hoc ipso quod fuit Apostolorum temporibus, & ab Apostolorum temporibus duret, non con-

via-

vint
temp
go &
2.
am ve
Papat
nucle
illo re
Quom
qua su
—
IV. A

SIEc
null
dem.
lis fut
tholic
alia e
nec C
tholic
am err

vincitur seu contraria Apostolorum temporibus, tunc enim fuit vera, Ergo & nunc.

2. Lutherus ait defecisse Ecclesiam veram & fidem; dicit tamen in Papatu esse veros articulos fidei & nucleum Christianitatis, ut supra ex illo retuli: an hæc coherent tecum? Quomodo enim deficit ac errat, in qua sunt veri articuli fidei?

IV. Absurda Sequela ex hac hereticorum Calumnia,

Prima.

SI Ecclesia vera defecit, sequitur nullam dari Ecclesiam, nullam fidem. Quia sublatâ verâ fide (qualis fuit secundum adversarios Catholica antequam deficeret) nulla alia est vera; & sic nec Lutherana, nec Calviniana, quia neutra est Catholica illa. Aut si illa est, ergo etiam errat, utpote eadem cum illa jam

secun-

secundum te errante. Item si illa est, cur non coincidit ejus fides cum ea quæ viguit primis incorruptæ fidei temporibus, quod colligetur ex ultimo S. hujus questionis ubi antiquissimorum Patrum testimonia ostendent fidem veterem ab hæreticorum novitia esse distinctissimam.

secunda. Sequeretur ex hac Ecclesiæ defectione non verè prædictum ab Osea de Ecclesia c. 2. 19. *Sponsabo te mihi in sempiternam;* cum tamen teste Paulo ad Ephes. 5. 32. *Indissolubili vinculo sibi Christus Ecclesiam desponsarit,* quam etiam indissolubilitatem significat Matrimonii inter Christianos; indissolubilitas

Si Ecclesia errat, sequeretur cum Ecclesia, juxta Christi promissionem Joan. 14. 17. *manere in æternum Spiritum veritatis & non manere;* qui non est Spiritus veritatis, ubi error.

Item sequeretur, quòd idem Spiritu

ritus
Ecclesi
(quia i
& non
omnis
Iter
cem no
prædi
Porte in
tam, M
tua, Lu
fructu
Eg^s vol
que ad
ult. v. 2
ter Ecc
& fide
Deo, 1
Qua
imme
18. 1
velut

itus Veritatis Ecclesiæ promissus
 Ecclesiam doceret *Omniem Veritatem*,
 quia id Christus promissit Ioan. 16.)
 & non doceret omnem, quia non est
 omnis Veritas, ubi aliquis error.

Item sequeretur Christum vera-
 rem non esse in promissis, tum s præ
 prædictis, tum etiam cum dixit
Porte inferi non prævalebunt adversus
eam, Matth. 16. 18. *Non deficiet fides*
tua, Luc. 22. 22. Item gratis & sine
 fructu idem promississet iuxta Ecclesiæ;
Eg. vobiscum sum omnibus diebus us-
que ad consummationem seculi. Matth.
 ult. v. 20. Imò quomodo cum illa es-
 set Ecclesia, quæ à Christo defecisset
 & fide, sine qua impossibile est placere
 Deo. Hebr. 11. 6.

Quarta. Si Ecclesia errat, sequitur
 immeritò terrere Christum Matth.
 18. 17. *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi*
velut Ethnicus & Publicanus, Quis-
 que

que enim posset contra illam excipere ut errantem.

*V. Quæstia contra ejusmodi
Calumniatores.*

Primum.

SECTarii se putant non errare, dum dicunt se credere quod est in Scriptura, etsi non omne recipiant quod est in Scriptura ut illud 2. ad The Gal. 2. I 5. *Tenete Traditiones quas didicistis sive per sermonem, sive per Epistolam apostolicam*: Quomodo ergo errare dicunt Ecclesiam Catholicam, dum hæc credit omnia quæ in Scriptura credenda proponuntur, etiam recipiendo Traditiones præd. Etoloco à Paulo commendatas? Quis magis errat, an qui totam Scripturam recipit etiam cum Traditionibus in Scriptura commendatis, an qui Scripturam sine Traditionibus ibidem commendatis?

Secun-

Secundum. Cui potius credendum
suadeat ratio, an uni Luthero vel Cal-
vino dicenti Ecclesiam defecisse ac
errasse; an orbi & doctissimis per
orbem universitatibus, Doctoribus,
Scriptoribus vitæ ac fidei inculpatæ,
qui eam deprædicant & amplectun-
tur ut illibatam, ut Apostolicam, ut
incorruptam, quorum etiam plurimi
pro ea fortunas, vitam & sanguinem
per tot jam sæcula profundunt?

Tertiò. Quomodo Ecclesia defecisse
dicatur, quæ cum iisdem semper fi-
dei articulis (ut infra patebit) per
orbem latius semper hucusque à
temporibus Apostolorum propagata
in Oriente & Occidente, in floren-
tissimis Europæ Regnis, in Africa, A-
sia, novissimè in Indis, Japonia, Bra-
silia, Æthiopia, vastissimo Sinarum
imperio, ubi nulla inter Ethnicos
alia propagata fides nisi Catholica,
adhæc eadem à multis sæculis diu

floruit viguitq; in iis ipsis locis, in
 quæ non pridem post Lutherum &
 Calvinum irrepsit hæresis; nam &
 Angliæ regnum Catholicum fuit ab
 anno Domini 604. (quo est ab ido-
 lolatria ad Christi fidem sub Gre-
 gorio Magno conversa) ad Henricum
 VIII; & Svecicum per tot sæcula
 habuitq; tot Reges Catholicos &
 Sanctos Ericum, Olavum, &c. ad
 Germania tota, ut supra retuli es-
 auctoribus.

Hactenus Argumentum quartum vari-
 intortum in hostes.

§. V.

Quintum Argumentum.

Quo probatur falsò ab hæreticis
 tribui Ecclesiæ defectionem ac
 errorem.

Quia Ecclesia Catholica semper
 retinuit at retinet notas, pro-
 prietates ac indicia veræ Ecclesiæ
 quibus

quibus
 Sectar
 tempe
 non d
 Vis
 ex alic
 nosci
 quin q
 clesie
 Ant
 nem m
 clesie
 indic
 legis
 mul f
 evide
 lud P
 villa fa
 Prima
 E St
 fur

quibus è contra carent Ecclesiæ
Sectariorum. Ergo Ecclesia Catholica
semper fuit vera Ecclesia, adeòque
non defecit nec erravit.

Vis Consequentie patet: Quia debet
ex aliquibus notis ac indiciis inter-
nosci Ecclesia vera à non vera; alio-
quin quomodo sciri posset, cui se Ec-
clesiæ quis aggregare deberet?

*Antecedens probatur per enumeratio-
nem notarum ac indiciorum veræ Ec-
clesiæ in Catholica relucentium.* Eadem
indicia appellantur aliter à Theo-
logis *Motiva credibilitatis*, quæ si-
mul sumpta, procul dubio faciunt
evidentiam hîc moralem juxta il-
lud Psalm. 92. 5. *Testimonia tua credi-
bilia facta sunt nimis.*

I.

Prima Nota ac Indicium veræ Ecclesiæ.

Est quòd sit UNA: quæ unitas
fundatur tum in Unitate fidei
O 3 seu

seu in unione & consensu eorum, qui sunt in Ecclesia, quoad mysteria fidei quæ est una juxta Paulum ad Eph. 4. 5. Tum in unione eorundem cum Capite. Unde qui ab illa prima unitate fidei recedunt, dicuntur *heretici*; Qui ab hac secunda, *Schismatici*, maximè, cum & Christus unitati ovili adjungat unitatem Pastoris Joann. 10. 16. *Erit unum ovile & unus Pastor.*

Hanc Notam veræ Ecclesiæ esse in Ecclesia Catholica.

Patet primò; Quia in illa est *unitas fidei*: Omnes enim Catholici eandem fidem profitentur non tantum inter se, sed etiam unam & eandem cum primæva Ecclesia, ut ostendi *Decept.* 1X. ex confessione adversariorum & infra clariùs testimonio Patrum comprobabo. Qui quidem consensus & antiquitatis & orbis totius ac omnium per orbem Christianorum

Docte-

Doſtorum, certè maximi eſt mo-
menti nec poſtremum *Motivum*
credibilitatis pro certitudine ac veri-
tate Catholica.

Patet Secundò. Quia inter Catho-
licos eſt unio membrorum Eccleſiæ
cum Capite ſemperq; fuit, aded ut
nunquam ulla particularis Eccleſia
pro Orthodoxa fuerit habita, niſi
cum Romana Eccleſia & Romano
Pontifice communicaret (ut colligi-
tur ex *Hiſtoriis Eccleſiaſticis Genebrardi,*
sanderi, Baronii, &c.) Unde etiam
ab hæreticis Eccleſia Papiftica ap-
pellatur, quod nempe per orbem
totum dilatata Papæ Romano adhæ-
reat.

Etgo Eccleſia Catholica habet
hanc primam Notam veræ Eccle-
ſiæ, nempe *Unitatem, Conſenſum do-*
ctrinæ, & Unionem: Quæ quidem
eſt certa nota Regni Dei quod Eccle-
ſia eſt, & quod juxta Danielem 2. 44.

& Gabriele Luc. I. 32. Siare debet
in aeternum; Sicut regni Diabolici rui-
 turisignum est diversitas & scissio
 juxta illud Matth. 13. 25. *Omne regnum*
contra se divisum desolabitur.

Confirmatur hoc Argumentum &
 Motivum primum Credibilitatis per
 inductionem: Quia in Ecclesia Ca-
 tholica Scriptores & antiqui & re-
 centiores mirificè in rebus fidei
 conveniunt, etsi locis temporibus ac
 lingvis diversis scripserint, quod ceu
 quid Divinum observat *S. Augustinus*
lib. 18. de Civit. c. 41. Testes sunt il-
 li Patres loco & tempore distiti at in
 religione concordés, Ignatius &
 Chrysostomus Antiochiæ, Petrus A-
 lexandrinus, Athanasius ac Theophi-
 lus, Alexandriae: Macarius Hieroso-
 lymis, Proclus Constantinopoli:
 Gregorius & Basilus in Cappadocia,
 Gregorius Thaumaturgus in Ponto:
 Smyrnæ Polycarpus, Justinus A-
 thenis:

thenis, Dionysius Corinthi, Gregorius Nissa: Methodius Tyri, Ephrem in Syria: Augustinus, Cyprianus, Optatus in Africa: Ambrosius, Paulinus, Prosper in Italia: Epiphanius in Cypro: Irenæus, Martinus, Hilarius, Eucherius, Salvianus in Gallia: Ildephonsus, Isidorus, Vincertius in Hispania: Damianus, Fugatius, Beda, Iustus, Mellitus in Anglia.

Similiter Reges loco & tempore disiti, fide Catholicâ omninò concordés, Edvardus in Anglia, Ludovicus in Gallia, Hermenegildus in Hispania, Henricus in Saxonia, Venceslaus in Boëmia, Leopoldus in Austria, Stephanus in Hungaria, Casimirus in Polonia, Ericus & Olavus in Svecia, Harioldus & Fronto Reges in Dania, Donaldus in Scotia, Iosaphatus in India.

Similiter Concilia Generalia, & sapientissimæ in Europa universita-

tes loco & tempore disitæ, quàm
mirificè in rebus fidei unanimes.

E contra Hæretici

Hoc veræ Ecclesiæ signo carent :
Nam inter eos par doctrinæ fi-
dei quæ consensus nunquam fuit.
Quia (ut ait Augustinus lib. de Pasto-
ribus c. 8.) *Ecclesia est ubique una &
eadem, hæreses non eadem sed diversa.*

Certè (Staphylo teste lib. de con-
cordia discipulorum Lutheri) Lutherani
vix nati cœperunt dividi in *Anaba-
ptistas, Confessionistas, & rursus sin-
gulæ Sectæ in alias & alias usque ad
Sectas 36; mox autem numeratæ
sunt ferè centum Sectæ diversæ à
Luthero prodeutes, nempe Carol-
stadiani, qui Berengarii errorem te-
nuerunt, Brentiani qui Ubiquitatem
Humanitati Christi tribuebant, Ofs-
andrii docentes hominem justificari
justitiâ essentiali Deo, Stancariani
dicens*

dicentes Christum justificare secundum solam Naturam Humanam: *Asdorffiani* bona opera perniciosa esse docentes: *Majoristæ* censentes non salvari infantes per solum baptismum: *Antinomii* dicentes hominem ad legis Dei obedientiam non teneri: *Trinitarii* Deos tres asserentes: *Dæmoniacci* docentes, quòd dæmones post finem mundi sint salvandi: *Stebleri*, *Memnonitæ*, *Biblistæ*, *Antitrinitarii*, *Autotbeani*, de quibus vide *Genebrard*. Anno Domini 1555. En una Ecclesia, una fides!

Imò ipsius Lutheri contradictiones innumeras collegit *Cochlæus* in *Septicipite*, ubi ad finem adjecit 36. varias Lutheri sententias de sola Communionem sub utraque specie.

Calvinistæ similiter scissi, nec omnes puram doctrinam Calvinii sequuntur. Hinc ab ea puritate doctrinæ Calvinisticæ Secta *Puritanorum* in Scotia & Anglia, &c. Hinc

Hinc universaliter contra Sectarios sic inter se disidentes merito illud dicitur, quod Lutherus lib. de Votis Monasticis, ubi sic ait: *Mendacia certius dignoscere non potes, nisi quando sibi metipsis contraria sunt: à Deo enim ita ordinatum est, ut impij semper seipsos confundant, & quòd mendacia non consonent.*

I I.

*Secunda Nota & Indicium veræ
Ecclesie.*

EST SANCTITAS, Nam in Symbolo Apostolorum dicitur: *Credo Sanctam Ecclesiam.* Et certè fidem, legem ac doctrinam à Deo inspiratam ac institutam decet esse Sanctam, & nihil injustum continere quoad doctrinam etiam morum; id enim decet Sanctitatem Dei dicentis: *Sancti estote quia ego Sanctus sum.* Lev. II. 44. Et ad Ephes. I. 4. *Ele-*

git nos ut essemus sancti & immaculati
in conspectu eius in charitate.

Hæc Sanctitas consistit in fide quæ
per charitatem operatur juxta Paulum,
Gal. 5. 6. Seu bonis operibus con-
juncta per illud breviter à Psalte in-
dicatis, *Declina à malo, & fac bonum.*
Psal. 36. 27.

At fides Catholica quid non san-
ctum? Quid non Deo dignum & non
justum præcipit? Quantum à vitiis
deterret, ad bona opera perurget?

Præterea Ecclesiæ Catholicæ San-
ctitatem testantur tot Sanctorum
millia, qui in eadem floruerunt &
sanctissimè obiêrunt.

Sanctitatis studium testantur tot
millia Religiosorum utriusque sexûs
continentiam & castitatem per petu-
am Deo voventium, humana omnia
Dei amore spernentium, *Carnem suam*
cum vitiis & concupiscentiis juxta mo-
nitum Pauli crucifigentium Gal. 5. 24.

Legan-

Legantur vitæ Sanctorum, quibus si quis saltem eam fidem adhibeat, quam adhibendum legit Livium, vel Curtium, aliosq; ethnicorum Historicos; erit quod in fide & in Ecclesia Catholica suspiciat ac veneretur.

E contra hæretici

Carent hac Ecclesia vere nota: Quod, et si indubium sit, tamen

Probatur primò:

Quia nec unicum ostendent, qui in eorum fide obiens, ab orbe universo imò & parte orbis habeatur pro Sancto vel pro salvato, vel Martyre.

Probatur secundò: Quia eorum fides hoc ipso sancta dici nequit, quia bona & sancta opera excludit ac detestatur: Legis Divinæ observacionem dissuadet ceu impossibilem & damnabilem: Vota Monastica, item continentiam tantoperè in Scriptura lauda-

lauda
um c
arbitr
ut rac
Sanct
Pro
retico
est, q
& om
ex illi
Ce
tanta
lato
ut ip
nem
nis
fren
Dom
18.
Tert
Es

laudatam ac perfectioris vitæ studium condemnat : Deniq; liberum arbitrium homini adimit, quod est ut radix meriti ac demeriti, ita & Sanctitatis.

Probatur tertio: Quia ipsorum hæreticorum confessione manifestum est, quàm eorum vita abominanda & omnis sanctitatis expers, ut supra ex illis attuli.

Certè apud Norimbergenses tanta invaluerat vivendi licentia sublato Sacramentalis confessionis usus ut ipsimet ad compescendam effrenem suorum licentiam Confessionis usum revocârint, ut hoc veluti freno teneretur licentia, ut testatur *Dominicus de Soto in 3. Sentent. Dist.*

18. q. 1.

III.

Tertia Nota & Indicium veræ Ecclesie,

ESt ipsum CATHOLICÆ ECCLESIAE NOMEN. Quod

Patet primò ex Symbolo Apostolorum ab omnibus recepto : *Credo Sanctam Ecclesiam Catholicam.*

Patet secundò ex S. Augustino, qui c. 4. contra Ep. fundamen. ait : *Tenet me in Ecclesia ipsum Catholicæ Nomen, quod non sine causa inter tam multas hereses sic ista Ecclesia obtinuit.*

Patet tertio ex Cyrillo Hierosolymitano qui Catech. 18. ait : *Cùm in urbem aliquam veneris, non petas ubi sit Ecclesia, sed ubi sit Ecclesia Catholica : id enim est proprium hujus Sanctæ Ecclesiæ Matris omnium nostrum.*

Patet quartò ex Paciano Episcopo qui vixit Anno Domini 550. hic Epist. 1. ad Symphorianum ait : *Christiani mihi Nomen est, Catholici cognomen : illud me nuncupat, istud ostendit : hoc prodor, inde significor.*

Colligitur idem ex Paulo, qui de Ecclesia & fide vera illud dixit ad Romanos cap. 1. 8. *Fides vestra annun-*
tiatur

tiatur in universo mundo. Et Christus
 Marc. 16. 15. ait: *Euntes in mundum
 universum predicare Evangelium omni
 Creaturae.* Et Ps. 18. 4: *In omnem ter-
 ram exiit sonus eorum, &c.*

Ex quibus locis Scripturæ colligi-
 tur Ecclesiam Christi esse Catholi-
 cam seu universalem extendentem se
 ad omnem locum & tempus ac ad om-
 nes homines.

Porro Ecclesiam Romanam esse
CATHOLICAM, & hoc nomine
 semper gavilam esse & gaudere satis
 liquet: Quia est universalis & com-
 plexa est omnia tempora, & loca, &
 gentes. Quod ipsum

*Constat primò ex Paulo proximè
 citato, qui Romanis ait, Fides vestra
 (id est Romana) annuntiatur in uni-
 verso mundo.*

*Constat præterea ex Augustino, qui
 lib. de Pastorib. c. 8. testatur suis tem-
 pori-*

poribus ubique fuisse disseminatam
Ecclesiam Catholicam ac fidem.

Constat insuper ex Gregorio post
Augustini tempora, qui (ut supra)
testatur eandem Ecclesiam Catholi-
cam fuisse in toto orbe terrarum?
Hinc communicabat per Epistolas
cum Episcopis Orientis, Occidentis,
Africæ, Hispaniæ, Angliæ, Siciliæ.

Constat adhuc ex Beda, qui post
Gregorium vixit. Hic enim in c. 6.
Cantic. scribens idem testatur de Ec-
clesia Catholica suis temporibus flo-
rente.

Constat et ex Bernardo, qui poste-
rius vixit, nempe II 53. obiit sexage-
narius: Hic enim asserit toto orbe
floruisse suâ ætate Catholicam fi-
dem, ut supra locum citavi.

Nostris etiam temporibus præter
Ægyptum, Syriam, Æthiopiam,
Græciam, ubi multi inveniuntur Ca-
tholici & templa eorundem; etiam in
In-

Iodis
ciden
nem
diem
clesia
mistr
verè
Eccle
rum.

CA
SS

to,
gula
les o

Q
nilm
mar
gypt
tes
aut
alian

Indiis Orientalibus, in America Occidentali, in Japonia ad Septentrionem, in Brasilia & Africa ad meridiem latissimè disseminata est Ecclesia Catholica, ubi viget sine admistione ullius hæresis. En quàm verè Catholica, verè univertalis hæc Ecclesia ubivis locorum & temporum.

E. contra hæretici

CArènt hoc signo Ecclesiæ in Symbolo Apostolorum indicato, Sectæ illorum sunt tantùm angulares, non Catholicæ ac universales quoad locum & tempus.

Quoad locum patet: Nam Lutheranismus & Calvinismus non transit mare in Africam, nec in Asiam, Ægyptum ac Græciam. neque hæ partes orbis Augustinæ Confessionis aut Calvinianæ vel Zvinglianæ aut aliarum sectarū nomina noverunt.

In

In Europa etiam plures Provinciae & Regna illas ignorant: ut Italia, Hispania, Græcia, Moscovia; alia verò Regna maxima jam ex parte ab hujusmodi erroribus Sectariorum sunt purgata & libera. Exiguam Septentrionis partem occupant hæretes idque non ex integro nec pridem, adeo quæ omnibus hæreticis dici potest: *Non habetis fidem Apostolicam*: Quia de hac Paulus Romanis dicit, quod fides illa annuntietur in universo mundo: At estne universus mundus Svecia vel Anglia, Dania & aliqua alibi particula? Certè non de illorum fide prædictum: Pl. 18. 4. *In omnem terram exiit sonus eorum.*

Quoad tempus, patet. Quia Sectæ hæreticorum non se extenderunt ad omnes ætates & annos ab Apostolis incipiendo. Nam ut supra innui, Arrius cœpit Anno Domini 324. Nestorius anno Domini 431. Lutherus

1517. Calvinus 1538. &c. At ubi antea
fuere? Latuerunt? Latuerunt, quia
non fuerunt.

At, ut Augustinus lib. 3. contra Par-
menianum ait: *Ecclesia declarata, quæ
supra montem constituta est, abscondi
non potest.* Et Chrysostomus Hom. 4.
in 16. Isai. ait: *Facilius est solem ex-
tingvi, quàm Ecclesiam obscurari.* Quæ
loca etiam contra invisibilitatem Ec-
clesiæ confictam à Calvino huc at-
tuli.

*Quartum Indicium & Nota
vera Ecclesia.*

Sunt MIRACULA, quibus fides
à Deo est confirmata. Nam Mar-
ci 16. 17. Christus ait: *Signa autem eos
qui crediderint, hæc sequentur: Lingvis
loquentur novis, in nomine meo demo-
nia ejicient, &c.* Et Joan. 14. 12. *Qui
credit in me, opera quæ ego facio, &
ipse faciet, & majora horum faciet.* Et
Marc.

Marci 16. 20. *Prædicaverunt ubique Domino confirmante sermonem sequentibus signis.* Porro sicut impossibile est Deum mentiri ut est ad Hebr. 6. 18. Ita nec mandacia vel falsam fidem miraculis confirmare, quæ sunt quædam loquelæ Dei.

2. At fides Catholica & ii qui in ea vixerunt, plurimis semper coruscant miraculis & hucusq; coruscant. Hinc meritò s. Augustinus l. 17. de utilitate credendi, ait: *Teneat me in Ecclesiâ Catholica, vincula miraculorum; Et tenet me in Ecclesiâ auctoritas miraculis inchoata, &c.*

Et Richardus lib. 1. de Trinit. c. 2. inquit: *Domine, si error est, quòd credimus, à te decepti sumus. Ista enim iis signis & prodigiis confirmata sunt, quæ non nisi à te fieri potuerunt. Ut mitam alia innumera.*

Catbo-

CATHOLICA ECCLESIA
claruit semper miraculis.

Nam

Primo saeculo. Apostolorum & Vi-
rorum Apostolicorum miraculis
effulsit, ut in actis Apostol.

Secundo saeculo. Id est ad annum 200.
Milites Catholici claruere prodigijs
in exercitu M. Antonij teste *Tertull.*
lib. ad Scopelianum: & Eusebio lib. I c. 5.

Tertio saeculo. Id est ad annum 300.
miraculis inclaruit Gregorius Thau-
maturgus teste *Basilio lib. de Spiritu S.*
& *Hieron.*

Quarto saeculo. Ecclesia illustrata
miraculis S. Antonij Magni, S. Marti-
ni, S. Nicolai, teste *Athan. Hier. Sulpit.*

Quinto saeculo. Habentur plurima
miracula descripta à S. Augustino *lib.*
23. de Civitat. Dei c. 8.

Sexto saeculo. Claruit miraculis Io-
annes & Agapetus Romani Pontifi-
ces, Alia scribit *Gregorius in Dial.*

Septi-

Septimo Sæculo. Claruit miraculis Angliæ Apostolus Augustinus & Oswaldus Rex, teste Beda.

Octavo Sæculo. Catholicici miraculi illustres, Joannes in Anglia teste Beda l. 4. 5. *Histor.* Et S. Cuthbertus, cuius corpus post 418. annos integrum est repertum.

Nono Sæculo. Miracula Tarasii, & plurima Sueffione in translatione reliquiarum S. Sebastiani, *Annal. Franc.*

Decimo Sæculo. Floruerunt miraculis SS. Romualdus, Venceslaus Boemus, Uldaricus, Dunstanus, *Surius.*

Undecimo Sæculo. Id est ad annum 1100. S. Stanislaus Cracov, S. Edvardus Angliæ Rex, S. Anselmus, Gregorius VII. Papa.

Duodecimo Sæculo. Id est ad annum 1200. S. Bernardus, S. Malachias, quem Bernardus ait antiquorum miraculorum gratiâ clarum.

Decimo tertio Sæculo. Id est ad annum

um 1300. S. Franciscus, S. Dominicus S. Antonius de Padua, S. Bonaventura, Cœlestinus V. Papa.

Decimo quarto Seculo. Id est ad annum 1400. S. Bernardinus, S. Catharina Senensis, S. Nicolaus de Tolentino.

Decimo quinto Seculo. seu ab anno Domini 1400. ad 1500. Claruit miraculis S. Vincentius Ord. Prædicat. teste S. Antonino (& ipso miraculis claro) qui 20. mortuos suscitavit. 3. par. tit. 23. Item S. Franciscus de Paula.

Decimo sexto Seculo. Ab Anno Domini 1500. Ecclesia coruscabat miraculis S. Philippi Nerii, S. Theresiæ, S. Ignatii de Lojola fundatoris Societatis Jesu, S. Francisci Xaverii, quem Bozius primis Apostolorum miraculis adæquat.

Sic : *Mirabilis Deus in Sanctis suis*
Psalm. 67. 36.

Audi jam miracula hereticorum.
Staphylus in *absoluta respons.* de
 Luthero testatur, quòd dum velle
 è Discipula sua dæmonem ejicere
 periculum adiêrit, ne ipse à dæmo
 ne occideretur.

Scribit etiam Cochlaus in *acti*
Lutheri, quòd hîc Nefenum in Alb
 submersum spe miraculi vanis im
 murmurationibus voluerit reluscit
 rare. Sed gratis & furdo murmu
 ravit.

Item in *Historiola de morte Lutheri* re
 fertur, quòd dum Lutheri cadave
 VVittembergam deferretur in me
 dia hyeme inclusam arcæ stanneæ
 optimæ claustræ, tam tetrum odo
 rem spirare cœperit, ut coacti fue
 rint omnes relinquere corpus in me
 dio itinere.

At verò Calvinus (teste Hiero
 nymo Bolseco in *vita Calvinii cap. 13*
 cum quendam jusisset mortem fin

gere

gere, ut illum posset quasi mortuum suscitare, subito eum verè mortuum invenit. Nec alia vis fuit miraculi Calvinì, quàm ut sanus moreretur. *Quale miraculum talis doctrina*, addit qui refert, & alii plures.

Hæc miracula hæreticorum! his fidem novitiam illustrârunt; plura non reperies.

At si Apostoli veram fidem adhuc miraculis debebant illustrare, & eam Dominus confirmabat *sequentibus signis*, ut dixi ex Marco, quantò magis hoc miraculorum subsidio eguit fides Sectariorum commentitia & nova?

Quod si ad miracula referripotest lumen Propheticum seu notio futurorum contingentium, nec his miraculis Sectarium claruère.

Lutherus anno 1525 prædixerat fore, ut evanescerent, Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, si adhuc per duos annos prædicaret suam doctrinam.

nam. At prædicavit annis viginti uno, obiit enim Anno 1546. Tamen nihil tale hucusq; accidit. *Cochl. in Act. Luth.*

Thomas Muncerus dux Anabaptistarum, qui in Principes Germaniæ armaverat rusticos, prædixerat suis certam victoriam, qui tamen, & ipse, cœsi sunt. *Cochlens in act. Luth.*

Lutherani constanter asseverârunt futurum extremum Judicium Anno Domini 1533. unde nec arare, nec ferere volebant; sed experientia mendaces ostendit.

At de verè Prophetico Spiritu Catholicorum testantur tot Scriptores. De S. Benedicto Gregorius Magnus 2. *Dialog. c. 15*. De S. Bernardo *lib. 4. ejus vite c. 3*. De S. Francisco, *Bonaventura in ejus vite, &c. &c.*

V.

Quintum Indicium, ac Motivum Credibilitatis ingens pro Veritate Ecclesie

EST SANGVIS TOT MARTYRUM, quem illi pro fide Catholica per tot jam sæcula constanter profudère. Etiam hic sanguis clamat de terra pro fidei ac Ecclesie Catholicæ veritate. Quis enim pro mendacio merisq; pigmentis ad tam exquisitos cruciatibus, & neces exquisitas sese offerret?

Quot Catholicorum millia pro fide Christi occubère sub prima Neronis persecutione? quot sub persecutione Domitiani? Quot sub Trajani? Quot sub Antonini? quot sub persecutione Severi? quot sub Maximini? quot sub Decii? quot sub persecutione Valeriani, Aureliani, Diocleriani, Maximiani? Quot sub Valente Arriano? sub Athanarico? quot sub Leone Iconoclasta?

Sanè sub Diocletiano quot men-
sibus cæta Martyrum 17. millia, quæ
persecutio duravit annos decem.
Cæsi ergo milliones duo Martyrum,
ut (quod ait *Genebrardus*) possit
quotidie celebrari per annum me-
moria 30000. Martyrum.

Scribanus ait plures in nova Le-
ge cæsos Martyres, quàm pecudes
in veteri: & quidem tantâ constan-
tiâ, ut Cyprianus dixerit Epistol. ad
Martyres lib. 2. *Inexpugnabilem fidem
saperare non potuit se viens diu plaga re-
petita, quamvis rupta compage viscerum
torquerentur in servis Dei jam non mem-
bræ sed vulnera.*

Sic testimonium perhibuere ve-
ritati Martyres:

At in fide Lutheri vel Zuinglii vel
Calvini quot Martyres numeras?
ne unum quidem. Scilicet illi possi-
bilem dicent illam Christi Legem.
*Qui me confessus fuerit coram homini-
bus*

VATICINIUM S. MALACHIE EPISCOPI.

Prophetia.

Nomen Pontificis.

Explicatio Prophetiæ.

Ex Castro Tiberis
 Inimicus expulſus
 Ex magnitudine Montis
 Abbas Suburræ.
 De rure albo
 Ex tetro Carcere
 Via Tranſiberina
 De Pannonia Tutcia
 Ex antere cultode
 Lux in Oltio
 Sus in cribro
 Enſis Laurentii
 De Schola exiet
 De rure Bovenſi.
 Comes ſignatus
 Canonicus de latere
 Avis Oltienſis
 Leo Sabinus
 Comes Laurentii
 Signum Oltienſe
 Hieruſalem Campaniæ
 Draco depreſſus
 Angvinus Vir
 Concionator Gallus.
 Bonus Comes
 Piſcator Tuſcus
 Roſa Compoſita
 Ex teloneo Liacci Martini
 Ex roſa Leonina
 Picus inter eſcas
 Ex eremo cellus
 Ex undarũ benedictione
 Concionator Pataraus
 De foſſis Aquitanicus.
 De Sutore Ofſeo
 Corvus Schifmaticus
 Frigidus Abbas
 De Atrabarenſe roſa
 De montibus Pammachii
 Gallus Vicecomes
 Novus de Virgine forti
 De Cruce Apoſtolica
 Luna Colmedina
 Schifna Barchinoniam.
 De inferno prægnanti
 Cubus de mixtione
 De meliore fidere
 Navica de Ponte nigro
 Flagellum Solis
 Cervus Surenæ
 Corona Veli auri.
 Lupæ Cœleſtina
 Amator Crucis
 De modicitate Lunæ.

Cœleſtinus II.
 Lucius II.
 Eugenius III.
 Analtafius IV.
 Adrianus IV.
 Victor IV. Antip.
 Calliſtus III. Antip.
 Paſchalis III. Antip.
 Alexander III.
 Lucius III.
 Urbanus III.
 Gregorius VIII.
 Clemens III.
 Cœleſtinus III.
 Innocentius III.
 Honorius III.
 Gregorius IX.
 Cœleſtinus IV.
 Innocentius IV.
 Alexander IV.
 Urbanus IV.
 Clemens IV.
 Gregorius X.
 Innocentius V.
 Adrianus V.
 Joannes XX. vel XXI.
 Nicolaus III.
 Martinus II.
 Honorius IV.
 Nicolaus IV.
 S. Cœleſtinus V.
 Bonifacius VI. aliis VII.
 Benediſtus X. aliis XII.
 Clemens V.
 Joannes XXI. aliis XXII.
 Nicolaus V. Antip.
 Benediſtus XI. aliis XII.
 Clemens VI.
 Innocentius VI.
 Urbanus V.
 Gregorius XI.
 Clemens VII. Antip.
 Benediſtus XIII. Antip.
 Clemens VIII. Antip.
 Urbanus VI.
 Bonifacius VIII. aliis IX.
 Innocentius VII.
 Gregorius XII.
 Alexander V.
 Joannes XXII. aliis XXIII.
 Martinus III. aliis V.
 Eugenius IV.
 Felix V. Antip.
 Nicolaus V.

Oriondus Tipherno, caſtello Umbræ in Italia.
 Familiã Cœcanimicus.
 Ex oppido Montis Magni.
 Factus Pontifex ex Abbate S. Rufi, de familia Suburra.
 Rurali familiã, antè Cardinalis Albanus.
 Antè Cardinalis S. Nicolai in carcere Tulliano.
 Antè Cardinalis S. MARIE trans Tiberrim.
 Hungarus natione, antè Cardinalis Tuſculanus.
 Oriondus è familiã Paporona ſic ab antere dicta.
 Patriã Lucenſis, antè Cardinalis Oltienſis.
 Dicitur antè Cribellus. Ejus inſigne ſus.
 Antè Cardinalis S. Laurentii. Ejus inſigne enſis.
 Dicitur antè Paulus Schotaris.
 Familiã Bobenſis ſeu Bovenſis.
 Ex comitibus Signorũ oriundus.
 Antea Canonicus Eccleſiæ Lateranenſis.
 Antè Cardinalis Oltienſis. Ejus inſignia Aquila.
 Antè Cardinalis Sabinus. Ejus inſigne Leo.
 È familiã Comitum Lavanæ, antè Cardinalis S. Laurentii.
 Comes Signorũ. Antè Cardinalis Oltienſis.
 Patriã Campanæ. Antè Patriarcha Hieroſolymitanus
 Ejus inſigne, Aquila draconem premeus.
 Vice comes, cujus inſigne Angvis.
 Natione Gallus, ex ordine Prædicatorum.
 Dicitur antè Octobonus Filius, ex Comitibus Lavanæ.
 Dicitur antè Petrus Iuliani, Cardinalis Tuſculanus.
 Dicitur Compoſitus, familiã Urſinus, cujus inſigne Roſa.
 Ejus inſigne Lilia, ſunt antè Thelaurarius S. Martini Tronenſis
 Sabelius. Ejus inſigne Roſa à Leonibus gelata.
 Picenus patriã Eſculanus.
 Ex eremita Pontifex.
 Dicitur antè Benediſtus Cajeranus. Ejus inſignia Undæ.
 Antè Nicolaus; Ordinis Prædicatorum, S. Nicolaus Pataraus
 Aquitanus. Ordinis Prædicatorum; inſignia Foſſæ.
 Dicitur antè Iacobus de Ofſa, Sutoris filius.
 Dicitur antè Petrus de Corbario.
 Antè Abbas Fontis frigidũ.
 Atrabatenſis. Ejus inſigne Roſæ.
 Cardinalis tituli Pammachii. Ejus inſigne 66 montes.
 Natione Gallus. Ad Vice comes Mediolanenſes Nuntius.
 Dicitur Petrus Comes Bellefortis, Cardinalis S. MARIE novæ.
 Antè Cardinalis Baſiliæ 12. Apoſtol. ejus inſigne Crux.
 Dicitur Petrus de Luna. Cardinalis S. MARIE in Colmedin.
 Canonicus Barchinonenſis.
 Dicitur antè Bartholomæus Prægnanus. Antè Archiepiſcopus Achertin-
 Dicitur antè Tomacellus, cujus inſigne Cubi. (tinus)
 Dicitur antè Colmus Melioratus, cujus inſigne Sidus.
 Natione Venetus, antè Præſes Eccleſiæ Nigropontana.
 Antè Archiepiſcopus Mediolanenſis S. Ambroſii, ejus inſigne Sol, qui
 in nummis cum flagello.
 Antè Cardinalis S. Baſtachi cum Cervo, Bononiæ Legatus Apoſtolicus,
 Ejus inſigne Columna cum corona. Cardin. in Velabro, ſeu velo aureo.
 Antè Canonicus cœleſtini coloris Ordinis S. Georgii, Epicoſopus Se-
 Dux Sabaudiz Amadeus, cujus inſigne Crux. (uentis)
 Ex dioceſi Lunecaſi, humili genere.

Prophetia.

Nomen Pontificis.

Explicatio Prophetiz.

320. Bos pascens
De Capra & Albergo
De Servo & Leone
Piscator Minorita
Præcurſor Siciliz
Bos Albanus in porta
De parvo homine
Fructus Iovis jubat
De Craticula Politiانا
Leo Florentinus.
330. Flos piazgri
Hyacinthus Medicorum
De Corona montana
Frumentum floccidum
De lide Petri
Æſclapii pharmacum
Anglus numeroſus
Medum corpus pilarum
Axis in medietate ſigni
De rare Cœleſti.
340. Ex Antiquitate u bis
Pia Civitas in bello
Crux Romulea
Undeſus Vir
Geni perverſa

In tribulatione pacis
Roſa & Lilium

Iucunditas Crucis
Monium Cultos

Sidus Oloris.

- Caliſtus III.
Pius II.
Paulus II.
Sixtus IV.
Innocentius VIII.
Alexander VI.
Pius III.
Iulius II.
Leo X.
Adrianus VI.
Clemens VII.
Paulus III.
Iulius III.
Marcellus II.
Paulus IV.
Pius IV.
Pius V.
Gregorius XIII.
Sixtus V.
Urbanus VII.
Gregorius IV.
Innocentius IX.
Clemens VIII.
Leo XI.
Paulus V.

Gregorius XV.
Urbanus VIII.

Innocentius X.
Alexander VII.

Clemens IX.

350. De flumine Magno.

Clemens X.

Ex caſtello Sativa. Ejus inſigne Bos pascens.
Antè dictus Æneas Sylvius, Cardinalis Capranici & Albergati.
Antè præſes Eccleſiæ Servie ſus, Cardinalis S. Marci, cui Leo oppingit
Pſicatoris filius ex ordine Minorum, Cardinalis S. Petri.
Dictus antè Ioannes Baptiſta, Aulicus Regis Siciliz.
Antè Cardinalis Albanus & Portuenſis. Ejus inſigne Bos.
Antè dictus Franciſcus Piccolomineus Nannis filius.
Ejus inſigne Quercus, arbor Jovi ſacra.
Laurentii Medices filius, Pontifian Politiანი diſcipulus.
Florentii filius. Ejus inſigna Leo. Cardinalis à Leone X. factus.
Patriâ Florentinus. Ejus inſigne Lilia & boli.
Farnelii. Ejus inſigne lilia cærulea, Cardinalis SS. Coſmæ & Damiani
Antè dictus Ioannes Maria de Monte, Vincentii filius. (Medicorum)
Cajus inſigne frumentum floccidum. Brevi Pontificatu,
Antè dictus Petrus Carrata.
Antè dictus Ioannes Angelus Medices.
Antè dictus Michæel ex oppido Boſchi, multis muneribus functus.
Cujus inſigne medius draco geſtans pilas Pii V. à quo factus Cæſar.
Cujus inſigne in medietate Leonis. (alis.
Antè Archiepiſcopo Roſanenſis in Calabria, ubi manna legitur.
Mediolanenſis antiquiſſima familia, antiquitatè urbis reſtauror.
Patriâ Bononiënſis, federis Catholicorū Principiū in Turcas promotus.
Cujus inſigne trabs argentea tribus ſegmentis interſectâ inſtat Cui
Paralyſis obnoxius.
Cujus tempore gens perverſa Boemorum hæretica labe infeſta, con-
tra Religionem Catholicam, & Eccleſiæ columnam domum Au-
ſtriacam inſurgens, totam rempublicam Chriſtianam turbavit.
Sub quo imperium maxime turbatum nunquam reſpiravit.
Florentinus. Cui urbi inſigne Lilium. Urbano apes roſis amicæ
alluditur ad Urbanum IV. cujus inſigne Lilium & Roſa.
Electus in ſeſto S. Crucis. Inſigne Columba pacis oleam ſuave geſta
Cujus inſigne montes, quibus ſtella cæu oculus vigil & cultos imm-
net : & an quòd electus in ſeſto SS. Angelorum cultodum.
Antè dictus Iulius Roſpilioſus. Ex cujus cognomine fecit quidam
Societ. Ieſu Anagramma, Sidus Oloris. Sicque explicavit :
*Da, Petre, Clementi claves, Clementia regnet,
ROSPILIOSUS enim Sidus Oloris erit.
Nomen id omen habet, ſi P. perverſeris in D.
Pondera vult Populi DEMERE non PREMERE.*
* Nam Gabelas ſuſtulit.
Non infeliciter eandem prædictionem ænigmaticam explicavit Pon-
tius quidam, qui obſervavit annum quo natus eſt Clemens IX.
illum fuiſſe quo nova Stella ſeu Sidus apparuit in Cæleſti Cygno.
Æmilius Archeri patriâ Romanus. Natus ad Tiberim, quo tempore
magna exundatio in Tiberi fuit.

Sequuntur ejuſdem S. Malachiæ Archiepiſcopi prædictiones ænigmaticæ, quibus

Nomina ſecutorum poſt Pontificum deſcribuntur.

1. Bellus inſatiabilis
2. Pœnitentia glorioſa
3. Raſtrum in porta
4. Flores circumdati
5. De bona Religione
6. Miles in bello
7. Columna excelsa

8. Animal rurale
9. Roſæ Umbra
10. Urſus velox
11. Peregrinus Apoſtolicus
12. Aquila rapax
13. Canis & Coluber
14. Vir religioſus

15. De balneis Hetruria
16. Crux de Cruce
17. Lumen in Cælo
18. Ignis ardens
19. Religio depopulata
20. Fides intrepida
21. Paſtor Angelicus

22. Paſtor & Natura
23. Flos ſorum
24. De medietate Lunæ
25. De labore Solis
26. Gloria Olivæ.

In Perſecutione extrema S. Romanæ Eccleſiæ ſedebit

27. Petrus II. qui paſcer oves in tribulationibus, quibus tranſactis Civitas Sepicolis diruetur,
& Iudex tremendus iudicabit populum ſuum.

ous, &c. LUC. 21. 8. Trademini autem, &c.
LUC. 21. 16. In patientia vestra posside-
bitis animas vestras, &c. LUC. 21. 19.
qui impossibilem dicunt etiam le-
uiorem ad observandum Decalo-
gum, an sanguinem profundero le-
ve putabunt vel possibile? Refert
Engelgrave, quòd dum *Hollandus*
qui spectaverat *Caroli Spinolæ* Socie-
tatis *IESU* Sacerdotis martyrium
& lentos in igne per binas horas
cruciatu pro fide; dum, inquam
hæc *Hollandus* Principi *Nassovio*
referret præsentibus Ministellis, Prin-
ceps dixerit. Scio nostros ad motu strami-
neo fasce ad quamvis fidem desultores.

Sexta Nota & Indicium verae Ecclesie

EST quòd sit APOSTOLICA, seu
quòd ab Apostolis per continuam
successionem hucusque deducta. Ec-
clesia enim Christi in Apostolis ini-
cium habuit juxta illud *Ephes. 2. 20.*

330 *Fascinus Hæsiarch.*

*Superædificati super fundamentum Apo-
stolorum.*

Atqui in nulla Secta sic viguit
successio continua doctrinæ & fi-
dei Apostolicæ per continuam Suc-
cessionem Episcoporum & Docto-
rum in eadem fide semper conve-
nientium ab Apostolorum tempori-
bus, & velut de manu in manus eam
tradentium, ut in Ecclesia Catho-
lica; consequenter nulli sic & tam ve-
rè convenit nomen Apostolicæ ut
illi, ut mox ostenderur. Ergo sola hæc
vera Ecclesia:

I.

*Successionem hanc continuam Petri-
ficam & Doctrinæ*

Æstimârunt Patres:

NAM S. Augustinus contra Epist.
fundam: c. 4. ait: Tenet me in Ec-
clesia ab ipsa Sede Petri, cui pascendas o-
ves

ves suas Dominus commendavit, usq; ad presentem Episcopatum successio sacerdotum.

Idem lib. de utilit. credendi c. 17. ait: Nos ejus Ecclesie condimur gremio, qua ab Apostolica Sede per Successionem Episcoporum frustra hereticis circumlatrantibus culmen authoritatis obtinuit, cui nolle dare primas, altime impietatis est, & precipitis arrogantiae.

Idem in Psalter. contra partem Donati ait: Numerate Sacerdotes in ipsa Sede Petri, & in ordine illo Patrum, quis cui successerit, videte: ipsa est Petra, quam non vincunt inferorum porta.

Optatus Milevitanus lib. 2. contra Parmenianum ait: Negare non potes scire te in urbe Roma primam Cathedram Episcopalem Petro esse collatam, in qua sederit omnium Apostolorum Caput Petrus, cui successit Linus; Lino Clementis, Clementi Anacletus, &c. Julio Liberius, Liberio Damasus, Damaso Sirisius,

332 *Fascinus Hæresarch.*

*cuius, cum quo orbis in una communio-
nis societate concordat.*

Tertullianus lib. de Præscript. Ce-
dant hæretici origines Ecclesiarum sua-
rum, evolvant ordinem Episcoporum suo-
rum ita per successionem ab initio decur-
rentem, ut primus ille Episcopus aliquem
ex Apostolis vel Apostolicis viris habue-
rit authorem & antecessorem: Hoc enim
modo Romanorum Ecclesia Clementem à
Petro ordinatum refert, &c.

Irenæus lib. 3. c. 3. enumerat Ro-
manos Pontifices à Petro ad Eleuthe-
rium, qui suo tempore sedebat in
Pontificatu, dicitquè: Per hanc suc-
cessionem confundi hæreticos: quâ
illi carent.

Epiphanius *hæresi* 27. enumerat
ordine Pontifices Romanos, &c.

2

*Æstimârunt & hæretici
dictam successionem.*

I. Drue-

I. **D**Ruetus hæreticus Bezam Geneva audivit de Pontificum Successione sic dicentem. Negare (inquiebat) non possumus personalem hanc in Petri Sede Successionem ceu de manu in manum traditam penes Papistas esse. Tum ille ad Bezam converso sermone: Ergo nos, inquit, sumus Schismatici & Seditiosi; Nam seditio est à sede itio. Mox Beza respondit: Habent illi Personalem Successionem, nos doctrinæ. Cui Druetus repoluit. Quomodo personalis Successio separari possit à Successione Doctrinæ? Ubi ergo sunt illa capita, in quibus Doctrina illa residet? Num Doctrina est sine Personis, que illam retineant & doceant? Fides enim ex auditu, auditus autem non fit, nisi alius dicat, dicere autem supponit personam que dicat. Hoc discursu commotus Druetus Lutetiam ad Legatum Pontificis, deinde Romam profectus resipuit, & Catholicam fidem unà cum aliis 36. rece-

394 *Fascinus Haresarch.*

recepit. Vide in Pantbeo Engelgra-
ve.

2. Item hæretica mulier in Ze-
landia vicinæ Catholicæ dicebat:
Non credo presentem Papam esse succes-
sorem Petri. Respondit Catholica:
Quid si ego non credam, ultimum filium,
quod in tuo est glomere, esse connexum
cum primo? Tam hæretica. Evolve
glomerem, & deprehendes successive à
primo omnia dependere. Mox subin-
tulit Catholica: Sic vide successionem
in Romanis Pontificibus, quomodo semper
unus alteri successerit continuatâ serie
à Petro usque, &c. Refert idem.

3.

Successionem hanc prædixit Paulus
ad Eph. 4. v. 11. 12. 13. Sic enim ait:
Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos,
quosdam autem Prophetas, alios Pasto-
res & Doctores ad consummationem San-
ctorum in opus ministerii, in edifica-
tione m

tionem Corporis Christi, donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis filii Dei. Ubi vides Pastorum & Doctorum tam diuturnam Successionem (nec enim primi perpetuò in se duraturi erant) prædici, donec fiat unitas fidei inter omnes, & unum sit ovile ac unus Pastor. Joann. 10. 16.

4

Eandem Successionem prædixit.

S. Malachias Archiepiscopus Ardianacensis & Metropolitanus Hybernix qui obiit Anno Domini 1148. secundâ Novembris (cujus vitam descripsit Sanctus Bernardus.) Hic Pontificum Romanorum nomina à suo tempore. successuorum ad ultimum usque divinitus prædixit & descripsit ænigmaticè; quæ prædictiones ænigmaticæ sunt explicatæ feliciter usq; ad Innocentium XI. qui ecclesiæ nunc præsider

236 *Fascinus Heresiarch.*

fidet. Hæc nomina & prophetiam
de unoquoq; Pontifice ænigmaticam
ego statim apponam, sed positâ prius
serie & successione continuâ Roma-
norum Pontificum à S. Petro usque
ad tempora prædicti Malachiæ Ar-
chiepiscopi, nempe ad Coelestinum II.

Quot annis, mensibus, & diebus
quilibet ex infra ponendis Pontifex
rexerit Ecclesiam, vide in Platina, O-
nuphrio, Baronio, Bzovio, &c. Ego
tamen annos unicuiq; apponam,
& aliquibus menses qui nec
uno anno præfuerunt.

Series Romanorum Pontificum
à S. Petro.

S. Petrus Apostolus rexit Ecclesi-
am Ann. 24. mens. 5. dies 12.

S. Linus - - - - - ann. 11.

S. Cletus - - - - - ann. 12.

S. Clemens - - - - - ann. 9.

S. Anacletus - - - - - ann. 9.

S. Evaristus - - - - - ann. 9.

S. Alexander I. - - - - - ann. 10.

S. Sixtus I. - - - - - ann. 10.

S. Telephorus - - - - - ann. 11.

10. S. Hyginus - - - - - ann. 4.

S. Pius I. - - - - - ann. 11.

S. Anicetus - - - - - ann. 11.

S. Soter - - - - - ann. 9.

S. Eleutherius - - - - - ann. 15.

S. Victor I. - - - - - ann. 10.

S. Zephyrinus - - - - - ann. 18.

S. Calistus I. - - - - - ann. 5.

S. Urbanus I. - - - - - ann. 7.

S. Pontianus - - - - - ann. 5.

20. S. An-

am
am
rūs
na-
que
Ar-
II.
bus
fex
O-
Ego
n,

IES

338 *Fascinus Hierarchy.*

20. S. Anterus - — - ann. I.
 S. Fabianus — - - ann. 14.
 S. Cornelius - — - ann. 26.
 S. Lucius I. — - - ann. I.
 S. Stephanus I. - — - ann. 3.
 S. Sixtus II. — - - ann. I.
 S. Dionysius - — - ann. II.
 S. Felix I. — - - ann. 2.
 S. Eutychianus — - - ann. 8.
 S. Cajus — - - ann. 12.
 30. S. Marcellinus - - - ann. 8.
 S. Marcellus I. — - - ann. 5.
 S. Eusebius — - - ann. 2.
 S. Melchiades — - - ann. 2.
 S. Silvester - — - ann. 21.
 S. Marcus Romanus — - - mens. 8.
 S. Julius II. - — - ann. 15.
 S. Liberius — - - ann. 15.
 S. Felix II. — - - ann. I.
 S. Damasus - — - ann. 17.
 40. S. Siricius - — - ann. 13.
 S. Anastasius - — - ann. 4.
 S. Innocentius I. — - - ann. 15.
 S. Zosimus

- I. S. Zosimus ——— ann. 1.
- I. S. Bonifacius I. ——— ann. 5.
- 14. S. Coelestinus I. ——— ann. 8.
- 26. S. Sixtus III. - ——— ann. 8.
- I. S. Leo Magnus ——— ann. 21.
- 3. S. Hilarius ——— ann. 7.
- I. S. Simplicius - ——— ann. 15.
- II. 50. S. Felix III. ——— ann. 19.
- 2. S. Gelasius I. - ——— ann. 5.
- 8. S. Anastasius II. ——— ann. 2.
- 12. S. Symmachus - ——— ann. 15.
- 8. S. Hormisda ——— ann. 9.
- 5. S. Joannes I. - ——— ann. 9.
- 2. S. Felix IV. ——— ann. 4.
- 2. S. Bonifacius II. ——— ann. 1.
- I. S. Joannes II. ——— ann. 3.
- 8. S. Agapetus I. - ——— ann. 2.
- 15. 60. S. Sylverius ——— ann. 3.
- 5. S. Vigilius - ——— ann. 15.
- I. S. Pelagius I. ——— ann. 5.
- 17. S. Joannes III. ——— ann. 15.
- 3. S. Benedictus I. - ——— ann. 4.
- 4. S. Pelagius II. ——— ann. 12.
- 5. S. Gre-
- us

	S. Gregorius Magnus	- ann. 13.
	Sabinianus	- - - ann. 1.
	Bonifacius III.	- - - ann. 4.
	Bonifacius IV.	- - - ann. 9.
70.	Deusdedit	- - - ann. 3.
	Bonifacius V.	- - - ann. 8.
	Honorius I.	- - - ann. 12.
	Severinus	- - - ann. 1.
	Joannes IV.	- - - ann. 1.
	Theodorus I.	- - - ann. 7.
	S. Martinus I.	- - - ann. 6.
	S. Eugenius I.	- - - ann. 10.
	S. Vitalianus	- - - ann. 14.
	Adeodatus	- - - ann. 7.
80.	Dorius	- - - ann. 1.
	S. Agatho	- - - ann. 4.
	S. Leo II.	- - - ann. 1.
	S. Benedictus II.	- - - ann. 1.
	Joannes V.	- - - ann. 1.
	Conon I.	- - - ann. 1.
	S. Sergius I.	- - - ann. 13.
	Ioannes VI.	- - - ann. 3.
	Ioannes VII.	- - - ann. 2.
	Siff-	

13.	Sifinius	- - - -	ann. 10.
0. 1.	90. Constantinus	- - - -	ann. 6.
4.	S. Gregorius II.	- - - -	ann. 16.
9.	S. Gregorius III.	- - - -	ann. 11.
3.	S. Zacharias I.	- - - -	ann. 10.
8.	Stephanus II.	- - - -	ann. 4.
12.	Stephanus III.	- - - -	ann. 5.
1.	S. Paulus I.	- - - -	ann. 10.
1.	Stephanus IV.	- - - -	ann. 3.
7.	Adrianus I.	- - - -	ann. 23.
6.	Leo III.	- - - -	ann. 20.
0.	100. Stephanus V.	- - - -	ann. 5.
4.	S. Paschalis I.	- - - -	ann. 9.
7.	Eugenius II.	- - - -	ann. 2.
1. 1.	Valentinus	- - - -	mens. 1.
4.	Gregorius IV.	- - - -	ann. 16.
1.	Sergius II.	- - - -	ann. 3.
1. 1.	S. Leo IV.	- - - -	ann. 8.
1.	Benedictus III.	- - - -	ann. 3.
1.	Nicolaus I.	- - - -	ann. 9.
13.	Adrianus II.	- - - -	ann. 2.
3.	110. Ioannes VIII.	- - - -	ann. 10.
2.	Marinus	- - - -	ann. 1.
11-			Adria-

342 *Fascinus Heresarch.*

- S. Adrianus III. — — ann. I.
 S. Stephanus VI. — — ann. 6.
 S. Formosus — — ann. 4.
Bonifacius VI. Antipapa diebus 25.
 S. Stephanus VII. — — ann. 4.
 S. Romanus I. — — mens. 4.
 S. Theodorus II. — — dies 20.
 Ioannes IX. — — ann. 4.
 Benedictus IV. — — ann. 3.
 120. Leo V. — — dies 40.
 Christophorus — mens. 7.
 Sergius III. — — ann. 2.
 Anastasius III. — — ann. 2.
 Landus — — mens. 5.
 Ioannes X — — ann. 16.
 Leo VI. — — mens. 7.
 Stephanus VIII. — — ann. 2.
 Ioannes XI. — — ann. 5.
 Leo VII. — — ann. 4.
 130. Stephanus IX. — — ann. 3.
 Martinus vel (ut alii) Marinus II. 3.
 Agapetus II. — — ann. II.
 Ioannes XII. — — ann. 9.

Leo

- Leo VIII. *Antipapa* ann. I.
 Benedictus V. - - - ann. 10.
 Ioannes XIII. - - - ann. 7.
 Donus II. - - - mens. 3.
 Benedictus VI. - - - ann. I.
 Benedictus VII. - - - ann. 9.
 Ioannes XIV. - - - ann. I.
 Bonifacius VII. *Antipapa* mens. 4.
 I 40. Ioannes XV. - - - ann. 10.
 Ioannes XVI. - - - mens. 7.
 Gregorius V. - - - ann. 3.
 Silvester II. - - - ann. 4.
 Ioannes XVII. aliis XVIII. ann. 9.
 Ioannes XVIII. aliis XIX. ann. 6.
 sergius IV. - - - ann. 3.
 Benedictus VIII. - - - ann. 2.
 Ioannes XIX. aliis XX. ann. 10.
 Benedictus IX. - - - ann. II.
 Ioannes XX. *Antipapa.*
 I 50. Gregorius VI. - - - ann. 3.
 Clemens II. - - - mens. 9.
 Damasus II. - - - dieb. 23.
 Leo IX. - - - - - ann. 5.

S. Victor II.	- - -	ann. I
S. Stephanus X. alius IX.	mens. 7.	
<i>Benedictus X. Antipapa</i>	mens. 9.	
Nicolaus II.	- -	ann. 2
Alexander II.	- - -	ann. I I
Gregorius VII.	- - -	ann. I 2.
Victor III.	- - -	ann. I
I 60. Urbanus II.	- -	ann. I I
Paschalis II.	- -	ann. I 8.
Gelasius II.	- - -	ann. I.
Calixtus II.	- - -	ann. 6.
Honorius II.	- - -	ann. 5.
Innocentius II.	- - -	ann. I 3.

Series reliquorum Summorum Pontificum post Innocentium II. prout est prophetice & ut dixi; ænigmaticè prædicta à S. Malachia Archiepiscopo Ardinacensi. Qui enim alteri esset successurus, ejus nomen per ænigma descripsit usque ad ultimum futurum Pontificem: Ponam seorsim prophetiam ejus ænigmaticam, seorsim nomen Pontificis qui eâ designabatur, seorsim

seorsim explanationem cuiusvis ex prædictis prophetiæ. Videre hæc omnia licet, cui lubet, tum in Astro Cisterciensium Auctore Chrysolomo Henriquez lib. 2. Distinct. 3. cap. 14. tum in Cajetano, tum in Pantheo Engelgrave, tum alibi.

NB. Hic inferenda est tabella licera P signata.

*See also of Rini. Simons pag. 1000.
p. 1000. 7000000*

COROL

COROLLARIUM
Ad superiorem §.

Fabula de Ioanne VIII. Papa
refellitur.

Fabulam esse & merum figmentum
de Ioanne VIII. quod femina fuerit.

Ostenditur primò :

Quia Ioannes hic nunc ab Adver-
sariis dicitur Moguntinus, nunc
Anglus, quæ uti alia mendacia non
cohærent.

Secundò : Quia Ioannem hunc di-
cunt Adversarii Pontificatum ges-
sisse alii annis duobus, mensibus 5.
& tribus diebus; alii anno uno, diebus
4. medio inter Leonem IV. & Bene-
dictum III. tempore: Cùm tamen post
Leonis IV. obitum teste Anastasio
& Onuphrio) sedes vacaverit tan-
tum 15. diebus, & iidem statim sub-
jiciant

jiciant Leoni IV. mortuo non Ioan-
nem aliquem, sed Benedictum III.
Quomodo ergo duo illi anni Ioan-
nis foeminae intra 15. dies arcta-
buntur? Quomodo praedictus Ana-
stasius, qui & creationi Sergii II. &
Leonis IV. & Benedicti III. & Nico-
lai I. & Adriani II. & Joannis VIII.
interfuit, ut ipsemet testatur, hac
de re nescisset, & in vitis Roma-
norum Pontificum a se descriptis
non id scripsisset, aut post eum alii?

Tertio: Quia post Anastasium, hi-
storiam, in qua frequenter meminit
summorum Pontificum, edidit Ade-
marus Lutetiae Parisiorum; item An-
tonius, item Regino Abbas Pru-
miensis, Hermannus Contractus,
Lambertus Schafnaburgensis, Otto
Frisingensis Conradus Abbas Urb-
spergensis, qui Chronica diligenter
scripserunt, nec tamen ullus Joannis
foeminae fabulam adducit. Item nec

Q

Leo

Leo Ostiensis Episcopus, nec Joannes Cremonensis Presbyter.

Quarto: Quia in vetustis Pandulphi Pisani libris nulla hujus foeminae memoria est, sed in margine inter Leonem IV. & Benedictum III. alieno caractere à vetustis exemplaribus longè differente, hujus rei fabula à posteriore auctore addita est, unde Martinus Polonus exscripsit aliorum auctorum immemor.

Item testimonio Roberti, qui Sigebertum supplevit, in veris & germanis Sigeberti exemplaribus hæc fabula non exstat, sed ab aliquo tantum malevolè addita, cujus nullam Sigebertus in suis Chronicis per seipsum fecit mentionem. Alius autem nullus auctor est, qui id ante Martinum Polonum scripserit, præter illum. Patet ergo, quàm nullo auctore, sed solo architectante mendacio fabula hæc confecta fuerit.

Quintò: Quânam ratione poſtea Leo IX. Michaëli Cerulario Patriarcha Conſtantinopolitano, & Leoni Acridono in hæreſim & ſchiſma lapſis exprobrare auſus fuiſſet, quòd in Patriarchatu Conſtantinopolitano fœminam & eunuchum collocârint, nimirum Nicetam & Ignatium; ſi fœmina ſummum Sacerdotium Romæ tenuiſſet? Apparet, quòd hujus proprii conſcientia Sedem Romanam non arguerit, quod aliis exprobrabat. Alioquin debuerat ab his hæreticis timuiſſe, *medice cura teipſum.*

Sextò: Quia omnes ferè hanc fabulam ex Martino Polono hauſerunt, qui vixit Anno Domini 1320. & ferè primus eandem fabellam nullo auctore evulgavit. Huic autem quanta ſit fides adhibenda, patet ex eo, quòd res etiam notiores falſis narrationibus confuderit. Ut dum in libro Mirabilium Urbis Romæ

scribit, quòd primus Successor Romuli fuerit Pompilius Pater Numa secundi Romanorum Regis. Cùm tamen unus idemq; fuerit Numa Pompilius.

Idem ibidem Numam Pompilium fuisse Romæ Tribunum plebis; cùm nec nomen hoc tunc adhuc Roma auditum fuerit. Idem portas Ostientes, Capenam & prope arcem S. Angeli vocat Collinam. Idem Pantheon Agrippæ, Cybeles ædem vocat. En quantum rerum notitiæ fidei q; scriptor ille, à quo etiam hæc fabula profluxit.

Imò ipsemet Martinus Polonus historiam hanc velut ab incerto rumore & incertis authoribus ortam refert aliiq; & inconstanter quidem. Certè Platina, quem post Martinum Polonum citant adversarii, fatetur rumorem hunc disseminatum esse incertis authoribus & obscuris.

Septi-

Septimò: Quia qui supputârunt diligenter tempora & Successionem Romanorum Pontificum, Ioannem VIII. non ponunt post Leonem IV. sed Leoni IV. successisse imprimis Benedictum III. deinde Nicolaum I. deinde Adrianum II. tum denique Ioannem VIII. qui decem annis & duobus diebus Ecclesiam rexit, non ut de Ioanne fœmina adversarii scribunt, eum nempe sedisse post Leonem IV. immediatè annis duobus & mensibus quinque. De illo autem vero Joanne VIII. fama est apud omnes optima, nec ulla huiusmodi suspicio; & in omnibus bullis ac instrumentis huius Pontificis, Ioannes VIII. semper nominatur: cui etiam illud memorabile contigit, ut solus brevi temporis spatio tres Imperatores coronaret, Carolum Calvum, Ludovicum III. Carolum Crassum teste Annonio & Ottone Frisingensi

genfi. Ea ut mendacium illud vel hinc diluitur !

Octavo ; Adversarii aliqui dicunt hunc Joannem VII. alii Joannem VIII. Sed septimus Ioannes hic esse non potuit, quia nec Anglicus, nec Moguntinus fuit (ut illi hunc vocant) sed Græcus ; & hoc tempus, quod illi ponunt, annis 160. præcessit, nec quidquam de illo tale notârunt, qui de eo scribunt Ado Vienenfis, Antoninus, Sigebert. Onuphr. Genebr. Marian. Naucl. Volat, nec Romanum Concilium sub illo celebratum.

Non item potuit hic esse Ioannes VIII. quia hic fuit Romanus, non Anglicus aut Moguntinus, & ob dicta numero septimo immediatè.

Adde tamen nonò, quòd, ut advertit Majolus in Diebus Canticular. errori huic fortasse vel facies, vel effœminatus vigor, vel pronitas ad lachry-

lacrymas locum fecit: Vel confun-
ditur historia cum Ioanne XII. qui
per vim patris Alberici potentiâ fa-
ctus Papa, ante Pontificatum ha-
buisset (nescio an verè) traditur à
Luitprando Ticinensi concubinam
nomine Ioannam. Sed de hoc men-
dacio sit latis.

Haecenus de successione continua sum-
morum Pontificum, & de signis veræ Ec-
clesiæ in Catholica relucens, non item
in Ecclesiis hæreticorum novam doctri-
nam profitentibus, & falsò oggeren-
tibus, Ecclesiam Christi errasse,
defecisse.

§. VI.

Sextum Argumentum.

Quo clarissimè ostenditur, falso
ab hæreticis objici Ecclesiæ Catholi-
cæ defectionem à primæva Fide
& Doctrina.

Adeòque clarè demonstratur, illos
ipso cum suis hæresiarchis verè defecisse
à vera & primæva Fide :

Argumentum hoc desumam ex
collatione & concordia etiam
nunc ex vigentis fidei Catholicæ,
cum fide illa, quæ primis quinque sæ-
culis post Apostolorum tempora im-
mediatè floruit: quo tempore ple-
rique hæretici dicunt Fidem Catho-
licam viguisse integram & incorru-
ptam. Nam Calvinus lib. 1. Instit.
c. 11. §. 13. ait, *Quingentis circiter annis
& magis floruisse religionem & sincero-
rem doctrinam viguisse, atque hoc tempo-
re* (lib. 4. Instit. c. 2. §. 2.) ait *Extra*
contro-

controversiam est, nihil à principio mutatum fuisse in doctrina, neque Romæ, neque in aliis urbibus. Hæc Calvinus.

Quare Patrum antiquissimorum, qui primis illis sæculis vixere, clarissima afferam testimonia, ex quibus apertissimè patebit veritas & indefectio Fidei Catholicæ ab illa antiqua & primæva; patebit & hæreticorum impostura ac deceptio: Patebit insuper Calvinii impudentia & suomet ore suæ fidei condemnatio: cum enim (ut immediatè attuli) dicat veram tunc fuisse fidei doctrinam, tamen ei contrariam tradiderit, certè suo se ore vosq; sui Sectatores condemnat suamque fidem, ut novam, confictam, falsam. Sed adhuc

Prænoto hic primò, quòd etiam hoc argumento usus sit olim Theodosius Imperator, qui vixit Anno Domini 390. ut enim compesceret suo tempore in fide disidentes, jussit Prin-

356 *Fascinus Heresiarch.*

cipes Sectarum convenire, teste So-
zomeno *Histor. lib. 7. c. 12.* Deinde
petiit, an antiquos Patres, qui Eccle-
siam rexerant ante illud de religione
disfidium, censerent omnia in rebus
fidei rectè sensisse & Apostolicos
fuisse? Quibus id concedentibus sub-
junxit: *Examinemus ergo doctrinam
vestram ad illorum Scripta: Et si cum
illis convenit, retineatur; Sin minus,
abjiciatur.* Idem nunc hæretici sibi di-
ctum putent.

Prænoto Secundò. Huc spectare, quod
refert Edmundus Campianus in
*Decem rationibus de Joanne Juello
Calvinista.* Hic Anno Domini 1570.
lancesivit Angliæ Catholicos, pro-
vocans ad testimonia Patrum, qui in-
tra annum Domini sexcentefimum
florassent. Accipiunt conditionem
Catholici exules Lovanii, tam feliciter
antiquorum Doctorum testimonia
proponentes pro fide Catholica, ut

Calvi-

Calviniani coacti fuerint edictum publicum valvis appendere, quo suos omnes prohibebant à lectione & retentione voluminum illorum Patrum, quorum testimonijs sunt convicti. Ea iterum cæcus in vestris interitûs sui vestriq; amor!

Prænoto Tertio. Illud ex Calvino, quod lib. 3. Inst. c. 3. §. 10. dicit: *Ab Augustino (inquit) sumant Lectores, si quid de sensu antiquitatis habere volunt.* Et addit: *Pro omnibus antiquis Doctoribus posse unum sufficere Augustinum.* Ideo hic ejus testimonia liberaliter afferam.

Sed prius exponam, quo tempore quis ex Patribus hîc citandis vixerit primis quinque ante 600. annum sæculis.

I.

Nomina & sæcula Patrum, Do-
ctorum ac Scriptorum qui primis
quinque Sæculis ante Annum Do-
mini 600. vixerunt, quorum hæc te-
stimonia allegantur.

Patres primi sæculi.

Clemens Romanus vixit Anno
Domini 80.
Clemens Alexandrinus vixit an. 190.
Dionysius Areopagita vixit ann. 80.
Ignatius Martyr ann. Dom. 100.
Irenæus ann. D. 160.
Iustinus Martyr ann. D. 150.

Patres secundi sæculi.

Cyprianus vixit ann. D. 240.
Gregorius Thaumaturgus ann. 226.
Hippolitus Episc. ann. D. 220.
Origenes ann. D. 230.
Teitul-

Tertullianus ann. Dom. 200.

Victorinus ann. Dom. 263.

Patres Tertii Saculi.

Ambrosius vixit Anno Domini 380.

Athanasius ann. 340.

Amphilochius Episc. ann. 390.

Basilius ann. 380.

Chrysofostomus ann. 380.

Cyrillus Hierosol. ann. 350.

Dydimus Alexandr. ann. 350.

Ephrem Diaconus ann. 380.

Epiphanius ann. 390.

Eusebius Cæsariens. ann. 330.

Gregorius Nazianzen. ann. 380.

Gregorius Nyssenus ann. 380.

Hieronymus ann. 380.

Hilarius Pictav. ann. 350.

Iuuenius Presbyter ann. 350.

Lactantius ann. 302.

Optatus Milevitan. ann. 370.

Pacianus Episc. ann. 350.

Theophilus Alexandr. ann. 350.

Patres

360 *Fascinus Heresiarch.*

Patres quarti Seculi.

Augustinus vixit anno Domini	420.
Evodius	ann. 420.
Chrytologus	ann. 430.
Cyrillus Alexandr.	ann. 430.
Fulgentius	ann. 480.
Gelasius Papa	ann. 496.
Gennadius	ann. 490.
Innocentius I.	ann. 417.
Isidorus Cordub.	ann. 420.
Leo Magnus	ann. 450.
Maximus	ann. 420.
Prosper	ann. 450.
Paulinus	ann. 420.
Ruffinus Aquilejensis	ann. 400.
Sozomenus Historicus	ann. 430.
Theodoretus	ann. 440.
Vincentius Lyrinensis	ann. 400.

Patres quinti Seculi.

Andreas Cretæ Episc. vixit an. D.	540.
Eusebius Emislenus	ann. 520.
Fortunatus Episcopus	ann. 550.
Grego-	

Gregorius Magnus ann. 593.

Gregorius Turonensis ann. 583.

Victor Episcop. ann. 540.

Ergo jam dictorum Patrum testimonia
& fidem Catholicam nunc etiam vigentem
conferamus, quàm verè cum primava
conveniat, nec ab ea defecerit, clarissimè
conspicui.

II.

Conferuntur Testimonia Pa-
trum, cum doctrina Catholi-
corum.

DE ECCLESIA, ECCLE-
SIE CAPITE, DE VERBO
DEL.

1. Docent Catholici creduntq;
Primum Petri, seu sum-
mum totius Ecclesiæ regi-
men Petro fuisse collatum à
Christo :

Docet

Docet idem S. Augustinus lib. 2. de Baptif. c. 1. dicens: *Etiam nos in Scripturis sacris didicimus Apostolum Petrum, in quo primatus Apostolorum tam excellenti gratiâ præeminet.*

Idem Tomo 4 qu. 75: ait: *Post Salvatorem in Petro omnes cause Magisterii continentur; ipsum enim constituit Caput eorum, ut esset Pastor Domini gregis.*

Idem Serm. 124. de temp. ait de Petro: *Dominus totius Corporis morbum in Capite Ecclesie sanat.*

Docet idem S. Ambrosius in cap. 12. Epist. 2. ad Corinth. *Primatum (inquit) non accepit Andreas, sed Petrus.*

Idem in cap. 1. ad Galat. ait: *In Ecclesie nave Petrus Magister est constitutus dicente Domino: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.*

Docet idem S. Hieronymus lib. 1. in Iovinianum: *Inter 12. unus eligitur, ut Capite constituto, Schismatis occasio tollere-*

*tolleretur. Cur non Joannes electus est:
Quia Petrus senior erat.*

*Idem lib. I. contra Pelag. ait:
Petrus Apostolorum Princeps fuit, super
quem Ecclesia Domini fundata est.*

*Docet idem Chrysostomus Ho-
mil. II. in Matth. sic: Ecclesia, cujus
Pastor & Caput homo piscator. Et in-
fra: Petrum universo terrarum orbi
Christus preposuit.*

*Idem Homil. 87. in Joann. ait:
Petro Apostolorum curam demandavit,
& orbem terrarum totum commisit. Os
erat Apostolorum, & Princeps & Vertex
ipsum coetus.*

*Docet idem Maximus Serm. 3. de
Apost. Item Optatus Milevit. lib. 3.
contr. Parmen. Euthymius in cap. ult.
Joann. Cyprianus lib. I. Ep. 8. ad ple-
bem. Cyrillus Alex. epusc. contr.*

Gracos.

2. Docent Catholici, Romanum Pontificem esse Petri Successorem & Caput Ecclesiæ :

Docet & Augustinus Epist. 163. dicens : *In Romana Ecclesia semper Apostolica Cathedra viguit Principatus.* Et Epist. 92. ad Innocentium Papam ait. *Quia te Dominus in Apostolica Sede collocavit, magnis periculis membrorum Christi Pastoralem diligentiam adhibe.* Item lib. 2. cap. 21. contra Petilianum ait : *Cathedra tibi quid fecit Romana Ecclesie, in qua sedet Petrus, in qua nunc sedet Anastasius, quibus nos in Catholica unione connectimur?*

Docet & Hieronymus Epist. ad Damasum Papam de Hypostasi dicens : *A Pastore presidium ovis peto : Cum Successore Piscatoris & Discipulo Crucis loquor. Ego beatitudini tue, id est*

est, C
 cior sup
 clefiam
 dos, &
 Doc
 libr.
 nos C
 Apostol
 cum c
 Do
 pist. 8
 que)
 ves D
 put I
 Ecclesie
 sus,
 Docet
 cem P
 fores
 fules in
 tuit, o
 re pre

est, Cathedrae Petri communionem conso-
 cior supra illam petram adificatam Ec-
 clesiam scio. Tu qui Summus Sacer-
 dos, &c. &c.

Docet & Cyrillus Alexandr. in
 libr. Thesauri: Debemus (inquit)
 nos Capiti nostro Romano Pontifici &
 Apostolicae Sedi adherere. Quem lo-
 cum citat Gennadius.

Docet & Ambrosius lib. 10. E-
 pist. 87: Siricius Papa Ovile (in-
 quit) Christi custodie, dignus, cui o-
 ves Domini audiant. Idem in 3. ca-
 put 1. ad Corinth. ait: Domus Dei
 Ecclesia dicitur, cujus rector est Dama-
 sus.

Docet & Athanasius Epist. ad Feli-
 cem Papam sic: Ob id Vos, Praedeces-
 soresque Vestros, Apostolicos videlicet Prae-
 sules in summitatis arce (DEUS) consti-
 tuit, omniumque Ecclesiarum curam habe-
 re precepit.

Do-

Docet & Cyprianus lib. 1. Ep. 3
 sic: *Nec aliunde hereses ortæ aut nati
 scismata, quàm quòd Sacerdoti Dei
 non obeditur, nec unus Ecclesie ad tem
 pus Sacerdos & Judex vice Christi co
 gitetur.*

Docet & Generale Concilium
 Chalcedonense celebratum Anno
 Domini 451. quod Act. 1. 2. 3. Le
 onem Papam vocat *Universalis Ecclesia
 Pontificem.*

Et Justinianus Imperator qui vi
 xit Anno Domini 528. Epist. ad Joan
 nem, II. Papam ait: *Vestree innotescat
 Sanctitati, quæ Caput est omnium Ec
 clesiarum.*

Docent idem Optatus Milev. c. 2.
 contra Parmen. Vincentius Lirinens.
in Comment. &c.

3. Docent Catholici, solam Ec
 clesiam Catholicam Romanam
 esse veram Christi Ecclesiam:

Do.

DOcet & Augustinus Epist. 50.
 ad Bonifacium Comitem sic:
*Ecclesia Catholica sola est Corpus Chri-
 sti, cujus ille est salvator Corporis sui:
 Extra hoc Corpus neminem vivificat
 Spiritus Sanctus.*

Idem Epist. 152. ad Donatum ait:
*Quisquis ab Ecclesia Catholica separatus
 fuerit, quantumlibet laudabiliter se vi-
 vere existimet, hoc solo scelere, quòd à
 Christi unitate disjunctus sit, ira Dei
 manet super eum.*

Idem contra Petilianum ait: *Ca-
 thedra tibi quid fecit Romana Ecclesie,
 in qua sedit Petrus, in qua nunc sedet A-
 nastasius, quibus nos in Catholica Unio-
 ne connectimur, & à qua vos nefariè se-
 parâstis.*

Idem lib. 1. de Symbolo ait cap.
 6: *Ipsa est Ecclesia sancta, Ecclesia una,
 Ecclesia vera, Ecclesia Catholica contra
 omnes hereses pugnans.*

Do-

Docet & Hieronymus Epist. ad Damalium Papam de Hypostasi sic: *Hic in tres partes scissa Ecclesia me ad se rapere festinat. Clamito: si quis Cathedra Petri jungitur, meus est. Ego beatitudini tuæ, id est, Cathedra Petri communionem confocior, super illam Petram edificatam Ecclesiam scio: qui tecum non colligit, spargit: quicumq; extra hanc domum Agnum comederit, profanus est: Si quis in Arca Noë non fuerit, peribit diluvio regnante.*

Docet & Ambrosius Orat. de Sartyro fratre: *Regavit si cum Episcopis Catholicis, id est, cum Ecclesia Romana consentiret.*

Idem lib. 3. de Sacram. ait: *In omnibus sequi cupio Ecclesiam Romanam.*

Docet & Gregorius Nazianzenus carm. de Vita sua sic: *Vetus Roma ab antiquis temporibus habet rectam fidem & semper eam retinet, sicut docet Urbens*

Urbem hanc de Deo semper integram fidem habere.

Docet & Cyprianus lib. de Unitate Ecclesie sic: Quomodo, qui Cathedralam Petri, super quam fundata Ecclesia, deserit, in Ecclesia se esse confidit?

Docet & Irenaeus: Ad Ecclesiam Romanam, inquit, propter potentioris Principalitatem oportet omnes Ecclesias convenire.

Docet & Leo I. Epist. 70. sic: Sola Fides Catholica sanctificat & vivificat.

4. Docent Catholici, Judicem Controversiarum in rebus fidei esse Ecclesiam per Pontificem, vel per Concilia à Romano Pontifice approbata.

Docet & Augustinus contra Epist. Fundam. c. 5. sic. Ego Evangelio

gelio non crederem, nisi me Ecclesia Catholica commoveret autoritas.

Idem lib. contra Creleonium c. 23. Quia Sacra scriptura fallere non potest, quisquis falli metuit obscuritate questionis, Ecclesiam de illa consulat, &c.

Docet & Cyprianus ut jam retuli lib. 1. Epist. 3. sic: Nec aliunde hereses ortae sunt aut nata schismata, quam inde quod Sacerdoti Dei non obeditur, nec unus ad tempus, Ecclesiae Sacerdos & ad tempus iudex vice Christi cogitetur.

Idem lib. de Unitat. credendi ait: Compendium probandae Veritatis Petro & ejus successoribus in Ecclesia tribuitur.

Docet & Hieronymus Epist. ad Damasum Papam sic: Obsecro, ut mihi literis tuis sive tacendarum sive dicendarum hypostaseon detur autoritas: Non timebo duas hypostasies dicere si iubeatis.

Docet & Prosper qui li. 4. conty. Col-

Colat. Pelagianos esse hæreticos probat, quia sunt damnati à Romanis Pontificibus, Innocentio, Zosimo, Cœlestino.

5. Docent Catholici, Traditiones esse recipiendas insuper præter Scripturam?

Docet & S. Augustinus lib. 4. de Bapt. c. 24. sic: *Quod universa tenet Ecclesia, nec à Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolicâ traditum rectissime creditur.*

Item lib. 2. de Bapt. c. 7. ait: *Multa non inveniuntur in literis Apostolorum, nec in Conciliis; tamen quia custoduntur per totam Ecclesiam, non nisi ab ipsis tradita creduntur. Idem docet de baptismo parvulorum lib. 10.*

Docet & Chrysostomus in Epist. 2, ad Thessalon. sic: *Non omnia per Epist.*

R

pisto-

37^a *Fascinus Heresiarch.*

*pistolam tradidit Apostolus, sed multa etiam
line literis: Eadem vero fide digna sunt tan
ista, quam illa.*

*Docet & Dionysius Areopag. I.
Cæl. Hierarch. sic: Primi illi Sacer
dotalis muneris Duces, summa illa & su
per substantialia partim scriptis, partim non
scriptis, nobis tradiderunt.*

*Docet & Basilius lib. de Spiritu S.
cap. 27. sic: Dogmata quæ in Ecclesia ser
vantur & prædicantur, partim ex con
scripta doctrina habemus, partim ex Apo
stolica Traditione ad nos delata recipimus, que
utraque eandem vim habent ad pietatem &
nemo his contradicit.*

*Docet & Gregorius Nazianz. O
rat. in Julian. sic: Traditiones acce
ptas in hunc usque diem servamus.*

*Docet Origenes. Item Hierony
mus Dial. contra Luciferianum. E
contra Helydium, ubi doctrinam*

de perpetua Virginitate DEIPARÆ
ad traditionem refert.

6. Docent Catholici, omnes Li-
bros Veteris & Novi Testa-
menti in Bibliis Catholicis
positos esse Canonicos:

Docet idem Gelasius **C**oncilio
Romano, qui sedit anno Domini 492.

Docet idem ante Gelasium S. Au-
gustinus lib. 2. de Doctr. Christ. cap. 8.
ubi expressè & nominatim omnes
libros in Bibliis Catholicis pro Sacris
positos ordine recenset inter Sacros
& Canonicos.

Docet idem Athanasius, Hierony-
mus, Origenes de Apocalypsi apud Bell.
Bec.

Docet Isidorus lib. Proœmiorum
de lib. Vet. & Novi Testamenti, ubi
ait: Inter Canonicas Scripturas Ecclesia

numerat libros *Tobie, Judith, Machabeorum, Sapientiam, & Ecclesiasticum.*

Item librum *Esther* inter Sacros recentent *Orig. Hilar. Hieron. Cyrill. Epiphanius.*

7. Docent Catholici de Auctoritate Conciliorum Generalium à Rom. Pontifice approbatorum :

Docet & *Augustinus Ep. 118. sic :*
Dantur intelligi vel ab ipsis Apostolis, vel plenariis Conciliis, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, &c.

Docet & *Basilus Ep. 52. ad Athanas.* Ubi scribendum censet ad Romanum Pontificem, quatenus ipsius auctoritate solverentur Ariminensis Concilii acta.

Docet & *Isidorus Præfat. in opus Conciliorum sic :* Nullam Synodum reperi,

*peri, nisi vel congregatam, vel fultam
Romanae Sedis auctoritate.*

*Docet & Ambrosius Epist. 22. sic:
Sequor tractatum Nicent Concilii, à quo
me nec mors, nec gladius poterit separare.*

*Docet & Hilarius, qui censuit
moriendum potiùs, quàm receden-
dum à decretis Conciliorum Gene-
ralium. Et reipsâ ided passus est e-
xilium.*

*Docet & Gregorius Magnus lib.
I. Epist. 24. sic: Si quis quatuor Synodos
Evangelicis non exaequet, anathema sit.
Intelligens Concilium Nicænum,
Ephesin. Chalcedon. Constanti-
nop. Et Patres Concilii Chalcedo-
nensis celebrati Anno Domini 451.
Act. 3. supplicant per literas, Leoni
Papæ sic. Precamur, ut tuo decreto
nostrum honores iudicium, & sicut in
bono concorditer convenimus, ita emi-
nentia tua filiis, quòd decet, ad-
impleat.*

III.

Conferuntur testimonia Patrū
cum doctrina Catholica.

DE SACRAMENTIS ET
SACRIFICIO.

I. Docent Catholici Septem esse
Sacramenta Novæ Legis :

DOcent idem antiquissimi Patres,
quod de singulis Sacramentis
ostendo. Nam

De Sacramento BAPTISMATIS
& Confirmationis Cyprianus lib. 2.
Epist. I. dicit: Si Sacramento utroq̄ nā-
scantur. De Baptismo omnes consentiunt.

De Sacramento CONFIRMA-
TIONIS. Docet Augustinus lib. 2.
contra Petilianum. cap. 104. dicens:
Sacramentum Chrysmatis in genere vi-
sibile signaculorum sacrosanctum est,
sicut & Baptismus.

DOCET

Docet Tertullianus lib. de Præscript: *Tingit et ipse credentes suos, signat in fronte milites suos, manus imponitur per benedictionem invitans Spiritum Sanctum.*

Docet Dionysius Areop. Cæl. Hier. p. 2. sic. *Baptizatum ad Pontificem deducunt, ille Divino ac Deifico prorsus ungento virum signat. Et cap. 4. par. 3. ait: Adventum Spiritus Sancti consummatis ungenti inunctio elargitur.*

Docet Cyprian. lib. 1. Epist. ult^o
Ambrosius lib. 3. de Sacram. cap. 26
Origenes Homil. 9. in Levit.

De Sacramento EXTREMÆ
UNCTIONIS. Docet Augustinus
Serm. 215. sic; *Quoties infirmitas supervenerit, Corpus et Sangvinem Christi, qui ægrotat, accipiat, ac deinde Corpus suum ungat, ut illud quod scriptum est, impleatur: Infirmatur quis et inducat Presbyteros, et orent pro eo ungentes eum oleo, &c.*

Idem lib. 2. de Visi. infirmor: *Ergo roges (inquit) de te, & pro te fieri, sicut dixit Apostolus Jacobus, imò per Apostolum suum Dominus: ipsa videlicet sacri olei delibutio, intelligitur Spiritus Sancti typica unctio.*

Docet Innocentius Primus Epist. I. ad Decentium c. 8. (*vixit Anno Domini 402*) dicens. *Unctionem infirmorum esse Sacramentum à Jacobo Apostolo explicatum:*

Docet Origenes Hom. 8. in Levit. Chrysoft. l. 3. de Sacram.

De Sacramento ORDINIS. Docet Augustinus lib. 2. contra Parmen. c. 13. dicens: *Utrumque Sacramentum est, & quod in consecratione utrumque homini datur: illud cum baptizatur; istud, cum ordinatur, ideoque in Ecclesia Catholica non licet utrumque iterare.*

Docet Chrysoftomus lib. 3. de Sacramentis sic: *sacerdotium in terra peragitur, sed in rerum coelestium classem ordinemque*

dine
ordina
Do
Dioce
mentu
Ign
chen,
luto sa
Diacon
Ostiar
D
dignit
pist. 18
De
STIÆ
Augu
Licet v
mentum
Item
c. 4. S
mentum
De S
docet

dinemꝑ referendum est: ipse Paracletus ordinationem hujusmodi disposuit.

Docet Leo Primus Epist. 8 I. ad Dioscor. c. 1. Ubi Ordinationes Sacramentum vocat.

Ignatius Martyr Epist. ad Antiochen. meminit Ordinum dicens: Saluto sanctum Presbyterium, saluto sanctos Diaconos, saluto Subdiaconos, Lectores, Ostiarios, Exorcistas, &c.

Docet Ambrosius lib. de Sacerd. dignit. cap. 5. Innocentius Primus Epist. 18. Hieronymus, &c.

De Sacramento EUCHARISTIÆ, omnes docent: Inter hos Augustinus Tract. 126. in Joan. ait: Licet visibiliter premat dentibus Sacramentum Corporis & Sangvinis Christi.

Item Ambrosius l. 4. de Sacram. c. 4. Sermo Christi hoc confecit Sacramentum, &c.

De Sacramento POENITENTIÆ docet Augustinus lib. 1. de adulteri-

nis conjugii c. 26. & 28. dicens: *Eadem est causa Baptismi & Reconciliationis, sine quibus Sacramentis homines credunt se non debere exire de corpore.*

Docet Clemens Rom. lib. 2. *Constit. Apost. cap. 13.* Item Origenes *Hom. I. Jerem.*

Docet Cyprianus *Epist. 52.* Item Dionysius *Epist. 8. ad Demoph.*

De Sacramento MATRIMONII, Docet Augustinus lib. I. de Nuptiis dicens: *Hujus Sacramenti vis est, ut mas & femina copulati, quamdiu vivunt, inseparabiliter perseverent.*

Idem de fide & operib. cap. 7. ait: *In Ecclesia Nuptiarum non solum vinculum, sed etiam Sacramentum commentatur.*

Docet Chrylostomus *Hom. 20. in Epist. ad Ephes.*

2. Docent Catholici in Eucharistia esse verè & realiter Corpus & Sangvinem Christi, ipsumq; Christum;

D

9
Carnem
hylabit,
dam ad f

Idem

Perebatur

commenda

Corpus n

nibus sic

& alibi

DO

eram.

In Sacra

de Pate

Corpus

Idem

Sicut se

quam ac

ritu Sa

fi, quan

mus.

Do

Docet & Augustinus in Psalmum
98. dicens: De Carne **MARIÆ**
Carnem accepit, & in ipsa Carne hic am-
bulabit, & ipsam Carnem nobis manducan-
dam ad salutem dedit, &c.

Idem in Psalmum 33. Cone. 1. ait:
Ferebatur Christus in manibus suis, quando
commendans ipsum Corpus suum ait, Hoc est
Corpus meum; ferebat enim Corpus in ma-
nibus suis. Et Tract. 27. in Joann. 6.
& alibi passim.

Docet Ambrosius lib. 4. de Sa-
cram. c. 4. Panis iste panis est ante ver-
ba Sacramentorum, ubi accesserit consecratio,
de Pane fit Caro Christi. Ibidem ait:
Corpus quod conficimus de Virgine est.
Idem lib. 6. c. 1. de Sacrament. ait:
Sicut verus est Dei Filius, ita vera Caro
quam accipimus. Et lib. 3. de Spi-
ritu Sancto cap. 12. ait: Caro Chri-
sti, quam hodie quoque in mysteriis adora-
mus.

Docet Chrysostomus Hom. 51. sic:

R 6

Car-

Carnes suas nobis tradidit, seipsum immolatum proposuit, ipsum tangis, ipsum comedis.

Idem Hom. 24. in I. ad Corinthi. ait: Sic adorandus in altari Christus, sicut illum adorarunt Magi in praesepio.

Docet Cyprianus Serm. de Coena Domini sic: Panis iste quem Discipulis Dominus porrigebat, Omnipotentia Verbi factus est Caro, & Sacramento visibili infallibiliter se infudit Divina Essentia.

Docet Tertullianus lib. de Resurrect. sic: Caro vescitur Corpore & Sanguine Christi, ut anima de Deo sanguinetur.

Docet Cyrillus Alexandr. lib. I o^o in Joann. c. I 3. sic: Per sacram Eucharistiam Christus in nobis manet non solum per affectum, sed reipsa.

Docet Cyrillus Hierosol. catech. 4 sic: Cum ipse Christus sic affirmes de Pace, Hoc est Corpus meum, quis audeat

deat d
certitu
sumar
tibi C

DO
biam q
Hilar

3. D
sta
ser
ni
Ch
pa

D
quod a
Panis
fuerit
appel

D
eram

deat deinceps dubitare? Quare omni cum
certitudine Corpus & Sangvinem Christi
sumamus, n. m. sub specie Panis datur
tibi Corpus.

Docet Hieronymus Epist. ad Hedi-
biam q. 2. Origenes Homil. 13. in Exod.
Hilarius l. 8. de Trinit. &c.

3. Docent Catholici Transub-
stantiationem Eucharisticam
seu conversionem Panis & Vi-
ni in Corpus & Sangvinem
Christi, adeòq; falsam esse Im-
panatorum Sententiam:

Docet & Augustinus Serm. 28. de
Verbis Domini sic; Dixi vobis,
quòd ante Verba Christi, quòd offertur,
Panis dicitur; ubi Christi Verba de prompta
fuerint, Jam non Panis dicitur, sed Corpus
appellatur.

Docet Ambrosius lib. 4. de Sa-
eram. c. 4. ubi accesserit consecratio, de
Panc

384 *Fascinus Heresiarch.*

Pane fit Caro Christi. Sermo Christi, qui potuit facere ex nihilo quod non erat, non poterit ea quæ sunt, mutare in id quod non erant?

Docet Cyprianus (ut proxime citavi) Serm. de Coena Domini: Panis iste quem Discipulis Dominus porrigebat, non effigie, sed naturâ mutatus, omnipotentia Verbi factus est Caro.

Docet Gregorius Nyssenus Orat. Catechetica 27. cap. sic: Rectè DE I VERBO sanctificatum panem in DEI VERBI Corpus credimus immutari.

Docet Cyrilius Hierosol. Catech. 4. sic: Aquam mutabit in Vinum: & non erit dignus cui credamus, quod Vinum in Sangvinem commutârit?

Docet Eusebius Emisenus Serm. de Corpore Domini sic: Antequam invocatione Summi Numinis consecrentur; substantia illic est Panis & Vini, post Verba autem Christi, Corpus & Sanguis Christi.

4. Docent Catholici, in Missa offerri Deo verum Sacrificium à Christo Domino institutum.

DOcet & Augustinus in Plalm. 33. Conc. 2 sic: Ipse de Corpore suo & Sangvine Sacrificium instituit secundum ordinem Melchisedech.

Idem Epist. 23. ait: Christus semel in Cruce immolatus, omni die in Sacramento immolatur.

Et lib. 4. de Trinit. c. 14. Quid graviorius offerri aut suscipi potest, quam Caro Sacrificii nostri, Corpus effectum Sacerdotis nostri?

Idem qu. 57. in Leviticum inquit: Illis Sacrificiis unum hoc nostrum Sacrificium significabatur, in quo fit vera remissio peccatorum (en Propitiatorium Sacrificium?) à cuius Sacrificii Sangvine in alimentum sumendo nemo prohibetur, &c.

Docet Ambrosius in c. I I. Lucæ sic : *Cùm sacrificamus, Christus adest, Christus immolatur.*

Idem in Psalm. 38, ait : *Ipsè Christus offertur in terris, cùm ejus Corpus offertur.*

Docet Chrylostomus Homil. 24. in I. ad Corinth. sic : *Pro victimarum & pecorum cæde seipsum offerendum præcepit. Et Homil. 17. in Epist. ad Hebr. ait : In multis locis offertur unus ubique Christus, hîc & illic plenus existens.*

Docet Cyprianus lib. 2. Epist. 3. *Dominus noster sacrificium DEO Patri obtulit Panem & Vinum, id est, Corpus & Sangvinem.*

Docet Hippolytus Martyr Orat. de Antichr. *Venite Pontifices & Sacerdotes qui pretiosum Corpus & Sangvinem meum quotidie immolastis.*

Docet Cyrillus Catech. 5. Hieronymus in I. ad Tim, Gregorius Nysenus, &c.

De Missa Privata.

Testatur Augustinus lib. 22. Civit.
c. 8. *Quendam è suis Presbyteris in do-
mo rustica Sacrificium Corporis & Sangui-
nis Domini obtulisse.*

Ambrosius (teste Paulino) in do-
mo clarissimæ fœminæ rogatus Sacrificium
fecit.

Gregorius Nazianz. (teste Sozo-
menol. 7. Hist. c. 5.) in exigua cellu-
la sacra fecit.

Theodoretus c. 20. Hist. religios.
scribit se in cellula Maris Anachoreta
sacra mysteria celebrasse.

Joannes Eleemosynarius Episc.
qui vixit anno Domini 599. teste
Leontio in ejus vita dixit: *Ego filii
propter vos in Ecclesiam descendo:*

*Nam mihi ipsi in Episcopio Missas
facere poteram.*

5. Docent Catholici, Communionem sub una specie esse licitam & in usu fuisse, nec Scripturæ sacræ contrariam :

Docet Paulinus in Vita S. Ambrosii, quem ante obitum sub una specie sumpsisse Eucharistiam testatur.

Docet Eusebius l. 6. Hist. c. 36. unius speciei usum fuisse apud infirmos.

Docet Felix Tertius Epist. I. c. 2. qui vixit anno Domini 492. Item Siricius Papa Felice antiquior annis circiter centum, Epist. I. c. II. Item Concilium Elibertinum ante Siricii tempora celebratum, Can. 16. fuisse tunc Communionem laicam in usu, quæ in poenam dabatur Clericis, negatâ illis Communionem Clericali.

Docet Amphilochius Basilium Magnum in extremis sub sola specie Panis Eucharistiam sumpsisse.

Docet Cyprianus Serm. de lapsis

phis, asservatam olim Eucharistiam sub una specie in usum infirmorum & aliorum abeuntium: qui usus non fuisset permissus, si esset contra Christi præceptum.

Docet Innocentius Primus Ep. 1. c. 4. & Concilium Laodicenum Can. 49. meminisse Communionis Præsanctificatorum seu ex antè consecratis, cujus fuit usus apud Græcos totâ Quadragesimâ præter Dominicam & Sabbatum, apud Latinos die Parasceves, quo die etiam nunc non fit consecratio, & ipse Sacerdos communicat sub una specie præconsecrata.

Docet Augustinus lib. 3. de Consensu Evang. c. 25. Item Hieronymus, Helychius, duobus discipulis in Emaus datum fuisse sacramentum Eucharistiae sub una specie Panis juxta illud Luc. 2. 35. Et cognoverunt eum in fractione Panis. Et Lucas in Actis Apostol. c. 2. 42. tantum meminit unius

us speciei: Erant, inquit, perseverantes
in communicatione fractionis Panis &
in doctrina Apostolorum.

Docet Beda ante annos ab hinc
nongentos ferè, fuisse suâ etate usum
Communions sub una specie. Item
Bernardus in suo Monasterio præbebat
Communione unius speciei, ut est in
ejus vita lib. I. c. I I.

Contraria Patrum testimonia
tantùm concedunt usum aliquando
fuisse calicis quoad omnes, sed non
sub præcepto Divino quoad omnes,
aliàs nec Communio infantium (quæ
teste Cypriano *serm. de lapsis* fuit sub
una specie, nempe vini guttulâ tantùm
illis instillatâ) nec ægrorum, nec præ-
consecratorum sub una specie u-
sus viguisset, ut ostendimus vi-
guisse primis sæculis.

6. Do-
Con
part

Do-
sit

Ergo ad
fac ipsu

particip

re Sacer

torum e

tuarum

tuy pr

ipse ex

Item i

quam e

naberis,

colleger

defluat

Do-

dicens

sa per

6. Docent Catholici auricularē
Confessionem peccatorum in
particulari, coram Sacerdote.

DOcet & Augustinus lib. 2. de Vi-
sitatione infirmorum dicens :
Ergo ad te venire roges Sacerdotem , &
fac ipsum conscientiarum tuarum penitus
participem , &c. Ubi addit, non salva-
re Sacerdote inconsulto , ad Deum pecca-
torum confessionem. Addens : Cicatricum
tuarum arbiter Dei vice Dominus adhibea-
tur presbyter , revela ei vias tuas , &
ipse exhibebit tibi antidotum Reconciliationis.
Item in Psal. 66. ait : Tristis esto ante-
quam confitearis , confessus exulta , iam sa-
naberis. Non consentis conscientia saniem
collegerat , &c. Exeat in Confessione &
defluat omnis sanies , &c.

Docet Origenes Hom. 2. in Levit.
dicens : Est adhuc licet dura & laborio-
sa per Pœnitentiam remissio peccatorum ,

cum non erubuerit peccator Sacerdoti Domini
indicare peccatum suum.

Idem Hom. 3. in Levit. ait: Omnes
genere pronuntianda sunt & in publicum pro-
ferenda cuncta quae egimus, si quid in oc-
culto gerimus, si quid in sermone vel et-
iam intra cogitationum secreta commisi-
mus, cuncta necesse est profiteri: Si ergo in
vita nostri accusatores simus, nequitiam Dia-
boli effugimus.

Docet Cyprianus Serm. 5. de la-
pulis sic: Apud Sacerdotes Dei dolenter &
simpliciter confitentes exhomologesim con-
scientiae faciunt, animi pondus exponunt
salutarem medelam parvis licet & modicis
vulneribus exquirunt.

Docet Tertullianus lib. ultimo:
Gehennam in corde considera, quam tibi ex-
homologesis extinguit.

Docet Hieronymus in c. 16. Matt.
Alligat vel solvit Episcopus vel Presby-
ter, cum peccatorum audierit varietates,
scit qui ligandus sit, qui solvendus.

Do-

Docet Basilius reg. 228. *Necessario peccata his aperiri debent, quibus credita est dispensatio mysteriorum Dei.*

Docet Lactantius lib. ultimo: *Singuli quique coetus hereticorum se potissimum Christianos & suam esse Ecclesiam Catholicam putant; Sciendum autem est, illam veram, in qua est Confessio & Poenitentia, qua peccata & vulnera salubriter curat.*

IV.

Conferuntur Patrum testimonia cum doctrina Catholica.

DE CULTU SANCTORUM,
DE IMAGINIBUS, AC RELIQUIIS.

1. Docent Catholici Sanctos esse venerandos:

Docet & Augustinus in Psal. 96. *dicens de Angelis; Utinam & vos, illos colere velletis!*

Idem

394 *Fascinus Heresiarch.*

Idem Serm. 26. ait: *Quisquis honorat Martyres, honorat & Christum: & qui spernit Sanctos, spernit & Christum.*

Quem textum habet & Ambrosius Serm. 6.

Idem Serm. 25, de Sanctis ait: *Beatissimum Petrum Piscatorem modò gentibus proboluis adorat gentium multitudo credentium.*

Docet Chrylostomus de SS. Juventio & Maximo: *sanctos colitis eadem alacritate omnes.*

Docet Hieronymus Ep. ad Riparium: *Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum, qui ait: Qui vos suscipit, me suscipit.*

Docet Origenes Hom. 3. in diversa: *Sanctorum memoria semper, ut dignum est, in Ecclesia celebratur.*

Docet Basilius Orat. in S. Mamantem, Cyprianus lib. 4. Epist 6. Cyrillus Alexandr. lib. 6. in Julianum, Justinus Martyr, &c.

2. DO-

I. Docent Catholici Sanctorum
Reliquias esse venerandas.

Docet & Augustinus Epist. 103.
dicens : *Portant reliquias Beati
Stephani Martyris, quas non ignorat Sancti-
tas vestra, quam convenienter honorare de-
beatis.*

Docet Ambrosius Serm. 93. Si
dicas mihi, *Quid honoras in carne iam
resoluta? Honoro in carne Martyris exce-
ptas pro Christo cicatrices, honoro per Con-
fessionem Domini sacratos cineres, hono-
ro in cineribus semina eternitatis, honoro
Corpus, quod mihi ostendit Dominum diligere,
Cur autem non honorent Corpus illud &
homines, quod reuerentur & demones?*

Docet Basilus in Psalmum 115.
Pretiosae sunt reliquiae Sanctorum ejus.

Docet Eusebius Emisenus de
S. Blandina : *Ubi sunt qui veneratio-
nem sanctis Martyrum corporibus negant?*

Docet Hieronymus Epist. 53. ad Riparium dicens: *Honoramus autem reliquias Martyrum, ut eum. cuius sunt Martyres, honoremus: honoramus seruos, &c. ut supra retuli.*

Docet Gregorius Nyssenus Orat. in Theodorum Mart. Chrylostomus de SS. Iubentutio & Maximo.

Docet Gregorius Nazianz. de S. Cypriano dicens: *Omnia potest pulsio Cypriani cum fide, &c.*

3. Docent Catholici, Sanctorum Imagines retinendas & venerandas esse:

Docet & Augustinus lib. 2. de *Vilitat. infirmorum* dicens: *Venerabile Crucis monimentum & nos omni generatione dignissimum fatemur, & ad recordationem Crucifixi nostri veneramus. Adicitur enim super Crucem quaedam hominis inibi patientis Imago, per quod Sa-*
luti-

lutifera JESU Christi nobis renovatur Passio.
Hanc complectere humiliter, & venerare suppliciter, &c

Idem lib. 1. de consensu Evangel.
Menceras Imagines Christi inter Petrum & Paulum depicti.

Docet Basilius in Julianum : Hi-
storias Imaginum illorum honoro & palam
adoro: hoc enim traditum ab Apostolis non est
prohibendum.

Docet Chrysoftomus in Liturgia:
Sacerdos egreditur portans Evangelium præ-
cedente ministro cum lucerna, conversus ad
Christi imaginem inflexo capite.

Et Serm. de utriusq; legislatore
ait: Picturam dilexi, plenam pietatis.

Docet Hieronymus de obitu Pau-
læ: Prostrata ante Crucem, quasi pendentem
Dominum cerneret, adorabat.

Docet Epiphanius Epist. ad. Joan-
nem Hierosolym. Inveni scilum pen-
dens in funibus Ecclesiæ depictum, &c

398 *Fascinus Heresiarch.*

imaginem quasi Christi vel Sancti cuiusdam.

Docet Ambrosius Orat. in Theodorum: *Sapienter egit Helena, quæ crucem in Capite Regum leuabit, ut Crux Christi in Regibus adoretur.*

Idem Serm. 1. in Psal. 118. ait: *Qui imaginem coronat Imperatoris, illum honorat, cuius imaginem coronat: & qui statuam contempserit Imperatoris, utrique videtur injurius.*

Docet Gregorius Nyssenus Orat. in Theodorum Martyrem: *Pictor induxit flores & fortia facta Martyris, cruciatus, & tanquam pratum amaranthum ornauit templum. Solet enim etiam pictura tacens in pariete loqui, maximeque prodesse.*

4. **Docent Catholici de Sanctorum Invocatione & Intercessione, eosq; nostras Orationes agnoscere:**

Docet & Augustinus lib. de Vi-
 duis : *Obferandi sunt Angeli, Mar-
 tyres obsecrandi : Possunt rogare pro pec-
 catis nostris, qui sua laborunt : non erube-
 scamus eos intercessores adhibere.*

Idem lib. 22. Civit. c. 29. ait : Si
*Elixans absens corpore puerum suum vidit
 accipientem munera ; quanto magis Sancti
 debent omnia , unde sunt corpore absen-
 tes ?*

Et in Psal. 85, ait : Omnes Martyres
*qui in Christo sunt, interpellant pro nobis :
 non transeunt interpellationes eorum , nisi
 eum transierit gemitus noster.*

Docet & Origenes in Thren : In-
*ceptam me prosternere & deprecari uni-
 versos Sanctos, ut mihi succurrant. O San-
 cti Dei vos lacrymis deprecor ut procidatis
 misericordius pro me misero.*

Idem Homil. 3. in Cant. ait :
*Omnes Sancti qui de hac vita decesserunt , si
 dicantur eos qui in hoc mundo sunt , ju-
 bare suis precibus, non est inconueniens ;*

400 *Fascinus Heresiarch.*

*Scriptum est enim in Machabæorum libris.
Hic est Jeremias qui semper orat pro
populo.*

*Docet Gregorius Nazianz. Orat.
in S. Cyprianum dicens: Tu verò nos ab
alto propitius respice, & Sanctissimæ Trini-
tatis, cui nunc adstas, splendorem pro nobis
gratificare.*

*Docet Hieronymus in Epitaphio
Paulæ: O Paula, cultoris tui ultimam sen-
ctutem iussa: Fides tua & opera Christo te
sociant: præsens, quod postulas, facilius impe-
trabis.*

*Idem contra Vigilantium c. 3. ait:
Sancti Apostoli & Martyres adhuc in corpore
constituti possunt orare pro cæteris; quando
magis post coronas? an, dum cum Christo esse
cæperunt, minus valebunt?*

*Docet Gregorius M. lib. 4. Dial.
33. Quid est quod nesciant, qui videntem om-
nia sciunt?*

*Docet Prosper lib. 10. de vita con-
templ.*

templ. c. 4. ubi ita patebunt singulis
 singularum mentes, sicut corporalibus o-
 culis subjacent facies corporales, nec late-
 bit perfectè beatos aliquid secretorum, qui,
 quod est præstantius, ipsam visuri sunt
 Deum.

Docent similia Gregorius Nys-
 ten. de Theodoro Martyre, & Orat. de
 s. Meletio. Ephrem Serm. de SS. Mar-
 tyribus. Chrysostomus Homil. I 26. in
 2. Corinth. Cyprianus lib. I. Epist. I.
 ad Cornelium.

VI.

Conferuntur testimonia Patrum
 cum doctrina Catholica.

DE FIDE ET OPERIBUS,
 DE LIBERO ARBITRIO, DE
 INDULGENTIIS ET COE-
 LIBATU.

• Docent Catholici præter fi-
 dem requiri ad salutem bo-
 na opera:

Docet & Augustinus lib. 15. de Trinit. Fides (inquit) sine charitate potest quidem esse, sed non prodesse.

Idem de Fide & operib. c. 14. ait
 Executiendum est à cordibus, ne malà securitate salutem suam perdant, si ad eam obtinendam, solam fidem sufficere putaverint.

Docet Ambrosius in c. 4. ad Hebr. Non sufficit fides, sed debet addi *et* vita fidei condigna: Opus est quippe omni volenti celum possidere, fidem operibus bonis ornare.

Docet Chrysostomus Hom. 30. in illud Joan. Qui credit in filium Dei, habet vitam eternam: Numquid ergo (inquit) satis est ad vitam eternam credere? minime. Non enim omnis qui dicit, Domine, Domine, intrabit in regnum celorum, sed qui facit voluntatem Patris qui in celis est. Nam si rectè credideris, non rectè autem vixeris, nulla tibi al salutem utilitas. Nollimus nobis ad salu-

ten
 innig
 Ide
 Non fi
 Doc
 Quand
 ferit,
 futuros
 nisi fac
 Doc
 rat. in
 bonum
 to, qui
 quem
 a. Do
 De
 Do
 Gr
 possibili
 facere
 possis.
 Doc

tem hoc satis arbitrari, opus est vitæ morumque puritate.

Idem Hom. 1: in 1. ad Timoth. Non fides solum opus est, sed charitate.

Docet Clemens Alex. lib. 5. Strom. Quando audierimus, fides tuate salvum fecit, non accipimus absolute eos salvos futuros, qui quomodocumque crediderint, nisi facta quoque fuerint consecuta.

Docet Gregorius Nazianz. O-rat. in Sacrum Lavacrum. Operare bonum super hoc doctrinarum fundamento, quia fides sine operibus mortua est. quemadmodum & opera sine fide.

a. Docent Catholici Legem Dei esse possibilem:

Docet Augustinus lib. de Nat. & Grat. c. 43. Non igitur Deus impossibilis jubet, sed jubendo admonet & facere quod possis, & petere quod non possis.

Docet Hieronymus lib. 3. contra

404 *Fascinus Heresiarch.*

Pelagian: *Deus possibilis mandavit: hoc nulli dubium est.*

Docet Basilius Orat. in illud, *Attende tibi: impium est dicere, impossibilia esse spiritus præcepta.*

Docet Hilarius in Psal. I I 8. *Non difficile, si voluntas adsit, præceptis Dei obtemperare.*

Docet Origenes Homil. in Iosue: *ubi mulieribus eos comparat, qui dicunt, Mandata Dei servare se non posse.*

Docet Chrylostomus Homil. 8. de Pœnit. *Haud mandat Deus impossibilia: multi & ipsa superant præcepta, &c.*

3. Docent Catholici Opera justorum mereri vitam æternam & gloriam cœlestem ut mercedem:

Docet & Augustinus Ep. I 05. ad Sixtum: *ipsa vita æterna præcedentibus meritis redditur; tamen quia eadem*

eadem merita quibus redditur in nobis facta
per gratiam, etiam ipsa gratia nuncupatur
non ideo quia meritis non datur, sed quia da-
ta sunt & ipsa merita, quibus datur.

Idem lib. de Perfectione Iustitiæ
ait: Post hanc vitam merces perficiens red-
ditur, sed eis tantum, à quibus in hac vita mer-
cedis meritum comparatur.

Docet Cyprianus lib. de Unit.
Ecclesiæ: Monitis Dei obtemperandum,
ut accipiant opera nostra mercedem.

Docet Clem. Alex. in Parænet:
Licet vobis, si velitis, pretiosissimam salutem
emere proprio thesauro, charitate & fide
vitæ.

Docet Hilarius can. 6, in Matth.
De nostro igitur est beata illa vita promeren-
da, præstandumque est aliquid ex proprio, ut
bonum velimus, malum autem vitemus, to-
toque affectu præceptis cælestibus obtempe-
remus.

Docet Basilius Serm. de Ascens. I-

tem Cyrillus Hierosol. Catech. 1.
Si multum operaberis, multa te merces ma-
net. Hieronymus lib. 2. contra Iovinian.
 s. 15. Tertullian. in Scorpiia cap. 6.
Quomodo, inquit, multæ mansiones apud
Patrem, si non pro varietate meritorum?

4. Docent Catholici Jejuniorum
 usum esse laudabilem & an-
 tiquum :

Docet Augustinus Epist. 86. ad
 Casulanum : *Ego (inquit) in E-*
vangeliis & Apostolicis literis video præ-
ceptum esse Jejunium.

Idem Epist. 119. cap. 25. ait :
Quadragesima jejuniorum habet auctori-
tatem in veteribus libris & in Evangelio.

Docet Ambrosius serm. 8. in Ps.
 118. *Inditum est jejunium? cave negli-*
gas, etsi te fames quotidianum cogit ad
prædium tamen cælesti, te, reservato con-
bibio.

Et Serm. 34. Quisquis Christianus
 jejunando non impleverit Quadragesimam,
 prævaricationis reus tenebitur.

Docet Tertullianus lib. de jeju-
 nio : Bene quod & Episcopi universa ple-
 bi jejunia mandare assolent.

Docet Basilius Orat. 2. de jejunio :
 Angeli sunt qui per singulas Ecclesias descri-
 bunt jejunantes ; vide ne propter prævam
 eduliorum voluptatem ab Angelo in nume-
 rum non adscribaris.

Docet Hieronymus Ep. ad Mar-
 cellam : Nos unam Quadragesimam se-
 cundum traditionem Apostolorum tempore no-
 bis congruo jejunamus : non quod & per to-
 tum annum exceptâ Pentecoste jejunare non
 liceat, sed quod aliud sit necessitate, aliud vo-
 luntate minus offerre.

Docet Cyprianus Serm. de lapsis :
 Iræ & offensam ejus jejuniis & fleti-
 bus, ut monet ipse, placemus.

Docet Chryostomus Hom. 6. ad
 populum, &c.

5. Docent Catholici, laudabilem esse continentiam & coelibatum approbant :

DOcet & approbat Augustinus lib. de Bono Viduitatis c. 15. dicens : *Continentiam conjugio preponimus, Sanctam verò Virginitatem, etiam continentie Viduali.*

Idem de bono Conjugali cap. 8. ait : *Continentes sciant sibi mercedis amplius deberi, quàm conjugalis castitas possit.*

Idem lib. de adult. Conjug. ait : *quod cuiquam, antequam vovisset, licebat; cum id se nunquam facturum voverit, non licebit: Si tamen id voverit, quod vovendum fuit, sicut est, perpetua Virginitas. Et Serm. 37. ad fratres in Eremito: Si conjugium Sacerdotibus prohibetur quantò magis fornicatio, &c.*

Docet Ambrosius lib. 1. de Virginitibus: *De Virginitate aliquid dicamus.*

mus, quæ est principalis virtus nubes, Angelos, sidera ipsa transgrediens. Non meum illud est, Qui non nubunt neque nubentur, erunt sicut Angeli Dei in coelo.

Idem lib. 3. de Virginibus Alexandrinæ, & Africanæ Ecclesiæ ait, Pauciores hîc homines prodeunt, quàm illic Virgines consecrantur. Idem ait: Cui licet maritum eligere, cur non licet Deum præferre?

Docet Epiphanius hæc. 48. Gaudet Deus his, qui Virginitatem & continentiam exercere diligunt.

Idem hæc. 61. ait: Dixerunt Sancti Dei Apostoli peccatum esse, post decretam Virginitatem ad nuptias converti. Væ hîc Luthero!

Docet Origenes Hom. 23. in Numer. Videtur mihi illius solius indefinens esse Sacrificium, qui se indefinenti & perpetuæ devoverit continentie. Plures apud Gaulterium vide.

410 *Fascinus Haresiarch.*

6. Docent Catholici Deum non
esse authorem peccati.

Docet Augustinus lib. 2. de pec-
catorum meritis cap. 17.
*Nullius culpæ humane in Deum referam
causam.*

Et lib. 1. de Anima cap. 14. ait :
*Præscientia Dei peccatores prænoscit, non
facit.*

Docet Basilius Homil. quodd De-
us non sit author malorum, ubi ait :
*Eadem est dementia negare Deum, et peccati
authorem asserere. Notet id Calvi-
nus.*

Idem Homil. 2. de opere 6. die-
rum : *A Deo malum profluxisse, dicere
peccatum est.*

Docet Chrysostomus Homil. 23.
in Act. Apost. Nullus dicat, Deus no-
bis Author malorum est : satius fuerit sex-
centies defodi, quàm Deum audire talia per
nos.

Docet Tertullianus lib. contra
Her-

Hermogen. *Mali non est auctor, quia non effector: certe permissor, quia dominator.*

Docet Prosper Respons. 18. ad cap. 14. ad Gal. *Bonorum Deus auctor est non malorum, ut est infidelitas.*

Docet Gregorius Magnus lib. 29. Moral. cap. 21. *Domini auctor est naturæ non culpæ.*

Docet Gregorius Nyssenus Hom. 2. in Eccl. *Deus qui naturâ est bonitas, bona quoque præbet omnino: quod suâ naturâ bonum est, ex suis thesauris malum non produxerit, &c.*

7. Docent Catholici liberum hominis arbitrium.

Docet Augustinus lib. de quant. animæ cap. 36. *Datur et animæ liberum arbitrium, quod qui labefactate nugatoris rationibus conantur, usque ad eum cæci sunt, &c.*

Idem

Idem Epist. 46. ait: *Credite Divinis eloquiis, quia liberum est hominis arbitrium.*

Idem in Ps. 7. ait: *Diabolo non consentire in nostra voluntate voluit ille, qui nos fecit.*

Docet Athanasius Orat. contra Idol. *Anima libera est & sui arbitrii: potest enim ut ad bona sese inclinare, ita bono quoque adversari.*

Docet Hieronymus Epist. ad Damasum: *Dedit eis liberum arbitrium, dedit mentis propriae libertatem, ut viveret quisque non ex imperiis Dei, sed ex obsequio suo; non ex necessitate, sed voluntate.*

Docet Hilarius in Psal. 2. *Unicuique nostram libertatem vite permisit, non necessitatem in alterutrum affingens.*

Docet Origenes in c. 13. Matth. *Omnes Scripturae declarant esse liberum arbitrium, dum & accusant eos, qui delinquant;*

linquunt; & probant eos qui rectè faciunt.

Docet Tertullianus lib. 2. contra Marcionem. Liberum & sui arbitrii & potestatis sue invenio hominem constitutum. Docet Chrysostomus Hom. 22. in Genesim. Docet Gregorius Nyssenus l. 7. de Philosoph. c. 7. Gregorius Magnus l. 33. Moral. c. 26.

8. Docent Catholici, Purgatorium dari, & orationem pro mortuis.

Docet & Augustinus Hom. 16. ex Homiliis 50. Qui temporalibus penis digna gesserint, per ignem quendam Purgatorium transibunt, de quo Apostolus, Salvus erit, sic tamen quasi per ignem.

Docet Basilius Homil. 8. in Exod. Si per Confessionem detexerimus peccatum, jam succrescens gramen arefecimus, dignum quod depascat ac devoret Purgatorius ignis.

DO-

414 *Fascinus Haresiarch.*

Docet Gregorius Nysenus Oratione pro mortuis; Non poteris (inquit) è corpore egressus, Divinitatis particeps fieri, nisi maculas animæ immista Purgatorius ignis abstulerit.

Docet Theodoretus in Scholiis Græcorum in I. ad Cor. 3. *Hum.* ipsum ignem Purgatorium credimus, in quo animæ defunctorum probentur & repurgantur, sicut aurum in conflatorio.

Docet Chrylostomus Hom. 69 ad Pop. Non temerè ab Apostolis hæc sancita fuerunt, ut in tremendis mysteriis Defunctorum agatur comemoratio. Sciunt enim illis inde contingere lucrum. Et Hom. 41. Non fatigemur mortuorum auxilium ferre, preces pro illis offerende.

Docet idem Augustinus libro de Cura pro mortuis habenda cap. I. dicens: In Machabæorum libris legimus oblatum pro mortuis Sacrificium. Sed etsi nusquam in Scripturis veteribus legeretur, non parva est universa Ecclesie,

ue in hac consuetudine claret, auctori-
as, ubi in precibus Sacerdotis quæ Do-
mino Deo ad altare funduntur, locum
num habet etiam commendatio mortuo-
rum.

Docet Cyrillus Hierolol Catech.

Pro omnibus oramus, qui inter nos vi-
a functi sunt.

Docet Dionysius Areop. c. 7. Hie-
rar. par. 3. Ascendens Antistes precem
suam super mortuum peragit precaturq;
Divinam Clementiam, ut cuncta dimit-
tat defuncto per infirmitatem humanam
admissa peccata.

Docet Clemens Romanus, qui
Const. 8. c. 47. longam orationem de-
scribit pro mortuis fieri solitam.

Docet Hieronymus in caput I I.
Proverb. esse aliquos: Qui de levioribus
peccatis, cum quibus obligati defuncti
sunt, post mortem possunt absolvi vel poe-
nis castigari, vel suorū precibus ac elemo-
synis, Missarumq; celebrationibus juvari.

9. Docent Catholici, De Indulgentiarum usu & potestate in Ecclesia :

Docet id omnis retro antiquitas ita ut etiam Kemnitius in 4. Par. Exam. pag. 329. (et si inconstanter ut patet pag. 333.) fateatur nullam primam originem indulgentiarum in historiis inveniri, vel quo tempore primum in Ecclesia vel quo Concilio aut Papâ inductæ fuerint :

At Augustinus lib. 4. contra Donatist c. 24. ait: *Quod universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi Apostolicâ auctoritate traditum rectè creditur.*

Idem Augustinus Epist. 118. ait: *Disputare contra id, quod universa sequitur Ecclesia (ab immemorabili tempore,) insolentissima insania est.*

Docent idem Patres Concilii Ni-
 cæni anno Domini 327. celebrati, qui
 Can. I I. vel aliâ editione Can. 12. de-
 clarant, ut qui seriò poenitentiam a-
 gunt, possint ab Episcopis indulgen-
 tiam obtinere, id est, minuere de
 10. annis, &c. Ex quo patet fuis-
 se extra Sacramentum Poenitentiae
 remissas poenitentias alioquin iustas
 & ad satisfaciendum Deo pro poena
 debita institutas, quas passim vete-
 res concedunt, ubi de Satisfactio-
 nis operibus in poenitentia necessa-
 riis loquuntur, ut Augustinus Hom.
 50. de Poenitentia citatus à Beda; ubi
 ait: *Poenitentia majorem in se se veritatem
 debet exercere, ut cum à seipso quis judi-
 catur, non judicetur à Deo.* Item Hie-
 ronymus in caput I. Joel & in 9. annos.
 Origenes Hom. 3. in cap. 3. Judicium.
 Ch ylostomus in cap. 6. ad Hebr. Ba-
 filius can. 73. Tertullianus lib. de Poe-
 nitentia & in Apologetico ubi in ca-
 stiga-

418 *Fascinus Heresiarch.*

stigationibus illis & pœnitentiis dic-
tu fuisse divinam censuram.

Docent idem quod Nicænum,
Patres Concilii Ancyranî celebrati
Anno Domini 300. can. 5. & PP. Conci-
lii Laodiceni paulo post celebrati. Huc
potest referri & Cyprianus, qui
Serm. de lapsis ait: *Pœnitenti, ro-
ganti, operanti potest clementer ignoscere potest
in acceptum referre, quidquid & pro ta-
libus petiderint Martyres, & fecerint Sacer-
dotes.*

*Semper autem universam Eccle-
siam, Indulgentiarum usum
retinuisse, patet:*

NAM *silvester*, qui ante annos
plusquam mille trecentos præ-
fuit, Romæ Sacellum Sanctæ Crucis
in Hierusalem dictum à se consecra-
tum, multis sanctorum Reliquiis
ornavit, & multiplicem peccatorum

veni-

venia
statu
punct.

2.

Gregori

rum no

visimu

fit, & re

q. 1. 4. I

ustodon

Relaxati

ordine

dulgen

Panvini

3. Po

Magni

tiarum

Leo III.

Domin

fit in ter

grani, u

Epist. ad

Item Se

veniam visitantibus indulfit, ut testatur Valentia to. 4. Diss. 7. q. 20. punct. 1. 2.

2. Ante annos plusquam mille Gregorius Magnus Indulgentias (quarum nomen & usus etiam tunc notissimus (diebus stationum concessit, & refert D. Thom. in 4. Sent. d. 20. q. 1. a. 13. & ante eum Guilelmus Altisiodorensis lib. 4. Summæ Theol. cap. de Relaxationibus. Vel certè redegit in ordinem Stationes cum additis Indulgentiis, ut testatur Onuphrius Panvinus tract. de Stationibus.

3. Porro à temporibus Gregorii Magni tantò celebrior Indulgentiarum usus semper extitit. Nam Leo III. (qui præfuit Ecclesiæ anno Domini 795.) Indulgentiam concessit in templo S. MARIE Aquigrani, ut testatur Sanctus Ludgerus Epist. ad Riffridum Traject. Episc.

Item Sergius III. (qui rexit Ecclesiam

T

siam

420 *Fascinus Heresiarcb.*

fiam Anno 844.) trium annorum
& trium quadragenarum Indulgentiam concessit Romæ in festi-
uitatibus anniversariis S. Martini, in
in antiquo marmore Altaris maxi-
mi est insculptum.

Item Urbanus II. qui præfuit ann
1088. ad bellum Hierosolymita-
num proficiscentibus indulgenti-
am concessit his verbis: *De Misericordia DEI & Beatorum Apostolorum Petri & Pauli auctoritate confisi, ipsi inunctas pro delictis suis penitentias relaxamus.* Quod passim Doctores referunt (fecisse in Synodo Claromontana.

Item Paschalis II. qui præfuit ann
1100. indulgentiam 40. dierum
visitantibus Apostolorum liminibus
concessit teste Abbate Urspergen-
si in Chronicis.

Item Alexander III. qui præfuit
anno 1160. mentionem facit indulgentiam

gentiarum concedit. solitarum in
dedicationibus Ecclesiarum, ut patet
cap. *Quod autem.*

Item Innocentius III. In Concilio
Lateranensi, nemine tot Patrum re-
fragante concessit indulgentiam ad-
juvantibus expeditionem Hieroso-
lymitanam; præfuit anno 1215.

Item Honorius III. qui præfuit
anno 1216. indulgentiam ab ipso
Christo (ut refertur in vita S. Fran-
cis) in Ecclesia S. Mariæ de
Portiuncula Assisus S. Francisco pe-
tente concessam suâ auctoritate san-
xit & confirmavit.

Item Urbanus IV. qui gesit Pon-
tificatum anno 1261. iis, qui fe-
stum Corporis Christi piè celebra-
rent; ut patet in Clementina unica
de Reliqu. & venerat. Sanctorum.

Item Nicolaus IV. qui sedit anno
1288. Et *Bonifacius VIII.* qui anno
1294. *Adbac S. Bernardus* prædicavit

422 *Fascinus Heresiarch.*

in multis locis Indulgentias ab Eugenio III. concessas qui præfuit anno 1145.

Item Martinus V. in Concilio Constantiensi Anno Domini 1417.

ro. Docet Ecclesia Catholica (quod obiter addo contra Græcorum errorem hæreticum) Processionem Spiritûs Sancti etiam à Filio :

Docent idem antiquissimi tum Græci Patres, tum Latini.

Ex Græcis.

Docet id Athanasius in Symbolo dicens: *Spiritus Sanctus à Patre & Filio non factus, nec creatus, nec genitus, sed procedens. Quæ verba, Et Filio, habentur etiam in Symbolis ejus Græcis, & Symbolum hoc esse Athanasii testatur Gregorius Nazianzenus, in Oratione de laudibus Athanasii.*

Præ-

Præ
tur ab
tra Ar
Non em
roducin
tionem a
jusque s
proceden

Doc
nomin
Spiritus
esse hab
dent.

Doc
mil. 4
Spiritus
Filio præ

Doc
I. de S
Patre &
pria don

Et F

Præterea hæc doctrina tradi-
tur ab eodem Sermone 4. con-
tra Arrianos ante medium, ubi ait:
Non enim tria Principia aut tres Patres in-
troducimus, cum non tres soles ad compara-
tionem adducamus, sed unicum solem, e-
jusque splendorem, & ex utroque lucem
procedentem.

Docet Basiliius lib. 3. contra Eu-
nomium, ubi ait circa principium:
Spiritus ordine secundum à Filio, cum ab ipso
esse habeat, & omnino ab illa causa depen-
deat.

Docet Gregorius Nyssenus Ho-
mil. 4. in Orat. Dominicam dicens:
Spiritus Sanctus & ex Patre dicitur, & ex
Filio præterea esse ostenditur.

Docet Chrysostomus tom. 5. Hom.
I. de Symb. Iste, inquit, est Spiritus de
Patre & Filio procedens, qui dividit pro-
pria dona singulis prout vult.

Et Homil. 2. ait: spiritum Sanctum
dici-

424 *Fascinus Heresiarch.*

dicimus Patri & Filio coequalem, & procedentem de Patre & Filio.

Docet Cyrillus Alexandr. lib. 1 3. thesauri cap. 2. Et ideo Spiritum Sanctum Dominum similiter appellat, sicut ex ipso Filio & in ipso naturaliter existentem. Hæc ille.

Docet Epiphanius hæc. 6 9. pag. 219. ubi ait: Unus est Spiritus Dei, Spiritus ex Patre procedens, & de Filio accipiens. Et pag 229. ait: Quo ostendat fontem ex fonte, ex Patre & Vnigenito Spiritum Sanctum.

Ex Latinis Patribus.

Idem clarè profitentur. Cyprianus Serm. de adventu Spiritus Sancti. Hilarius lib. 2. de Trinitat. Augustinus tract. 99. in Joannem. Prosper lib. 1. de vita contemplativa. Leo Epist. ad Turbium 91. aliàs 93. c. 1. Gregorius Magnus lib. 2. Dialog. cap. ult. &c.

Haec-

Hactenus

Collata Patrum primævæ Ecclesiæ
testimonia clarè ostendunt moder-
nam fidem Catholicam cum primæ-
va consentire:

Infero:

Ergo falsò asserunt hæresiarchæ, illam
Ecclesiam defecisse. In qua fallacia & men-
dacio càm suas fundent hæreses: patet,
quàm graviter suis sequacibus illuserint, &
Fascinum injecerint, quem ego hactenus
amovere conatus sum: Tu, cui salus ani-
mæ placet, confer hæc Patrum testimo-
nia, & alia in hoc libello posita sedulò ex-
pende; dices, credo, & tu illa *Iosue* 9. 22.
verba modicè & ad miserabiliorem sensum
accommodata:

Luthere, Zuingli, Calvine, &c.

Decepisti me, & deceptus sum:

Erravimus à via Veritatis.

Sap. 5. 6.

CHRONOLOGIA,

*Quâ ostenditur, quando quædã Se-
ctariorũ Regiones ac Provincia fi-
dẽ Catholicã primùm receperint,
quàm multis Saculis eadẽ retinu-
erint; quomodo ab eadẽ defecerint.*

Defecit Anglia.

Quæ opera Gregorii Papæ per
Augustinum Abbatem & Epi-
scopum fidem Catholicam suscepit
Anno Domini 597. sub Edilberto
Rege Angliæ, teste Bedâ lib. 1. c. 25. 26.
& Gregorio 7. Epist. 30.

Imò adhuc Anno Domini 1185. Lu-
cius Britannæ Rex petiit ab Eleu-
therio Papa sacros fidei ministros
permotus miraculis Christiano-
rum; misitque Fugatius & Damia-
nus tum Regem cum uxore, tum
populum Christianâ religione im-
butum sacris mysteriis initiârunt,

ut testatur Beda rerum Anglic. lib. I. c. 4.
Ado in Chronic.

At verò mirè in Anglia propaga-
ta fides An. Domini 625. 626. 634. 635.
640. 655. floruitq; admodum sub
Theodoro Tharsensi Archiepiscopo
Cantuarix sub Annum Domini 668.

Porro in Britannia, Ina Rex Oc-
cidentalium Saxonum regnum reli-
quit Ethelredo cognato, ipse Ro-
mam profectus, Scholam ibi Anglo-
rum ædificavit, ut esset Seminarium
ad Anglos in virtute ac fidei doctri-
na erudiendos. Ita habet *Matth. VVest-*
monast. ad Annum Domini 727.

Eluxit & pietas Anglicana erga
Sanctos & Sedem Apostolicam dum
Angliæ Reges, eorumque populus
ad limina Apostolorum Romam pe-
regrinati. Uti fecit s. Ceadualla
Rex Britannix (ob devictos Saxo-
nes, partemque regni illis adem-
ptam dictus etiam Rex Saxonum)

qui Anno Domini 689. Romam petiit sub Sergio Pontifice, sepultus deinde in Ecclesia S. Petri Romæ, teste Bedâ lib. 5. c. 7. & Surio 20. Julii.

Jam verò Edvardus II. Rex Angliæ (qui uxorem Virginem intactam reliquit) legationem misit ad Nicolaum Pontificem Romanum pro absolutione à voto eundi Romam nomine poenitentia & ad obtinendam remissionem peccatorum.

Nec Sancti defuere Angliæ, dum in unitate Romanæ fidei mansit. Nam & Reges & Episcopos habuit magnæ Sanctitatis. Præter S. Ceddallam proximè memoratum, Edvardus primus Anglorum Rex, novæ insidiis extinctus claruit miraculis sub Annum Domini. 978. Edvardus II. inter Sanctos relatus & miraculis illustris Anno Domini 1066. S. Dunstanus fuit Archiepiscopus Cantuariensis, item S. An-

Telmus, S. Thomas Martyr, item
Cantuariensis, Præter hos Angliæ
Sancti sunt, S. Ecbertus, S. Ansgarius,
S. Sigfridus, S. David Abbas. En ut
Anglia Sanctorum fuit fœcunda!

De Londinensi Episcopatu (qui
Anno Domini 604. institutus est)
illud singulare est apud *Baronium* sub
Anno Dom. 610. quòd Ecclesia Lon-
dinensis in honorem S. Petri Principis
Apostolorum ædificata, ab eodem A-
postolo sit solenniter consecrata.

Denique fides Catholica in An-
gliæ regno duravit ferme usque ad
Annum Domini 1534. nam cum Hen-
ricus VIII. Rex Angliæ anno 1527.
Catharinam uxorem legitimam con-
tra fas & jus repudiasset, duxisset ve-
rò Annam Boleniam, quibus nuptiis
Romanus Pontifex cum Theologis
Catholicis contradixit; Idem Hen-
ricus Romani Pontificis nomen &
memoriam tolli iussit, ac seipsum
caput

caput Ecclesiæ ausus est nominare Anno 1534. & Ecclesiasticos exilio multatos bonis exuere, teste Polydoro lib. 27. Leslæo in Histor. Scot. Genebrardo. Et quamvis idem Henricus VIII. postea Anno Domini 1539. in Ordinum regni Conventu pieraque veritati consona de Eucharistia, de Poenitentia sacramento, de votis & coelibatu decreta tulerit; tamen hæc antiquata post annos octo ab Edoardo ejus Filio, teste Schleidano, Surio, Genebrardo.

Ad extremum cum Maria Regina Angliæ Catholica magnis virtutibus ornata, sub qua iterum vires Catholicismus resumpserat, obiisset; secuta est religionis everfio, substituta in regnum Elizabethâ spuria Henrici octavi prole ex Anna Bolenia.

En ut defecit Anglia à fide Romana, quam coluit ab annis ferè mille! & quam ob causam? Henrici libido, sacra omnia profanavit, & cum fide antiquitus reten-

ta fecit divortium! Speramus tamen in Domino, quòd fides illa antiqua iterum in illuſtri hoc regno reflorereſcet, quòd etiam cuidam viro ſancto Deus demonſtravit, immerſam velut in mari Angliam emergentem illi repræſentans, idque de reſitura illuc fide Catholica eidem exponens; id quòd à viro fide digno accepti.

Angliæ adijunge Scotiam:
Defecit & hæc;

Quæ tamen fidem Catholicam recepit Anno Domini 429. ſub Victore Papa, deinde tum à Palladio Cœleſtini Papæ Archidiacono latiùs propagata Anno Domini 431. teſte Spondano in Epitome Baronii; tum Anno 580. ſub Aidano Scotiæ Rege amplius ſumpſit incrementum.

Quanta autem Scotorum unio fuerit cum Romana Eccleſia, patet inde, quòd anno Domini 1192. petente Scotiæ Rege V Vilhelmo, quædam privilegia & libertates conces-

iæ ac confirmatæ fuerint Scotis à Romano Pontifice, inter quas fuit illa, ut Ecclesia Scotica non subeſſet Anglicanæ aut alii, ſed tantùm ſoli Romanæ Eccleſiæ, *ut teſtatur Baroni-
 us ſub hoc anno.* Item in publicis Scotiæ comitiis firmata eſt avita er-
 ga Romanum Pontificem obſervan-
 tia teſte Gordonò in opere Chronologico:
*Et Leſleo in Jacobo quinto, quod con-
 tigit Anno Domini 1533. & tunc in-
 ſtitutus eſt Senatus Edinburgenſis,*
 quem mox Romanus Pontifex ſuâ
 auctoritate firmavit. Omitto no-
 vos Episcopatus in Scotia inſtitutos
 Anno Domini 1139. tanta fuit pietas
 & religio in Scotia!

Et cultus Sanctorum in Scotis
 enituit, quamdiu à primæva fide non
 defecerunt. Nam cum Anno Domi-
 ni 818. de Nortumbris victoriam re-
 tuliffent, oſtenſâ ſibi divinitus Cru-
 ce S. Andree; hunc deinceps Apo-
 ſtolum

stolum ut Patronum coluere, & Cruce usi sunt pro insigni, teste Leslao lib. 5. in Achaico.

Cum ergo sic antiquitus floret Catholica religio in Scotia, & ecce (ut testatur Gordonus in opere Chronologico) anno Domini 1558. ibidem Paulus Messenius Pistor, & alius Sartor apostatae praecones Calvinianae novitatis publicè & privatim disseminare sua coeperunt, breviq̄ue effecerunt, ut nec Principum auctoritas, nec religionis verae majestas integra esset apud Scotos. Quod malum magis crevit circa annum Domini 1570. quando Jacobus notus Moraviae Comes religionis Orthodoxae impugnator regno pulsa Reginae Dominium obtinuit, Gordon.

En ut Scotia plus quam mille & centum annis fidem Romano-Catholicam retinuit, & tandem praedicti pistoris factorisque

risque prædicatione Antiquæ fidei valē-
dixit!

Defecit Suecia.

Quæ pridem Romanæ fidei esse
coepit, diuque in ea perstitit glo-
riose.

Nam cum in primis Anno Domi-
ni 826. Ludovici Imperatoris operâ
S. Ansgarius Anglus in Sueciam Da-
niamque cum collega Vvithmaro
venisset, Rege Svecorum Biorne seu
Berone, in civitate Birca multos ex
ethnismo ad Christum convertit,
inter quos Regis præfectum Herin-
garium, qui ædem suam in Ecclesi-
am consecrari fecit, & miraculis
claruit.

Quia verò Suecia post mortem
S. Ansgarii ad cultum idolorum est
relapsa, post annos centum & qua-
draginta Olavo Skotkonung dicto
Svecorum & Gottorum Rege S.

An-

Sigfridus in Gothiam venit circa Annum Domini millesimum, ad cuius prædicationem Rex ipse & populus credidit, cum etiam Regis Præfectus referret, quomodo in elevatione sacræ Hostiæ sacrificans idem Antistes visus est puellum elevasse. Ita habent Svecici annales.

Secutus Sigfridum S. Ælchyllus, à Rege Sveciæ Ingone in summa veneratione habitus, & Ecclesiæ Episcopus factus, quæ vocatur Nordkanskog ad cuius prædicationem multi fidem amplexi, Rege ipso Ingone adjuvante.

Successit Ericus Rex Sanctus Jaduardi Filius, Ingonis gener, sub quo per Sanctum Henricum Upsalensem Præsulem Finnonos seu Finlandia ad fidem conversa, quod etiam testatur Olaus de rebus Gott. lib. 1. c. 3.

Porro etsi Anno Domini 410
Got.

Gotthi adhuc ethnici, tamen eorum Rex Alaricus Romam invadens in gratiam Apostolorum eam delere noluit, sed tantum spoliare; dicens se cum Romanis, non cum Sanctis bellum gerere; ideoque templum non spoliavit sed urbem. Tanta Sanctorum reverentia vel in ethnicoismo apud Gotthos!

Produxit & Sanctos Svecia Catholica, inter quos S. Ericum Regem, S. Botvidum, S. Helenam VVestrogottam, quæ anno Domini 1164. obiit miraculis clara; Item S. Brigittam cœlestibus revelationibus toto orbe clarissimam. Præterea Sanctæ Brigittæ filiam Catharinam Vastanensem, quæ anno Domini 1381. illustris miraculis obiit, ante mortem à Rege & Proceribus Sueticis legatione functa Romam ad Sedem Apostolicam, ut Sanctæ Matris suæ Brigittæ inter Sanctos

rela-

relatio
capitulu

Talis
viris ac
sepringer
em hære
hausit,
tot prod
stri deto
qui (teste
ad Crom
Suecicæ
fis Episc
moratur
ta Gusta
concessi

Addo
post h
cam si
in sol
Nam S
Joannis
in sol
Domini
tertium
Joanna

relationem impetraret, Ut est in vita ipsius.

Talis ergo & tam conspicua Sanctissimis viris ac foeminis fuit Suecia per annos circiter septingentos Catholica, donec novissimè lucem hæreticam temporibus Lutheri exortam hausit, & à primava Majorum suorum fide tot prodigijs & tam prodigiosis Personis illustri defecit sub Gustavo, Anno Domini 1522. qui (teste Bernardo Vapovio in Fragmento ad Cromerum) Catholicos Antistites primus Sueciâ expulit, ex quibus Joannes Lincopensis Episcopus solum vertens Gedani diu est moratus, Upsalensis verò Metropoli-ta Gustavi impietatem detestatus Romam concessit.

Addo tamen quòd Regnum Sueciæ etiam post hanc à fide defectionem, Catholicam stirpem in solio Suetico adoravit, & in solium Catholicum Reges effuderit. Nam Sueciæ Regina Catharina Jagellonia Joannis Regis Sueciæ conjunx Catholica in solium Regni Poloniae cecidit anno Domini 1573. Sigismundum ejus nominis tertium, cujus duo Filii Vladislaus IV, & Joannes Casimirus illi in Regnum idem

Pole-

Poloniæ successere ; uterq; hæreditarius
Rex Sueciæ. Item vivit adhuc Serenis-
sima Regina Sueciæ Christina Catholica
& hæditario Regno relicto, Romæ domi-
cilium fixit, cujus fidem amplexa est.

Defecit Dania.

Quæ Anno Domini 826. ad fidem
conversa sub Arialdo sive Harol-
do, qui cum sua conjugæ ac gente Ca-
tholicæ Ecclesiæ accessit prædicatio-
ne Ebboni Archiepiscopi Rhemen-
sis, qui auctoritate Romani Ponti-
ficis Eugenii II. ex consilio Ludo-
vici Imperatoris in Daniam perve-
nit. *Teste Ayman, l. 4. c. 3.*

Sanctus item Ansgarius illuc mis-
sus, qui Archiepiscopus Aquilona-
rium regionum, & postea Hambur-
gensis à Gregorio IV. constitutus est.

Porrò Anno Domini 1092. propri-
um Metropolitanum Dania recepit
ab Urbano Papa, cum antea subesset
Hamburgens.

At anno Domini 1062. regnabat in Dania Sueno Rex, ad quem Alexandri II. Papæ exstat Epistola in Vaticano Codice, qui inscribitur Censuum. Nam antè vectigalis fuit Dania Romanæ Ecclesiæ; de quo Adam Scriptor ejus temporis, lib. 3. cap. 10. apud Spondanum.

Alius autem Sueno Daniæ Rex cognomento Magnus sub annum Domini 1077. egregium dedit publicæ poenitentiae exemplum de homicidio in Ecclesia patrato & ob id eum aditu Ecclesiæ prohibente s. VVilhelmo Episcopo Roskildensi.

Eluxit in Dania oblervantia Sedis Apostolicæ. Nam anno Domini 1029. Canutus Rex Daniæ misit ad Gregorium VII. Papam legationem cum obedientia, significans se cupere à Romana Ecclesia erudiri ac instrui, ad quem Gregorius plenas affectus literas scripsit. Hic Rex etiam

am Martyrio coronatus anno 1081
& precibus Vvaldemari Regis Dan-
niæ ab Alexandro III. Papa in album
SS. Martyrum est relatus.

Eluxit in Danis antiquitus &
cultus Sanctorum. Nam anno Do-
mini 1028. Canutus Rex illorum
cognomento Magnus ad limina A-
postolorum peregrinatus, in reditu
brachium Sancti Augustini centum
talentis Papæ comparavit.

Denique Dania ferme à septingentis annis
Catholica ad Annum Domini 1527. quo Chri-
stianus Rex ab Ecclesia defecit, postea tribus
regnis ob crudelitatem exutus & perpetuis
vinctus catenis. Ei successit Fridericus Dux
Holsatiæ, & Lutheri (ut ait Bernardus Vapo-
vius in fragmento ad Cromerum) spurcitiæ
est complexus: Sic nova fides tunc coepit &
invaluit.

Defecit Saxonia.

IN qua anno Domini 690. fidem
prædicârunt duodecim Ang'lo-
Saxo

Saxones Presbyteri impulsu S. Ec-
berti Angli; inter quos fuit Vvil-
lebrordus, qui Romæ à Sergio Papa
ad id licentiam & benedictionem
postulavit, *testatur Beda lib. 5. c. 10.*
Saxius I. Martii.

Jam verò anno Domini 711. Ec-
clesiæ Saxonicae jaci fundamenta
cœperunt per Sanctum Svibertum
Episcopum qui ad Saxones venit
cum signis & virtutibus, *teste Mar-
cellino in rebus gestis ejusdem.* Saxio
I. Martii.

At verò plenè conversa est Saxo-
nia anno Domini 780. quo anno
jacta etiam fundamenta Osnabur-
gensis Ecclesiæ in honorem S. Petri,
teste Crautzio Metrop. l. I. c. 2.

Sedi Apostolicæ constanter Saxo-
nia adhæsit, & pro illa sese opposuit
in Schismate Henriciano, anno Do-
mini 1076.

Et quia, *teste Urspurgensi,* pro Ec-
clesiæ

clesiæ Romanæ defensione schismaticis Imperatoribus restitit eadem Saxonia; transtulit deinde Deus imperium ad Saxones, eorum Duce primò regnum, deinde imperium accipiente, legatiq̃ue missi Romam pro confirmatione novi Regis.

Floruit in Saxonia & cultus Sanctorum. Nam anno Domini 836. patronum suscepit S. Vitum è Gallia ad se translatum, à quo multa beneficia & miracula fuit consecuta. Eodem anno S. Liberius translatus Padebornam in Saxonia, & miracula edidit. *Spondan.*

Sed ecce Saxonia illa ultra septingentos annos Catholica turpiter defecit, Luthero errores suos proferente circa annum Domini 1517. cuius novitatibus mordicus adhæsit, cuius nempe doctrina à commentitiæ & novitiæ fidei amatoribus tantè habita est, ut etiam ex-

tra Sax
Regem
Pauli,
bitare.

His
nibus
de retr
tendite

Itai. 5

Itai. 4

ET
cho

men a

fide pr

tam pr

723. per

tifice C

in Ger

antè ja

id est, A

Sic

tra Saxoniam Joannes Lasco Epist. ad Regem Polonia scripserit, malle se de Pauli, quàm de Lutheri doctrina dubitare. Gordonus in opere Chronolog.

His omnibus Sectariorum regionibus & Civitatibus à primæva fide retrogressis illud inculco: *Attendite ad Petram, de qua excisi estis.* *Isai. 51. 1. Redite prævaricatores ad cor.* *Isai. 46. 8.*

Germania.

ET si maximâ sui parte sit Catholica in Imperio, in Belgio; tamen adhuc in plerisque suorum à fide primæva recessit, quam recepit tam pridem, nempe Anno Domini 723. per Bonifacium à Romano Pontifice Gregorio II. consecratum & in Germaniam missum, etsi adhuc antè alii fidem in ea prædicârint, id est, Anno 690. 696. 697.

Sic ergo fidem Catholicam ferè

octingentis annis retinuit ante Lu-
 therum, ad cuius & aliorum hæresi-
 archarum vocem alicubi defecit, au-
 ctâ insuper Belgii lue (ut testatur Hie-
 ron. Pollinus lib. 3. *Hist. Angl. cap. 18.*
 per exules, & profugos Anglos sub
 Maria Regina Angliæ, quæ dum An-
 gliam ab incipiente hæresi pur-
 garet pœnè triginta millia Anglo-
 rum hæresi infectorum in Belgio
 sedem fixerunt. Auctum idem in
 Belgio malum (ut habet Strada de
Bello Belg. Dec. 1. lib. 2.) tum à legio-
 nibus Helvetiorum & Germano-
 rum, qui sub Carolo V. & Philippe
 Rege militârunt in Gallia per Rhe-
 num & Mosam fide noyitiâ influ-
 ente; tum à mercatoribus, cum
 quorum mercibus sæpè ad-
 vectitia fides na-
 vigat.

Hun-

Reg
 fin
 mini g
 genfi,
 sub De
 phani
 nam r
 Papa i
 sedi A
 lesimo
 patun
 pilcop
 nificer
 Virgin
 in cu
 temple
 nam in
 assump
 gæ D
 illud
 scoria

Hungaria.

Regnum illud planè Catholicis-
simum, fidem recepit Anno Do-
mini 989. à Sancto Adalberto Pra-
gensis, post Gnesnensi Archiepiscopo
sub Duce eorum Geisa parentes. Ste-
phani, qui primus titulum & coro-
nam regni accepit à Silvestro II.
Papa ipsamque Hungariam obtulit
sedi Apostolicæ Anno Domini mil-
lesimo; in Hungaria Archiepisco-
patum Strigoniensem & decem E-
piscopatus insigni religione & mu-
nificentia fundavit, Beatissimam
Virginem ardentissimè veneratus,
in cujus honorem amplissimum
templum erexit, & Hungariæ Patro-
nam instituit, cujus etiam in coelos
assumptæ diem Hungari Diem Ma-
gæ Dominæ vocârunt. Sed ecce
illud Pomum Aureum non sine
scoria intermixtæ hæreticæ novi-
tatis

tatis, quæ post fidem ultra quingen-
tos annos sacrosanctè retentam se-
rò successit. Adhuc inibi (dolen-
dum!) & Arrius nidum, & Calvinus
regnum habet, & vetus Christi fi-
des à non paucis proscribitur!

Prussia.

Fidem Catholicam recepit Anno
Domini 1136. sub Boleslao Crispo-
teste Cromero, etsi idem dicat adhuc
sub Boleslao Crivousto fidem Prus-
sos recepisse, & abjecisse, quod &
post Crispum fecisse illos memorat
lib. 6. Sed planè fidem hanc amplexa
est Anno 1233. *teste Gordono in opere*
Chronol. At circa Annum Domini
1525. Luthero aditus factus in Prus-
siam, quo Anno Georgius Marchio
Brandenburgicus Lutheranam Se-
ctam complexus, cum Henrico Du-
ce Legnicensi etiam Alberto ulti-
mo Prutenicæ militiæ Magistro Or-
dinis

dinis T
geroru
nilmun
dinis D
gilmun
recur.
de fragm
Cromer

Notari
à fide
do

AN
mu
parte
hæresis
Urban
tui ac f
praval
tus le
consul
profan

gen- dinis Teutonici persuasit, ut Cruci-
 m se- gerorum habitu deposito Luthera-
 olen- nitium professus, ex Magistro Or-
 vinus- dinis Dux profanus Prusliæ per Si-
 ti fi- gilmundum Regem Poloniæ crea-
 retur. Quod & factum. De quo vi-
 de fragmentum Bernardi Vapovii in fine
 Cremeri sub hoc anno.

Notandum de Gedano, ejusq;
 à fide defectione ex eodem Bernar-
 do Vapovio paginâ 591. 592.

593. 594.

ANno 1525. Januarii 22. 23. tu-
 multus Gedani exortus, maximâ
 parte Civitatis Lutheranam tunc
 hæresim suscipiente, Senatu verò
 Urbano, per biduum populari tumul-
 tui ac furori resistente. Lutheranis
 prævalentibus novus è plebe Sena-
 tus lectus est, Scriba civitatis Pro-
 consul factus, templa & cœnobia
 profanata, & sacrâ supellectili spo-

liata, sacri calices ad domesticas mensas & profana convivia à civibus Lutheranis adhibiti, sacra omnia repente in urbe Catholica ludibrio habita. Literas deinde cives apostatae ad Sigismundum Regem Poloniae scribunt de fidei mutatione ac regiminis in civitate, orando ne huic rei contraveniat, cum nil per hoc Regi pereat de vectigalibus & debita in Principem observantia: Item per Primarios ex novis Urbis Senatoribus viros excusant factum mutatione religionis; quos Rex dissimulat à ad tempus iram Cracoviae benigne acceptos dimisit. Interim Gedanensis urbis Senatores Catholici à Lutheranis exauctorati Regem ad eunt, urbis miserabilem statum deplorant, ad urbem invitant. Rex Anno 1526. ad Lutheranam haeresim abolendam & nefarios homines puniendos abiit. Gedanenses Lutheranis

ran
Rex in
cerunt
obrat
584.
norific
men d
contra
mniun
perfer
lonius
& op
ficio
sentir
Rege
sime
am à
tandu
cius
propu
nito
deind
rum

rani secretò consultârunt, essetnè
Rex in urbem admittendus; sed vi-
cerunt Catholici, mittendum esse
obrationes, quas affert *Vapovius pag.*
584. Decretum ergo de Rege ho-
noricè & pacatè recipiendo; ta-
men disposita per muros tormenta
contra vim & injuriam; Rege om-
nium non ignaro, nam omnia illi
perscribebat Consul Philippus Bis-
sonius Catholicus potens inprimis
& opulentus, qui ut furentes in of-
ficio contineret, se cum Lutheranis
sentire præseferbat. Præmissi à
Rege tres ex Proceribus, humanis-
simè accepti à Civibus. Missi eti-
am à Civitate legati ad Regem invi-
tandum, inter quos Joannes Szol-
cius Lutheranae Sectæ Primarius
propugnator; qui à Rege præmo-
nito benignissimè suscepti. Venit
deinde Rex Gedanum aliquot suo-
rum millibus comitatus, vidensque

suæ factionis partem esse potentio-
 rem, iussit Portas depositas urbis
 iterum reponi, claves portarum sibi
 reddi, tormenta in armamentarium
 convehi; Se pacem illis attulisse, nec
 alium hostem timendum dicens.
 Cùm reculant id facere, nobilitatis
 partem accersit: Venit etiam tunc
 ad Regem Barvinus Pomeraniæ
 Dux trecentis armatis equitibus co-
 mitatus; item Albertus Dux Prussiæ;
 Lutherani interim in protervia per-
 stant, & sua exercent. Rex ultra id
 non ferendum ratus, per Petrum
 Koyta Mareschalcum à civibus ju-
 ramentum de fidelitate Regi & Re-
 gno & de obedientia mandatis Re-
 gis exigit, iussis ad dextram ire, qui
 essent partium regiarum. Quo fa-
 cto veterem senatum Catholicum
 Rex restituit, novum intrusum ex-
 auctoravit, sacra omnia templis &
 cultum veterem restituit, punitis
 tumultûs illius auctoribus.

C At
 An
 sedes
 patroc
 dem e
 & præ
 ci sige
 scopis,
 teste An
 Ide
 titibu
 ri à C
 mini
 dem
 trece
 circa
 fidei e
 pilcop
 redit
 surpa
 non
 Seraga

Livonia.

Catholicam religionem recepit
 An. Dom. 1186. eodemq; anno
 sedes episcopalis ibidem erecta sub
 patrocinio DEI Paræ, populo ad fi-
 dem ex gentilitate converso, operâ
 & prædicatione S. Meinardi Canoni-
 ci sigeburgensis, creati illorum Epi-
 scopi, & Bertholdi Abb. Lubecensis,
teste Arnolde l. 7. c. 8. Spondano.

Idem Livones, sese junxerunt mi-
 litibus Ordinis Teutonici confirma-
 ti à Coelestino III. Papa Anno Do-
 mini 1198. teste *Baronio*. Sed tan-
 dem Livonia ferme ultra annos
 trecentos & sexaginta Catholica,
 circa Annum Domini 1550. jugum
 fidei excussit, Lutherum recepit, E-
 piscopis ejectis, religio sis expulsis,
 redditibus Ecclesiarum sacrilegè u-
 surpatis, nova fide receptâ, de qua
 non audiêrunt Patres Livonum.
Scraga in vita S. Catharine Vastanen sis

Sic ergo defecerunt aliquæ par-
ticulares Ecclesiæ; & quod illarum
est probrum, hoc Romanæ Ecclesiæ
Universali præposterè attribuunt.
Sed de hac meliùs sentiet, quisquis
allata in hoc libro sub titulo Dece-
ptionis decimæ, sanâ mente & affe-
ctu ad veritatem indagandam non o-
bliquò attenderit.

EPILOGUS.

EN Fascinum, Lector, qui hæcte-
nus plurimos impedivit, ne vide-
rent veritatem. Sed amorus jam est,
& *Fraus* ac impostura hæresiarchæ
rumpatet. Qui adhuc in tanta luce
Veritatis cœcurit, viderit, ne unus ex
illis sit, de quibus *Isaïæ* 6. *To.* dicitur:
*Excoeca cor populi hujus, & aures ejus ag-
grava, ut videntes non videant, & au-
dientes non intelligant, ne fortè con-
vertantur, & sinem eos.*

A. M. D. G. B. V. J. C. H.

INDEX

I N D E X
Præcipuarum Rerum
hoc Fascino contentarum.

A.

- Absurdissima *docent Calvinista*
cum suo parente Calvino. 123
Item Lutherus cum suis. 129
Angliæ Regnum quo tempore ad
fidem Catholicam conversum
sit, quovè rursus defecerit. 426
Argumenta hæreticorum *con-*
tra Catholicos falsa, fallacia, &
nulla sunt. Decept. VII. per to-
tam à pag. 181
Arriana Hæresis *quando cœperit.*
pag. 262
S. Ber-

B.

S. Bernardus à *Calvino* commen-
datur. 246

à *Luthero* Sanctus nuncupa-
tur. 247

S. Bonifacius laudatur à *Magde-
burg*, 249. ab iisdemq; post vitu-
peratur, ibidem.

Beza qualis fuerit, pag. 117

Idololatra *Calvini*. 17

C.

Calvinus qualis fuerit. 215. & 218.

Blasphemus. 219. Fatetur Ca-
tholicam fidem esse veram. 262

Ejus doctrine fructus. 237.

Mors ipsius qualis. 238.

Calvinistæ atheismo & mahome-
tismo proximi. 229

Facta eorum absurda. 150

Illorum doctrina, in quot sectas
divisa. 63 & 283.

Cal-

Calvinistarum de Deo falsa &
scandalosa doctrina. 1.

Item de Christo. 19. Encomium
Lutheri de Calvinis. 232

Carolstadius qualis fuerit. 216
Mors ipsius qualis. 239

Centuriatores Magdeburg. ap.
probant fidem Catholicam. 249

Christus est verus Deus, de Deo ve-
ro. 19. & 26. Nunquam peccavit
22. & 30. Ignorantia in ipso nul-
la 23. & 29. Mortuus est pro omni-
bus 24. Pœnas damnatorum non
toleravit. 25. Est omnipotens. ib.
Adorandus in carne. 27. Media-
tor secundum carnem tantum. 28.
Ubiquitas Christi qualis. 31. Ju-
dicia adversariorum de Christo
varia. 32

Chronologia propagationis fidei
Catholicæ ejusdemq; desertionis.
426. Con.

Concilia cur fuerint congregata.

199. Ut habeant auctoritatem
debent approbari à Papa. 374.

Quedā non sunt approbata. 200

Comunio sub una specie licita. 388.

Confessio auricularis probatur. 391

Continentia & Coelibatus est sa-
lutaris. 408.

Contradictoria docuerunt Luthe-
rus. 108. & 134. Calvinus. 112. He-

resiarca. 119. Heretici. 295.

D.

Dania quo tempore ad Christum
conversa, quovè a vitam fidem
rursus deseruerit. 438.

DEUS verus, est sanctus. 1. Eius
perfecta sunt opera. 3. Est omni-
potens. 4. Cætera Dei attributa
vide ibi consequenter. Est U-
nus & Trinus. 8. Non est author
peccati 1 & 410. 8.

Dei

Dei Filius est consubstantialis Pa-
tri. II

Deitas non potest mori vel pati. 13

Dilemmata septem contra calum-
niam hereticorum qui Ecclesi-
am errasse deblaterant. 286

Doctrinæ neo-Evangelicae fructus.

E (236

Ecclesia sola Romana est vera &
Catholica. 363. Quibus notis a-
gnoscat. Vide Notæ Eccle-
siæ. Non potest errare nec desi-
cere. Decept. X, tota à pag. 255.
Contrarium calumniantes, re-
felluntur. 286. Absurda sequela
ex hac calumnia producuntur
pag. 297

Eucharistia. Sententia Catholico-
rum de ea probata. 380. Sententia
hereticorum refutata. 183 & 188.
In ea fit vera transubstantiatio.
pag. 383. F

F.

Fides vera habet authorem Deum
 & Christum. 58. Est una. 62. Sem-
 per duravit. 266. 271. 354. Nul-
 lam patitur falsitatem. 64. Sola
 non saluat. 68. & 401. Operatur
 per charitatem. 68 & 198.

Fides Catholica post 500. annos te-
 ste Calvino adhuc fuit integra.

G.

266

Gedanum quo tempore Luther a,
 nam heresim suscepit. 447.

Germania quo tempore orthodo-
 xam fidem amplexa sit, à qua
 deinde recesserit. 443.

Gratia Dei ad salutem necessaria.

H.

(16

Hæreses à temporibus Apostolo-
 rum esse cœperunt. 272. Et singu-
 lis sæculis novæ sunt exortæ. 274.
 quibus fraudibus infascinata à
 suis

10
m
n-
el-
ola
ur
98.
re-
a.
56
a,
7.
10-
ua
3.
a.
16
10-
11-
4.
e à
uis

*suis hæresiarchis fuerint. Vi-
de Summam capitum hu-
jus libelli in principio. Tem-
pus, Annus, & Locus qua-
rundam Hæresum enumera-
tur. 265. 366. Qui vè eas vel ma-
ximè oppugnaverint. 770.*

*Hæresiarchæ moderni antiqua-
rum hæresum sunt innovatores.
222. Fatentur Catholicam fidem
esse veram. Decept. IX. per to-
tam à pag. 242. Fatentur suam
esse falsam nec ex Deo. 251. Sunt
blasphemi 218. Qualiter illis ju-
stè possit exprobrari à Catholicis.
385. Mors illorum pessima. 238.*

*Hæretici pro vera fide supposititiâ
habent. Decept. IV. per totam
à p. 58. Nec scripturam habent
veram cui innituntur. Decept.
III. totâ à pag. 37. Illorum fides
est*

est ignominiosa sibi ipsis. Decep.
VIII. totâ à pag. 213. *Absurda*
docent. Decept. V. totâ, à pag.
98. *Fundamenta illorum 4. præ-*
cipua contra Catholicos, sunt
nulla. 164. SS. PP. testimonia
qualiter citent. 204. Depravant
illorum scripta. 206. Articulos fi-
dei suæ ex Scriptura sola probare
nequeunt. 70. Imò ipsa S. Scriptu-
ra apertè illis contrariatur. 74

Homouision quid sit. 11

Hungariæ Regnum quando su-
sceperit fidem & dimiserit. 445

I

Jejuniorum usus laudabilis & an-
tiquus. 406

Imagines Sanctorum retinenda,
& veneranda. 396

Incredibilia docent Lutherani. 98.
Similiter & Calvinista. 103

la.

- Indulgentiarum est potestas in Ec-
clesia antiqua. 416
Judex Controversiarum in re-
bus fidei quis sit. 369

L

- Legis observatio possibilis. 403
Liberum arbitriū adstruitur. 411
Libri quinam sint Canonici. 373
Livonia ad Christum convertitur,
deniq; pervertitur. 451.
Lutherus qualis fuerit. 117 & 215.
Fatetur Catholicam fidem esse
veram. 247. Fatetur doctrinam
à se traditam esse falsam, nec ex
Deo natam. 251. ej⁹ de Deo scanda-
losa doctrina. 10. Item de Christo.
29. Ejus doctrinae fructus. 236.
Mors Lutheri repentina. 239, quo
anno acciderit. 326.
Lutheranismus quando cæpe-
rit.

rit. 283. mox in varias sectas di-
visus fuit. Ibidem & 63. A
Diabolo sumpsit exordium. 252

M.

Mandata Dei servata possibilis es-
se, monstratur à contrario. 228

Martyres plurimi in Ecclesia Ca-
tholica. 327

Miracula semper fuerunt in Eccl.
319. Hereticorum qualia sint. 325

Missæ est verè Sacrificium. 385. De
Missis privatis. 387

Mors quorundam Hæresiarcha-
rum qualis fuerit. 238

Motiva credibilitatis, seu Notæ &
Indicia vera Eccl. adferuntur.

N.

(303

Notæ, seu Indicia vera Eccl. sunt
potissimè sex. Nimirum quòd sit,
Una, 303. Sancta, 310. Catholica,
313. Miraculosa, 319. Quod mar-
tyribus

tyribus abundet. 327. Sitq; Apo-
stolica. 329

O.

Oecolampadi⁹ qualis fuerit. 2. 6.
ejusdem mors misera. 240.

Opera bona ad salutem necessaria.
186. & 401. Merentur vitam a-
ternam. 404

Oratio pro mortuis licita & salu-

P. (taris. 413

Papa est successor Petri & Caput
Ecclesia. 196. & 364. Successio-
nem hanc quanti estimarunt SS.
Patres. 330. Etiam ipsi heretici.
332. Habet Papa potestatem suam
à Christo 351. Quot numero Pa-
pa fuerint à tempore S. Petri. 337.
Vaticinium S. Malachia de futu-
ris. 335. Vide Tabulam. 345. Fa-
bula de Joan. Papa refellitur. 346
Philipp⁹ Melāhton blasphem⁹. 220

Pro-

Promissa Christi facta Eccl. Duratio
cōtinua. 256. Et Infallibilitas. 259

Prussia quo tempore Catholicam fi-
dem receperit, quovē Lutherani-
smum deinde professa fuerit. 446

Purgatorium dari, docēt Catholici
& orationem pro mortuis licitā.

S. (413)

Sacramenta nova legis sunt septem
à Christo instituta. 157. Probatum
hoc ipsum ex SS. PP. 376. Here-
tici nulla habent Sacramēta. 158

Salutis media hereticis sunt adē-
pta. Decept. VI. per totā à. p. 154

Sacrificium est Missa. 385

Sanctorum invocatio & venera-
tio licita probatur. 393. & 399. Eo-
rum reliquie & imagines ve-
neranda. 395

Sanctorum Patrum, quo quisq; sa-
culo, anno, & loco, vixerit. 358.

Con-

*Concordia illorum in Doctrina
Catholica. 204. & 306. In rebus
Controversis Sententias suas
Ecclesie subjiciant. 205*

Saxonia Cathol. & Lutheranz. 440

*Scripturæ sacræ veritas unde pro-
betur. 38. Extra Scripturam u-
trum nihil omnino credendum?*

*197. Quinam Libri S. Script. sint
Canonici. 373 Quinam Libri S.*

*Script. & à quibus acquare reie-
cti. 41. & 43. Versio S. Scriptu-
ra falsificata. 48. Mutilata. 51.*

*falsè interpretata. 53. Heretici
non habent S. Scripturam, seu
Verbum Dei. Decept. III. per
totam à. p. 37*

*Scotia quando conversa & aversa
sit à fide Catholica. 431*

Series summorum Pontificum. 337

Spiritus

Spiritus S, à Patre & Filio procedit. 422

Svetiæ Reges non pauci numerantur. 434. Item Sancti qui floruerunt in hoc Regno, quamdiu Romanam tenuit fidem. Ibidem.

T.

Traditiones præter Scripturam esse recipendas. 371. Easdem ineptè negant heretici. 191

Transubstantiatio quid sit. 383

Trinitarii qualem sibi Deum fingant. 14

Tricheitæ similiter. 15

V.

Verbi Dei veritas, unde possit infallibiliter comprobari. 38

Ubiquitas Christi juxta Lutherum 31

Zwinglius qualis fuerit. 117. Et 236. Qualem sibi Deum fingat. 15. Mors ipsius misera. 239

REBLONGER

pro-
422
an-
ue-
Ro-
em.

am
dem
191
38;
fin-
14
15

liter
38
31

Dua-
sius
239

